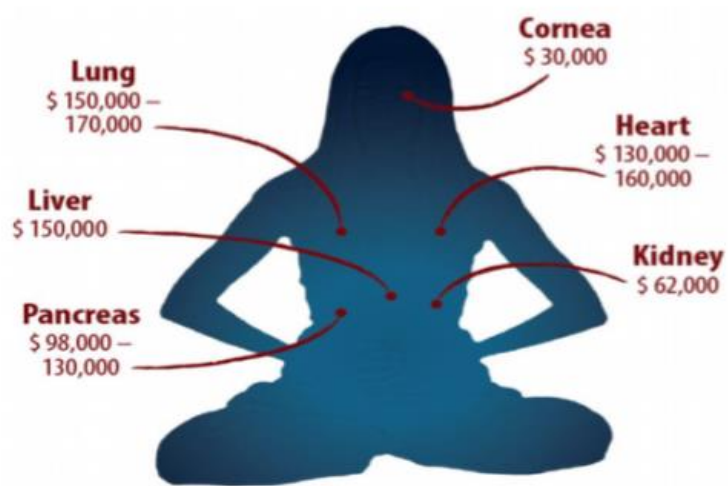

Báo cáo Nhân quyền của Minh Huệ:

**Học viên Pháp Luân Công ở Trung Quốc
bị giết một cách có hệ thống
để lấy nội tạng**

2016

Năm 2006, *The Epoch Times* đã phơi bày câu chuyện kinh hoàng về một trong những tội ác có thể nói là khủng khiếp nhất ở cấp chính phủ, không chỉ trong lịch sử hiện đại mà trong toàn bộ lịch sử nhân loại từ xưa đến nay. Theo các tư liệu trong báo cáo điều tra "Thu hoạch đầm máu" (*Bloody Harvest*) của luật sư nhân quyền nổi tiếng David Matas và ông David Kilgour, cựu Quốc vụ khanh Canada phụ trách khu vực Châu Á – Thái Bình Dương, đã có quá nhiều bằng chứng không thể chối cãi về tội ác ghê rợn của chính quyền Cộng sản Trung Quốc trong việc sát hại các học viên Pháp Luân Công một cách có hệ thống để thu hoạch nội tạng ngay khi họ còn sống và thu về lợi nhuận khổng lồ từ hoạt động này.

Để đối phó với sự phẫn nộ của quốc tế, chính quyền Trung Quốc đã ra sức biện minh cho một trong những bằng chứng gián tiếp chính — đó là sự gia tăng đột biến về số ca cấy ghép nội tạng trong những năm gần đây với thời gian chờ cực ngắn trong một nền văn hóa vốn không ủng hộ việc hiến tạng — bằng cách tuyên bố rằng họ đã thu hoạch nội tạng từ tử tù sau khi bị xử tử. Trước những bằng chứng không thể chối cãi, chính quyền này vẫn tìm cách thoát khỏi tội ác tàn bạo bằng cách thừa nhận một tội nhẹ hơn.

Báo cáo này chỉ ra những bằng chứng trực tiếp cho thấy những thực tế đều trái ngược với tuyên bố của chính quyền Trung Quốc, và làm rõ những cáo buộc về tội ác nghiêm trọng của chính quyền này.

MỤC LỤC

Chương I. Có bao nhiêu nội tạng có thể được giải thích là từ các tử tù?.....	6
1. Tham khảo dữ liệu lịch sử	6
2. Những con số dựa trên “công thức ước tính”	8
Chương II. Các vấn đề về tìm nội tạng tương thích.....	9
1. Tìm mô tương thích	9
2. Xác suất tìm được kháng nguyên bạch cầu ở người (HLA) tương thích	10
3. Xác suất tìm được nhóm máu tương thích	11
4. Các yêu cầu để tìm được gan tương thích cho cấy ghép	11
Chương III: Số tử tù bị xử tử	12
1. Số tử tù bị xử tử hàng năm ở Trung Quốc	13
2. Từ năm 2003 đến nay không có chiến dịch đàn áp “mạnh tay” quy mô lớn nào. 14	
Chương IV. Số tử tù có nội tạng tương thích để cấy ghép	14
1. Tìm mô tương thích – một trở ngại đối với “người hiến tạng” là tử tù.....	14
2. Thời gian bảo quản nội tạng hạn chế do tình trạng thiếu máu cục bộ lạnh.....	15
3. Nguồn nội tạng từ tử tù chỉ dùng được một lần	15
4. Những yếu tố hạn chế việc dùng nguồn nội tạng của tử tù	15
5. Thu hoạch nội tạng của tử tù theo “chỉ đạo của tòa án”	16
6. Quy định pháp lý để xác định một thi thể là “vô thừa nhận”	17
Chương V: Thị trường ghép tạng của Trung Quốc tăng vọt vào năm 2003	19
Chương VI. Những điều chưa từng có về thị trường ghép tạng giai đoạn 2003-2006	20
1. Thời gian chờ đợi ngắn bất thường chưa từng có.....	20
2. Chi phí đắt đỏ khiến ghép tạng trở thành nguồn lợi nhuận khổng lồ	22
3. Trung Quốc trở thành trung tâm du lịch ghép tạng toàn cầu.....	23
4. Thị trường ngách trong thị trường nội tạng hạn chế của Trung Quốc khởi sắc ...	24
5. Nội tạng chất lượng cao dành cho người nhận ở nước ngoài.....	25
6. Nguồn hiến tạng dồi dào đột nhiên biến mất sau năm 2006	26
Chương VII: Các nguồn nội tạng khác	29
1. Những đặc điểm cho thấy sự tồn tại của nguồn nội tạng mới.....	29
2. Học viên Pháp Luân Công bị giam giữ phi pháp — nguồn nội tạng mới.....	30
3. Hàng loạt học viên Pháp Luân Công bị mất tích.....	31

4. Xét nghiệm máu học viên Pháp Luân Công bị giam giữ	34
5. Học viên Pháp Luân Công bị giam giữ — kho dự trữ để tìm nội tạng tương thích và thu hoạch sống trên quy mô lớn.....	35
6. Bỏ qua khâu xét xử ở tòa án trong quy trình xử lý học viên Pháp Luân Công để tiện bề thu hoạch nội tạng.....	36
7. Thu hoạch nội tạng sống từ học viên Pháp Luân Công theo “chỉ đạo của quân đội”	38
8. Các câu hỏi mở khác.....	40
Chương VIII: Tiến trình của nạn thu hoạch nội tạng sống.....	42
1. Những trường hợp cá biệt.....	42
2. Thu hoạch nội tạng sống trên quy mô lớn	43
3. Từ “sử dụng nội tạng của tử tù” đến “thu hoạch nội tạng sống từ học viên Pháp Luân Công”.....	46
Chương IX. Định nghĩa mở rộng về tử tù	51
1. Mở rộng định nghĩa về tử tù bằng cách thêm các nhóm người yếu thế	51
2. Lợi dụng lòng yêu nước trong môi trường chính trị đặc biệt để làm méo mó nhận thức và lương tâm con người.....	52
3. Sự ra đời của Định luật Gresham — chiến dịch tuyên truyền phỉ báng dẫn đến thái độ thờ ơ với mạng người	53
Chương X. Vụ sát hại người ăn xin và người vô gia cư bộc lộ sự thiếu hụt căn bản về giới tuyến đạo đức của các bác sỹ Trung Quốc.....	55
1. Giao dịch nội tạng đằng sau cái chết của người ăn xin	55
2. Người vô gia cư bị giết để lấy nội tạng	56
Chương XI: Bằng chứng bổ sung.....	57
1. Những người tố giác phơi bày nạn thu hoạch nội tạng sống.....	57
2. Băng ghi âm các cuộc điều tra qua điện thoại.....	57
3. Lời chứng của những người trung gian	61
4. Lời chứng của các học viên Pháp Luân Công và các tù nhân khác	62
5. Báo cáo điều tra của David Matas và David Kilgour.....	62
6. “Tô Gia Đồn” là uyển ngữ chỉ việc thu hoạch nội tạng ở Trại Lao động Cường bức Mã Tam Gia	62
7. Bệnh viện Nhân dân Đại học Bắc Kinh: 4.000 ca ghép gan trong một năm.....	64
8. Vương Lập Quân và “Trung tâm Nghiên cứu Tâm lý Tại chỗ” của mình	64
9. Bí mật đen tối trong các cuộc triển lãm cơ thể người	65
10. Vai trò của Chu Vĩnh Khang.....	68

11. Sách và video	69
Chương XII. Phản ứng của chính quyền Cộng sản Trung Quốc trước các cáo buộc thu hoạch nội tạng từ học viên Pháp Luân Công còn sống	70
1. Vụ che đậy ở Tô Gia Đồn.....	70
2. Các nhà điều tra độc lập bên thứ ba bị từ chối cấp thị thực	71
3. Phủ nhận tính hợp lệ của các bằng chứng thu thập được cho đến nay.....	72
4. Đột ngột hồi thúc kiểm tra toàn diện thị trường nội tạng	73
5. Sử dụng nội tạng của tử tù: từ phủ nhận sạch trơn đến thừa nhận công khai	74
6. Một đỉnh điểm nữa trong cây ghép nội tạng?	75
Chương XIII. Bằng chứng cho thấy tội ác này vẫn tiếp diễn sau năm 2007.....	75
1. Cường bức lấy mẫu máu của học viên Pháp Luân Công trên toàn quốc	75
2. Thời gian tìm được nội tạng tương thích ngắn	79
Chương XIV: Bạn có thể giúp đỡ như thế nào?	80
1. Một đoạn trích từ câu chuyện "Karski: Một người tìm cách ngăn chặn nạn diệt chủng"	80
2. Một trường hợp thu hoạch nội tạng sống cũng có thể cấu thành tội ác tày trời... 81	
3. Cái gọi là “những phép màu của nền kinh tế” không phải là lý do cho cuộc bức hại	82
4. Bạn có thể giúp gì?	83
Phụ lục	84
Tài liệu tham khảo	84

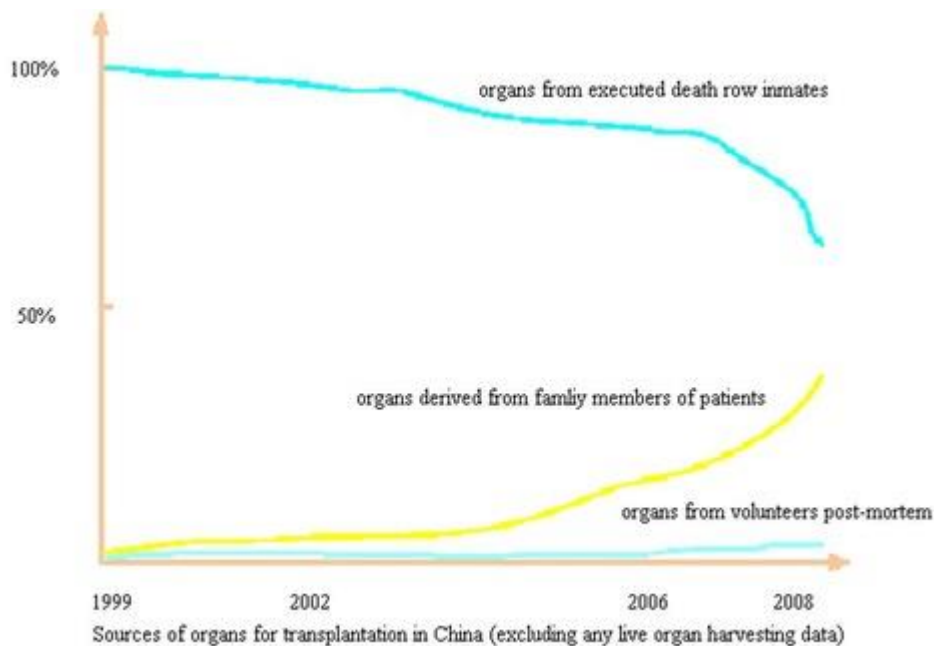
Chương I. Có bao nhiêu nội tạng có thể được giải thích là từ các tử tù?

1. Tham khảo dữ liệu lịch sử

Có lẽ không thể tính được chính xác số ca ghép tạng lấy nội tạng từ tử tù từ năm 2000 đến 2008, nhưng cũng có thể lấy số liệu các ca ghép tạng trong quá khứ làm tham chiếu. Để làm rõ luận điểm này, chúng tôi đã chia khoảng thời gian 2000-2008 thành ba giai đoạn: trước năm 2003, giai đoạn 2003-2006, và sau năm 2006. Chúng tôi nghi ngờ rằng trong giai đoạn 2003-2006, số học viên Pháp Luân Công bị biến thành nạn nhân của nạn thu hoạch nội tạng sống này là rất lớn. Song trước hết, hãy nhìn lại giai đoạn trước năm 2003 và sau năm 2006 để phân tích số tạng lấy được từ tử tù bị xử tử. Giả sử số nội tạng trước năm 2003 và sau năm 2006 lấy từ tử tù là ổn định thì chúng ta sẽ có thể ước tính được số tử tù trong giai đoạn 2003-2006. Như vậy, nếu số tạng thu hoạch được trong giai đoạn 2003-2006 tăng cao hơn thì phải đặt câu hỏi về nguồn gốc của số tạng trong giai đoạn này.

Theo các báo cáo chính thức, từ năm 2000 đến 2008, số tạng do người nhà bệnh nhân hiến cho các ca ghép tạng tăng lên hàng năm. Trong khi đó, số tạng lấy từ tử tù lại giảm. Trong giai đoạn này, số tạng lấy từ người hiến không có quan hệ huyết thống sau khi tử vong là không đáng kể. Năm 1999, số tạng do người nhà hiến chiếm 2% tổng số ca ghép tạng. Năm 2004, con số này là 4%. [6] Năm 2006, con số này đã tăng lên thành 6%. Theo nguồn tin từ các cơ quan có thẩm quyền do *Trung Hoa Nhật báo* (China Daily) trích dẫn, đến năm 2008 và 2009, số người hiến tạng có quan hệ huyết thống chiếm khoảng 40% tổng số ca ghép tạng, còn lại hơn 60% là từ tử tù, trong khi số nội tạng lấy từ người hiến không có quan hệ huyết thống sau khi tử vong chỉ có 130 ca. [7] *Tạp chí Tài Kinh* của Trung Quốc (số 24 năm 2005) đưa tin: “Hơn 95% [số tạng] lấy từ tử thi mà hầu hết là từ tử tù sau khi bị xử tử.” [8] Năm 2006, *Tuần báo Đời sống* đưa tin: “98% nguồn nội tạng cho các ca ghép tạng nằm ngoài sự kiểm soát của Bộ Y tế.” [9] Trang web *Đăng ký Ghép gan Trung Quốc* có nêu các số liệu thống kê chưa đầy đủ về số ca ghép gan từ năm 1999 đến 2006. Mặc dù các con số được nêu thấp hơn nhiều so với số ca ghép tạng thực tế được thực hiện trên toàn Trung Quốc, nhưng cũng có thể xem xét tỷ lệ tạng sống trong tổng số tạng được ghép để khẳng định rằng trong giai đoạn trước năm 2006, số tạng sống chiếm một tỷ lệ rất nhỏ. [10]

Nguồn nội tạng của các ca ghép tạng do các quan chức Trung Quốc cung cấp thể hiện trong biểu đồ dưới đây.

Nguồn nội tạng của các ca ghép tạng ở Trung Quốc, chưa bao gồm số liệu thu hoạch tạng sống (đường màu xanh bên trên là số nội tạng lấy từ tử tù đã bị xử tử; đường màu vàng bên dưới là số nội tạng lấy từ người nhà bệnh nhân; đường màu xanh dưới cùng thể hiện số nội tạng từ người tự nguyện hiến tạng sau khi tử vong).

Các số liệu trong biểu đồ trên cho thấy trong giai đoạn 2000-2002, hơn 95% nguồn nội tạng là lấy từ các tử tù. Đến năm 2008, con số này đã giảm xuống còn khoảng 60%. Nếu chỉ tính số ca ghép thận và gan làm mẫu [điều tra], thì theo số liệu do ông Hoàng Khiết Phu, Thứ trưởng Bộ Y tế Trung Quốc, cung cấp, giai đoạn năm 2000-2003 có từ 6.000 đến 6.500 ca ghép tạng. [11] Ông Thạch Bình Nghị, Giám đốc Trung tâm Ghép Tạng thuộc Quân đội Giải phóng Nhân dân (PLA), khách mời của *Tân Hoa Xã* (Xinhuanet) hồi tháng 9 năm 2009, đã đưa ra số liệu năm 2008 rằng, “có khoảng 3.000 đến 4.000 ca ghép gan và hơn 6.000 ca ghép thận”. [12] Nói cách khác, tính cả số ca ghép gan và thận, có khoảng 9.000-10.000 ca. Theo công bố chính thức của *Trung Hoa Nhật báo* (China Daily), số tạng lấy từ tử tù bị xử tử chiếm 65% trong tổng số 9.000-10.000 ca, nghĩa là khoảng 5.850-6.500 ca.

Tuy nhiên, trên thực tế tổng số ca ghép tạng được thực hiện trong giai đoạn 2003-2006 cao hơn rất nhiều, mỗi năm có 12.000-20.000 ca (xem chi tiết tại Chương V của báo cáo này). Nếu tử tù bị xử tử là nguồn nội tạng duy nhất thì không cách nào lý giải được con số này.

Năm 2000, nhà kinh tế học Thomas Rawski của Đại học Pittsburgh đã tiến hành một nghiên cứu về các số liệu GDP của Trung Quốc. Theo dữ liệu do Đảng Cộng sản Trung Quốc (ĐCSTQ) công bố, tăng trưởng GDP lũy tiến của Trung Quốc trong ba năm từ

1998 đến 2000 là 24,7%. Tuy nhiên, mức tiêu thụ năng lượng trong giai đoạn này lại giảm 12,8%. Theo Rawski, điều đó là vô lý. Ông đi đến kết luận rằng ĐCSTQ đã báo cáo giả các con số GDP. Cho dù nghiên cứu này có gây tranh luận thế nào đi nữa thì một điều rõ ràng là: Nếu ĐCSTQ báo cáo giả các con số thì không thể không có chỗ sơ hở. Nếu chúng ta xem xét các số liệu chính thức thì có thể sẽ tìm ra những điểm mâu thuẫn.

2. Những con số dựa trên “công thức ước tính”

Có thể ước tính số tạng thực lấy từ tử tù bị xử tử bằng nhiều nguồn khác. Các số liệu lưu trữ cho thấy số tạng lấy từ tử tù mỗi năm là xấp xỉ 6.000. Chúng tôi dùng một công thức để ước tính số tạng lấy từ tử tù.

Công thức này tính như sau:

Tổng số tạng (thận và gan) từ tử tù = (Số tử tù bị xử tử mỗi năm) x (% tử tù bị xử tử có tạng tương thích) x (Số tạng của một tử tù bị xử tử) x (% tạng tương thích để ghép cho một bệnh nhân)

Chúng tôi tập trung ước tính số ca ghép thận và gan vì các chuyên gia ghép tạng của Trung Quốc khi cung cấp số liệu, thường chỉ tính hai loại tạng này. Do vậy, thận và gan là hai chỉ số tương thích nhất để đưa ra ước tính.

Các biến số trong công thức của chúng tôi là dựa trên việc phân loại các dữ liệu đã được công bố công khai. Ban đầu, chúng tôi đưa ra giả định về tổng số tử tù bị xử tử mỗi năm.

Chúng tôi giả định tổng số tử tù bị xử tử mỗi năm là 10.000. Nếu tỷ lệ tử tù bị xử tử có thể lấy tạng là 30%, số tạng tối đa có thể lấy được từ một tử tù bị xử tử là 3 (gồm 2 thận và 1 gan), và tỷ lệ tạng có thể dùng được của một tử tù là 75%. Chúng tôi đặt các biến số này gần chỉ số cận trên trong phạm vi cho phép, tỷ lệ này có thể cho kết quả ước tính hơi cao hơn số tạng lấy nguồn từ các tử tù mỗi năm. Phép tính của chúng tôi cho kết quả như sau:

- Số tử tù bị xử tử hàng năm: 10.000
- Tỷ lệ tử tù bị xử tử có thể lấy tạng: 30%
- Số tạng một tử tù bị xử tử có thể cung cấp: 3
- Tỷ lệ tạng có thể dùng của một người hiến: 75%
- Như vậy, ước tính số tạng (thận và gan) tối đa lấy từ tử tù ở Trung Quốc mỗi năm là: 6.750

Con số 6.750 này vừa khớp với số ca ghép tạng hàng năm trước đây. Như đã đề cập trên đây, giai đoạn năm 2000-2002 và trong năm 2008, con số này thường rơi vào khoảng 6.000-6.500. Như vậy, kết quả của chúng tôi là khá hợp lý.

Dưới đây, chúng tôi sẽ giải thích các biến số trong công thức tính nêu trên:

“Tỷ lệ tạng có thể dùng được cho cấy ghép của một người hiến”

Một tử tù có thể cung cấp hai quả thận và một lá gan (các cơ quan nội tạng khác không nằm trong cách tính hiện nay của chúng tôi). Tuy nhiên, không phải lúc nào cũng có thể dùng được tất cả số tạng đó. Đây là nguồn cung tạng đặc biệt vì tử tù bị xử tử tại các địa điểm và thời điểm khác nhau. Nếu như không có một mạng lưới chia sẻ nội tạng thì cho dù một tử tù có thể cho nhiều tạng, cũng không thể dùng được toàn bộ số tạng đó. Tờ *Trung Y* có bài báo “Thiết lập mạng lưới đăng ký ghép tạng”, trong đó có nêu rằng nếu không có một mạng lưới như vậy thì đôi khi chỉ lấy được thận của người hiến trong khi những tạng khác lại bị bỏ phí. [13]

Mặc dù có tồn tại hạn chế này, nhưng chúng tôi vẫn áp dụng trị số 75% trong công thức trên để làm khởi điểm cho phép tính này.

“Số tử tù bị xử tử hàng năm” và “tỷ lệ tử tù bị xử tử có thể lấy tạng”

Quý độc giả có thể thắc mắc vì sao chúng tôi lại đặt ra con số tử tù bị xử tử mỗi năm là 10.000 chứ không phải là 20.000, và vì sao chúng tôi đặt tỷ lệ tử tù bị xử tử có thể lấy tạng là 30% chứ không phải 50% hay 80%. Điều này sẽ được phân tích cụ thể hơn trong các chương tiếp theo. Tại đây, chúng tôi trước hết xem xét vấn đề tìm tạng tương thích, một yếu tố quan trọng của một trong các biến số của công thức này.

Chương II. Các vấn đề về tìm nội tạng tương thích

Một vấn đề lớn trong ghép tạng là cơ thể bệnh nhân đào thải tạng được ghép. Hệ miễn dịch của cơ thể người có chức năng bảo vệ cơ thể và phòng ngừa dị vật xâm nhập vào cơ thể. Nếu trong cơ thể xuất hiện một vật thể là “khách không mời” hay là “kẻ thù” thì hệ miễn dịch sẽ ra sức tổng vật thể đó ra ngoài. Chẳng hạn, một quả thận mới được ghép có thể giúp bệnh nhân lọc chất thải, nhưng hệ miễn dịch sẽ luôn coi quả thận được ghép đó là dị vật.

1. Tìm mô tương thích

Mục đích của việc tìm mô tương thích là nhằm giảm khả năng đào thải tạng. Sau đây là một số vấn đề cần xem xét khi đánh giá khả năng thích ứng của mô:

Nhóm máu ABO – tìm được người có cùng nhóm máu là lý tưởng nhất. Nhóm máu của người hiến và người nhận tạng ít nhất phải dung hòa với nhau và đáp ứng được yêu cầu truyền máu.

Xét nghiệm chéo – một loại xét nghiệm phản ứng huyết thanh của người nhận với tế bào hồng cầu của người hiến (xét nghiệm chính), sau đó là xét nghiệm tế bào hồng cầu của người nhận với huyết thanh của người hiến (xét nghiệm phụ). Ngay cả khi hai người có cùng nhóm máu, vẫn phải xét nghiệm chéo trước khi ghép thận. Nếu xét nghiệm cho kết quả âm tính thì tạng được ghép sẽ không bị đào thải.

Xét nghiệm độc tính của tế bào bạch cầu – để có thể thực hiện thành công một ca ghép tạng thì xét nghiệm này phải cho kết quả âm tính. Xét nghiệm này cho thấy huyết thanh của người nhận phản ứng thế nào với tế bào bạch cầu của người hiến.

Xét nghiệm tiền miễn cảm (*Panel Reactive Antibody - PRA*) – một phương pháp đánh giá kháng thể kháng người (*anti-human antibodies*) trong máu. PRA của một người chỉ ra tỷ lệ phần trăm về khả năng người hiến có mô có thể dung hòa được với kháng thể trong máu của người nhận .

Xét nghiệm kháng nguyên bạch cầu ở người (*Human Leukocyte Antigen - HLA*) – xét nghiệm này xác định các loại kháng nguyên được tìm thấy trong các tế bào bạch cầu và các mô khác trong cơ thể. Kháng nguyên HLA là “thẻ nhận dạng cá nhân” của hệ sinh học ở người. Hai haplotype (một nhóm gen đơn bội cụ thể mà con cái thừa hưởng từ cha mẹ), mỗi haplotype gồm một bộ ba kháng nguyên (tổng cộng là sáu kháng nguyên), tạo nên HLA của một người. Một haplotype là từ cha và một là từ mẹ. Do đó, xác suất của hai anh chị em ruột có HLA giống hệt nhau (hai haplotype giống nhau) là 1/4. Xác suất của những người không có quan hệ huyết thống có HLA giống hệt nhau là gần như bằng 0. Xét nghiệm HLA được sử dụng để cung cấp bằng chứng về khả năng tương thích mô và tìm thận, tủy xương, gan, tuyến tụy, và tìm tương thích để cấy ghép. Số lượng kháng nguyên HLA giống hệt nhau càng nhiều thì xác suất ghép tạng thành công càng cao.

2. Xác suất tìm được kháng nguyên bạch cầu ở người (HLA) tương thích

Có các loại kháng nguyên HLA thông thường, hiếm, và cực hiếm. Với loại kháng nguyên HLA thông thường, thì trong 300 đến 500 người, chỉ có thể được tìm được một người tương thích. Xác suất tìm được kháng nguyên HLA tương thích với loại hiếm là 1/10.000, và xác suất tìm được HLA tương thích cho loại cực kỳ hiếm là một trên vài chục hoặc hàng trăm nghìn. [14]

Từ quan điểm của y học, xác suất có hai người không cùng huyết thống có HLA tương thích cho khâu cuối của ca cấy ghép là một trên vài triệu.

Theo trang web của *Chương trình Hiến tủy Quốc gia* (bethematch.org), trong số 4.000 tình nguyện viên, chỉ có khoảng 200 người hay 5% có thể được coi là người hiến tạng tiềm năng; và cứ 4,5 người hiến tạng tiềm năng, chỉ có một người có thể hội đủ điều kiện. Nói cách khác, cuối cùng, cũng chỉ có 1,1% trên tổng số 4.000 người tự nguyện hiến có thể có tạng tương thích với người nhận.

Việc phát minh và sử dụng phổ biến của các loại thuốc ức chế miễn dịch đã phần nào giảm bớt khả năng thải ghép gây ra bởi HLA không tương thích. Các ca ghép thận đòi hỏi phải tìm được cả sáu kháng nguyên HLA tương thích. Hiện nay, thông lệ ở Trung Quốc Đại lục là yêu cầu bốn kháng nguyên HLA tương thích. Số lượng các kháng nguyên tương thích sẽ quyết định xác suất thải ghép là bao nhiêu và yêu cầu dùng thuốc trong giai đoạn cuối của ca cấy ghép như thế nào. Kết quả tối ưu là có cả sáu kháng nguyên HLA tương thích. Theo các báo cáo trên các phương tiện truyền thông, xác suất những người không có quan hệ huyết thống có bốn kháng nguyên HLA tương thích là từ 20% đến 30%. [15] Ông Phạm Dục, Phó giám đốc Khoa Tiết niệu và Ghép thận tại Bệnh viện Đa khoa Thượng Hải, trong một cuộc phỏng vấn với phóng viên của báo *Tin tức Buổi sáng*, cũng đã đưa ra tỷ lệ tương tự. [16]

3. Xác suất tìm được nhóm máu tương thích

Ở Trung Quốc, các vùng khác nhau có sự phân bố các nhóm máu ABO ở người khác nhau. Ví dụ, theo số liệu được công bố, tỉnh Quảng Đông ở miền nam Trung Quốc (O 46%, A 23%, B 25%, AB 6%) có tỷ lệ nhóm máu khác với người Bắc Kinh ở miền Bắc Trung Quốc (O 29%, A 27%, B 32%, AB 13%). [17]

Với dữ liệu này, chúng ta có thể tính toán xác suất tìm được hai người có nhóm máu giống hệt nhau. Đối với khu vực Quảng Đông, đó là 33%; và đối với khu vực Bắc Kinh, đó là 28%. Như vậy, xác suất tìm được hai người có nhóm máu giống hệt nhau ở Trung Quốc nói chung chỉ rơi vào khoảng 30%.

4. Các yêu cầu để tìm được gan tương thích cho cấy ghép

Xét từ góc độ miễn dịch, gan được xem là loại nội tạng đặc biệt có khả năng miễn dịch. Do đó, không giống như các cơ quan khác, yêu cầu tìm gan tương thích giữa người hiến và người nhận không khắt khe như đối với các loại tạng khác. Lý tưởng nhất là người hiến và người nhận phải có nhóm máu tương thích, hoặc ít nhất là đáp ứng được các yêu cầu truyền máu, nhưng không bắt buộc phải xét nghiệm phản ứng của tế bào bạch cầu (lymphocytotoxicity). Mặc dù vẫn cần phải tìm kháng nguyên HLA tương thích,

nhưng xét nghiệm lymphocytotoxicity cũng như HLA sẽ không có ảnh hưởng lâm sàng thực sự nào cho việc cấy ghép gan. Tuy nhiên, còn có những yêu cầu khác đối với một người hiến gan tiềm năng như:

- 1) Tuổi tác — dưới 50
- 2) Gan khỏe mạnh — không bị bệnh; HBsAg âm tính; không bị viêm gan dương tính; không bị huyết áp cao, xơ cứng động mạch, hoặc các bệnh khác ảnh hưởng đến chất lượng của gan;
- 3) Không mắc bệnh lao;
- 4) Không bị bệnh ung thư;
- 5) Không bị viêm nhiễm nặng;
- 6) Người hiến tạng chết chưa lâu sau khi bị hôn mê, tức là, người hiến có đủ máu lưu thông trong gan trước khi chết;
- 7) Kích thước gan gần bằng hoặc nhỏ hơn một chút so với gan của người nhận.

Trung Quốc có một số lượng lớn bệnh nhân viêm gan. Trong cuộc phỏng vấn với báo *Tin tức buổi tối Dương Tử*, ông Triệu Vĩ, Phó Chủ tịch Bệnh viện Nam Kinh số 2 và là chuyên gia về viêm gan B, cho hay virus viêm gan B có tỷ lệ lây nhiễm cao: Khoảng 57,6% dân số Trung Quốc đã bị nhiễm virus viêm gan B vào thời điểm nào đó, và hiện nay có gần 120 triệu người mắc bệnh viêm gan B. [18] Điều 31 của “Quy định tạm thời của Cục Ứng dụng Lâm sàng Công nghệ Ghép tạng người”, một chính sách do Bộ Y tế Trung Quốc ban hành, cũng quy định người mắc bệnh viêm gan và các bệnh nhân khác bị nhiễm trùng máu không được phép hiến tạng.

Điều này có nghĩa là, cho dù ghép gan không đòi hỏi yêu cầu khắt khe trong việc tìm kháng nguyên HLA tương thích, nhưng số người hiến gan vẫn còn thiếu hụt nghiêm trọng do các yêu cầu nêu trên.

Chương III: Số tử tù bị xử tử

Theo các ước tính của chúng tôi, chúng tôi đã đặt ra số tử tù bị xử tử mỗi năm là 10.000. Trong mục này, chúng tôi sẽ giải thích tại sao chúng tôi có được con số này.

Một số người có thể thắc mắc liệu thị trường tạng đang tăng trưởng mạnh này phải chăng là bắt nguồn từ sự tăng đột biến về số tử tù bị xử tử ở Trung Quốc. Theo bài báo “Số tử tù bị xử tử đã giảm đáng kể” đăng trên trang web *Chinanews.com* ngày 6 tháng 9 năm 2007 thì “Hơn một thập kỷ nay, Tòa án Nhân dân vẫn rất dè dặt trong việc kết án tử hình, do đó số tử tù bị xử tử hàng năm đều giảm.” [19] Dù cho độ tin cậy của các tuyên truyền của chính quyền Cộng sản Trung Quốc là thấp, nhưng thực tế là, trong giai

đoạn cao điểm của thị trường nội tạng Trung Quốc từ năm 2003-2006, không hề có sự gia tăng đột biến nào về số tử tù bị xử tử.

Hãy xem các tổ chức bên ngoài Trung Quốc, cũng như các chuyên gia ở Trung Quốc Đại lục, ước tính số tử tù bị xử tử ở Trung Quốc như thế nào.

1. Số tử tù bị xử tử hàng năm ở Trung Quốc

Trước hết, chúng ta cần phân biệt số tử tù bị xử tử với số án tử hình. Một phần lớn những người bị kết án tử hình ở Trung Quốc được hoãn bị xử tử, hầu hết là được chuyển thành án tù chung thân. Bài báo đăng trên trang web *Chinanews.com* như đã đề cập trên đây cũng dẫn lời của Khương Hưng Trường, Phó Chánh án Tòa án Nhân dân Tối cao, rằng “Trong những năm gần đây, tại nhiều địa phương ở Trung Quốc, tỷ lệ án tử hình được hoãn thi hành án trong hai năm là gần bằng, thậm chí đã vượt tỷ lệ án tử hình bị xử tử ngay.”

Các tổ chức bên ngoài Trung Quốc ước tính số tử tù bị xử tử hàng năm ở Trung Quốc dao động từ 1.000 đến 10.000. Trong bài báo “Dữ kiện và số liệu về án tử hình” công bố ngày 1 tháng 1 năm 2007, Tổ chức Ân xá Quốc tế có nêu: “Có ít nhất 1.010 người bị xử tử ở Trung Quốc trong năm nay, mặc dù những con số này mới chỉ là phần nổi của tảng băng. Các nguồn đáng tin cậy ước tính năm 2006 có khoảng 7.500-8.000 người bị xử tử.” [20] Báo cáo năm 2007 của Hands Off Cain, một tổ chức chống án tử hình có trụ sở tại Ý có nêu: “Năm 2006, cả thế giới có ít nhất 5.628 người bị xử tử” và “ít nhất có 5.000 trường hợp bị xử tử ở Trung Quốc.” [21]

Trong cuộc phỏng vấn với truyền thông, ông Lưu Nhân Văn, giáo sư của Viện Nghiên cứu Luật học, thuộc Học viện Khoa học Xã hội Trung Quốc, tuyên bố rằng giới học thuật ước tính mỗi năm có khoảng 8.000 người bị xử tử. Trong bài báo “Ẩn đồ về số tử tù bị xử tử ở Trung Quốc”, ông Vương Quang Trạch, một học giả ở Đại lục, công bố rằng, theo một cựu luật sư biện hộ cho tội phạm ở tỉnh Hà Nam, số tử tù bị xử tử ở tỉnh Hà Nam trong những năm không có chiến dịch mạnh tay là hơn 500 người/năm, và có thể lên đến 800 người/năm vào những năm có chiến dịch mạnh tay. Theo đó, ông Vương suy luận rằng với hơn 30 tỉnh thành, số tử tù bị xử tử ở Trung Quốc mỗi năm rất có thể lên đến 10.000 người. [22] Tháng 3 năm 2004, tờ *Thanh niên Trung Quốc Nhật báo* đưa tin Quốc hội Nhân dân, trong khi vẫn hối thúc Tòa án Tối cao tái phúc thẩm tất cả các bản án tử hình, lại tuyên bố mỗi năm nước này xử tử khoảng 10.000 người.

Hầu hết các ước tính bên ngoài Trung Quốc đều lấy từ báo cáo của các tổ chức chống án tử hình, nên ước tính của họ có thể là cao. Nói cách khác, con số thực tế có thể ít hơn 10.000. Do vậy, cách tính của chúng tôi lấy 10.000 làm mức cận trên là khá an toàn.

Một số độc giả có thể thắc mắc liệu có hay không những chiến dịch đàn áp mạnh tay trên toàn quốc có thể làm tăng số người bị xử tử. Bây giờ chúng tôi sẽ đi vào thảo luận vấn đề này.

2. Từ năm 2003 đến nay không có chiến dịch đàn áp “mạnh tay” quy mô lớn nào

Từ năm 1983 đến năm 2002 có ba chiến dịch đàn áp mạnh tay trên toàn quốc, giai đoạn 1983-1987, giai đoạn 1996-1997, và giai đoạn 2001-2002. Mặc dù các nước bên ngoài Trung Quốc không rõ có bao nhiêu người bị xử tử trong ba chiến dịch này, có thể gọi giai đoạn 1983-1987 là “giết ngẫu nhiên”. Khẩu hiệu của chiến dịch thời kỳ này là: “Bắt nhằm còn hơn bỏ sót”, “Kết án nhằm còn hơn bỏ sót”, và “Giết nhằm còn hơn bỏ sót”. Chiến dịch này đã gây ra bao hậu quả tang thương. Do vậy, hai chiến dịch sau đó đã đổi chính sách từ “xử lý nghiêm và nhanh” thành “kết hợp giữa trừng phạt và khoan nhượng”, “giảm và tránh án tử hình” và “chỉ xử tử những trường hợp không còn nghi vấn và hoãn xử tử những trường hợp còn nghi vấn”. Từ năm 2003 đến nay không có chiến dịch đàn áp mạnh tay nào khác. Nói cách khác, các chiến dịch đàn áp mạnh tay không có ảnh hưởng gì lớn đối với sự tăng trưởng mạnh của thị trường nội tạng của Trung Quốc.

Chương IV. Số tử tù có nội tạng tương thích để cấy ghép

Trong chương này, chúng tôi sẽ giải thích vì sao chúng tôi đưa ra giả định tỷ lệ tử tù có tạng tương thích cho các ca cấy ghép là 30%.

1. Tìm mô tương thích – một trở ngại đối với “người hiến tạng” là tử tù

Trong Chương II, chúng tôi đã trình bày rằng việc tìm kháng nguyên HLA là cực kỳ phức tạp. Có vài nhóm HLA với hàng trăm loại kháng nguyên. Ngoại trừ cặp song sinh cùng trứng ra thì trên thực tế không thể tìm được người hiến và người nhận có cùng HLA. Do đó, phản ứng đào thải luôn xảy ra sau mỗi ca cấy ghép. Để đối phó với hiện tượng này thì phải điều trị bằng thuốc chống miễn dịch mạnh. Xác suất những người không có quan hệ huyết thống đáp ứng yêu cầu tối thiểu về HLA tương thích (để thuốc chống miễn dịch có hiệu quả sau ca cấy ghép) là 20%-30%. Vì vậy, tỷ lệ tử tù có tạng tương thích không thể vượt quá 30%, cho dù số lượng đối tượng xét nghiệm có lớn đến đâu đi nữa.

2. Thời gian bảo quản nội tạng hạn chế do tình trạng thiếu máu cục bộ lạnh

Nội tạng một khi bị lấy ra khỏi cơ thể người thì tế bào sẽ bị phân hủy. Khi tim người ngừng đập thì các nội tạng của người đó sẽ chỉ có thể dùng được trong vòng 15 phút. Do vậy, nội tạng phải được mua và bảo quản ngay bằng một phương pháp đặc biệt ở nhiệt độ cực thấp. Kể cả dưới điều kiện tối ưu cũng phải ghép tạng trong thời gian ngắn nhất, bởi vì nội tạng được bảo quản bằng phương pháp làm mát trong tình trạng mất nguồn cung máu. Với công nghệ hiện nay, thời gian cho phép chờ ghép tạng vừa lấy ra khỏi cơ thể người là 24 giờ đối với thận, 15 giờ đối với gan, và 6 giờ đối với tim. Do vậy, ngoài việc phải tìm được mô tương thích thì vấn đề mất nguồn cung máu là trở ngại then chốt thứ hai. Đơn giản là vì hiện nay chưa có biện pháp bảo quản tạng thích hợp nào cho nhu cầu ghép tạng trong tương lai.

Ngoài những hạn chế về mặt kỹ thuật này, còn có những vấn đề quan trọng khác cần xem xét khi sử dụng nội tạng của tử tù. Phần dưới đây sẽ trình bày cụ thể về vấn đề này.

3. Nguồn nội tạng từ tử tù chỉ dùng được một lần

Nội tạng lấy từ tử tù chỉ có thể dùng được một lần. Khác với nội tạng trong cơ thể người sống, nội tạng lấy từ tử tù không thể bảo quản để dùng trong tương lai. Tất nhiên, có những báo cáo cho hay, một số tòa án hoãn việc xử tử cho đến khi bệnh viện tìm được bệnh nhân tương thích. Tuy nhiên, trong hầu hết các trường hợp, việc xử tử tử tù lại là hành động mang tính chính trị để chế độ Trung Cộng duy trì quyền lực của nó, do đó, không phải trường hợp nào cũng được hoãn thi hành án để phục vụ mục đích y tế. Chẳng hạn, vì mục đích chính trị, Trung Cộng thường hay xử tử tử tù vào các ngày quốc lễ như dịp Năm mới, ngày Lao động Quốc tế, ngày Quốc khánh, để có thể thu hút sự chú ý đông đảo nhất. Thông thường, khi tử tù đã chỉ định thời gian xử tử thì không sử dụng được nội tạng của tử tù đó nữa.

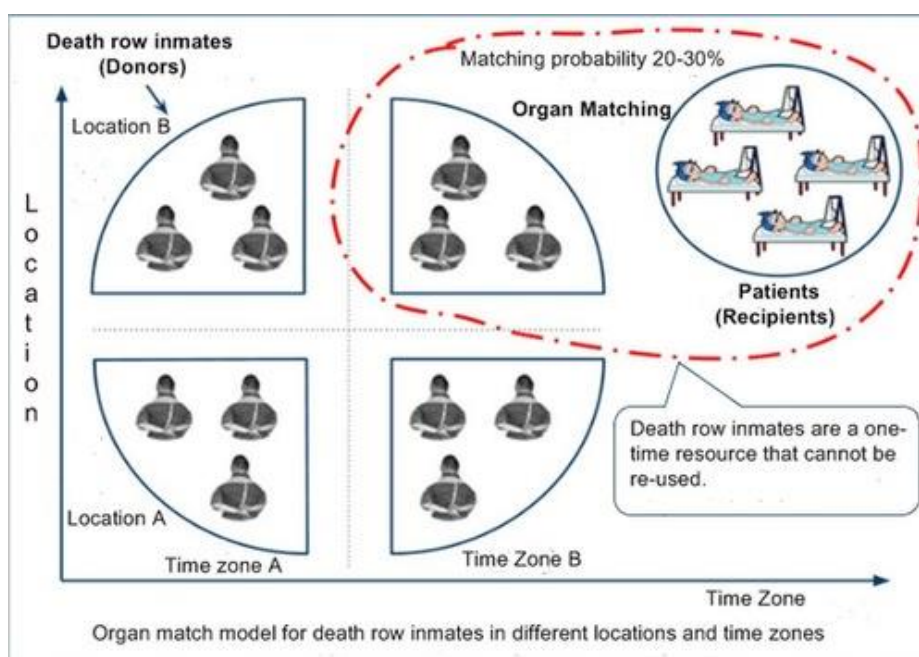
Ông Vương Quốc Tề, nguyên là chuyên gia trị bỏng tại Bệnh viện Đa khoa Thương binh Thiên Tân, đã đối chất trước Tiểu ban Nhân quyền và các Vấn đề Quốc tế của Hạ viện Hoa kỳ. Ông có nêu rõ trong một văn bản rằng “Tôi từng cắt lấy da tử thi của một tử tù”, rồi tường thuật cụ thể về việc ông đã tới pháp trường xử tử tử tù này để lấy nội tạng. Trong bốn tử tù bị xử tử, chỉ có một người là phù hợp để lấy tạng. Bác sỹ Vương được yêu cầu đưa tử thi vào xe cứu thương trong vòng 15 giây sau khi bị bắn. Sau đó, ông và một bác sỹ khác chỉ mất 13 giây để cắt lấy da từ tử thi ra. [23]

4. Những yếu tố hạn chế việc dùng nguồn nội tạng của tử tù

Việc xử tử tử tù được tiến hành ở các nơi khác nhau, tại các thời điểm khác nhau. Vì Trung Quốc không có một mạng lưới chia sẻ nội tạng như Mạng lưới Chia sẻ Nội tạng

của Hoa Kỳ, nên việc tìm mô tương thích với nội tạng của tử tù chỉ có thể được tiến hành trong hoặc gần khu vực xử tử. Do vậy, tử tù được xem là nguồn nội tạng hiếm. Một số học giả đã chỉ ra rằng tòa án địa phương thường cấu kết với các bệnh viện địa phương để bảo vệ lợi ích nhóm của địa phương đó. Hiện tượng này khiến các bệnh viện ngoài địa phương đó khó tiếp cận tạng hơn nhiều. Mãi đến tháng 8 năm 2009, Trung Quốc mới công bố một hệ thống hiến tạng thử nghiệm ở 10 tỉnh thành được chọn.

Biểu đồ dưới đây minh họa việc phân loại tử tù thành bốn nhóm theo địa phương và thời gian bị xử tử. Về nguyên tắc, dù ở bất cứ địa điểm nào, tại bất cứ thời điểm nào, tạng của tử tù bị xử tử cũng chỉ có thể dùng cho bệnh nhân tại chính địa phương đó vào đúng thời điểm đó. Do vậy, khả năng là số tạng không dùng được là rất cao.

Vì lý do này, chúng tôi e rằng, các học viên Pháp Luân Công bị giam giữ đã trở thành nguồn nội tạng cho các xét nghiệm tìm nội tạng tương thích và thu hoạch nội tạng sống trên quy mô lớn. Chúng tôi sẽ trình bày cụ thể luận điểm này trong các mục dưới đây.

5. Thu hoạch nội tạng của tử tù theo “chỉ đạo của tòa án”

Ngày 9 tháng 10 năm 1984, Tòa án Nhân dân Tối cao, Viện Kiểm sát Nhân dân Tối cao, Bộ Công an, Bộ Tư pháp, Bộ Y tế và Bộ Nội vụ của Trung Quốc đã ban hành và thực hiện "Quy định tạm thời về sử dụng tử thi hoặc nội tạng từ tử thi của tử tù" nhằm cung cấp quyền hợp pháp cho việc sử dụng nội tạng từ các tử tù.

Mặc dù tòa án, viện kiểm sát, trại giam, và bệnh viện đều là những bộ phận không thể thiếu trong quá trình thu hoạch nội tạng của tử tù, nhưng tòa án đóng vai trò then chốt vì nó đưa ra phán quyết án tử hình và tiến hành các vụ tử hình. Trước khi xử tử, tử tù

phải trải qua xét nghiệm máu với sự chấp thuận của trại giam. Sau đó, tòa án xử tử tù dưới sự giám sát của viện kiểm sát. Cả tòa án lẫn viện kiểm sát đều giam người vào khu xử tử và hỗ trợ các bác sỹ thu hoạch nội tạng từ tử tù. Như đã đề cập trên đây, năm 1984, chính quyền Cộng sản Trung Quốc đã thông qua quy trình này khi thị trường cấy ghép nội tạng tại Trung Quốc mới bắt đầu phát triển, và ban hành "Quy định tạm thời", nhằm hợp thức hóa quy trình này. Chính quyền Trung Cộng đã thực thi quy trình này kể từ đó. *Tuần báo Phượng hoàng (Phoenix Weekly)* trích dẫn một nguồn tin vào năm 2005 như sau: "Nếu không có sự chấp thuận của Bộ Tư pháp thì các bệnh viện không thể nào thu hoạch nội tạng từ tử tù bị xử tử được." [24]

Mô hình xử tử theo lệnh của tòa án khiến quy trình sử dụng nội tạng từ tử tù bị xử tử trở thành một quy trình khá công khai, bài bản, và đôi khi là quan liêu, trong đó tòa án, viện kiểm sát, nhà tù, và bệnh viện có vai trò không thể thiếu nhằm phục vụ lợi ích nhóm này. Cho đến những năm gần đây, mặc dù chính quyền Trung Cộng liên tục phủ nhận, nhưng các nhà bảo vệ nhân quyền đều đã biết đến quy trình này. Chúng ta biết rõ ràng rằng, các bác sỹ không thể đơn giản là tự ý đến trại giam mà hỏi lính canh nhà tù xem có tử tù bị xử tử không để thu hoạch nội tạng. Sự tham gia của nhiều bên với nhiều công đoạn khiến quy trình thu hoạch nội tạng không hiệu quả.

6. Quy định pháp lý để xác định một thi thể là “vô thừa nhận”

"Quy định tạm thời" năm 1984 đưa ra các hướng dẫn sau đây để có thể tiếp nhận nội tạng từ tử thi vô thừa nhận hoặc tử tù bị xử tử; hướng dẫn này quy định được phép thu hoạch tạng từ tử thi nếu:

- Tử thi vô thừa nhận hoặc gia đình của người bị tử hình từ chối nhận;
- Tử tù bị xử tử tự nguyện hiến tạng;
- Gia đình người bị xử tử đồng ý hiến tạng.

Vì lợi ích tài chính khổng lồ có thể thu được, nên không thể tránh khỏi việc một số người tìm cách lợi dụng kẽ hở của hướng dẫn này. Chẳng hạn, trong một số trường hợp, gia đình không được thông báo về thời gian xử tử, do đó tử thi trở thành vô thừa nhận. Tuy nhiên, dù nói thế nào, không có người nhận hoặc gia đình từ chối nhận, hướng dẫn này đã tạo ra những hạn chế pháp lý trong việc sử dụng nội tạng của tử tù.

Phản ứng của gia đình các tử tù bị xử tử đối với nạn mổ cướp nội tạng của tử tù

Từ năm 2000, gia đình của các tù nhân bị xử tử đã công khai khiếu nại về việc tử tù bị lấy cấp nội tạng trong khi không có sự đồng ý của gia đình họ. Một số gia đình thậm chí còn đệ đơn kiện. Điều này đã làm tăng sự bất ổn xung quanh việc sử dụng nội tạng tử tù.

Tháng 9 năm 2000, anh Vu Dũng Cường ở Thành phố Thái Nguyên, tỉnh Sơn Tây bị kết án tử hình vì tội cướp của giết người. Mẹ của anh Vu nhiều lần cáo buộc bệnh viện và tòa án đã mổ cấp nội tạng con trai mình khi chưa được sự đồng thuận của bà. Bà đã viết một lá đơn với tiêu đề "Đơn khiếu nại đẫm nước mắt của một công dân" để công khai vấn đề này ra dư luận với hy vọng các cơ quan chính quyền có liên quan phải chịu trách nhiệm.

Tháng 5 năm 2000, anh Phó Tín Vinh, một nông dân ở tỉnh Giang Tây, đã bị xử tử vì tội giết người. Tòa án địa phương đã tự ý bán hai quả thận của anh cho một bệnh viện lớn ở tỉnh Giang Tây mà chưa có sự đồng thuận của gia đình anh. Trong cơn đau buồn và phẫn nộ, cha anh Phó đã tự tử. Chị của anh Phó đã thuê một luật sư và đệ đơn kiện tòa án địa phương.

Ngày 23 tháng 9 năm 2003, báo *Tin tức buổi sáng Lan Châu* đưa tin một trại giam ở tỉnh Cam Túc đã lấy nội tạng do một tử tù bị xử tử "hiến tạng" trong khi không có sự đồng thuận của người này. Sau đó, tòa án địa phương phán quyết trại giam phải trả cho gia đình nạn nhân 2.000 nhân dân tệ để bồi thường. Giám đốc trại giam đã thừa nhận với giới truyền thông rằng việc hiến tạng phải có văn bản đồng thuận của tử tù, và rằng trong trường hợp này, trại giam không có bất kỳ văn bản nào của tử tù.

Phản ứng của các gia đình này đã làm dấy lên lo ngại về việc sử dụng nội tạng của tử tù. Do đó, nội tạng lấy từ tử tù không còn được coi là nguồn nội tạng lớn và sẵn có nữa.

Những vấn đề khác cần xem xét bao gồm tuổi tác (tốt nhất là "người hiến tạng" đang ở độ tuổi 20-30) và tình trạng sức khỏe. Nhiều tù nhân nghiện thuốc lá, rượu bia, ma túy, khiến họ không phải là người hiến tạng lý tưởng.

Tất cả các điểm trên đây giải thích vì sao nội tạng từ "người hiến" là tử tù có tỷ lệ sử dụng được tương đối thấp. Chúng tôi đã trình bày về vấn đề nội tạng kém tương thích sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến chất lượng của ca cấy ghép như thế nào. Nếu một số lượng lớn bệnh nhân chết trên bàn mổ hoặc không sống được lâu sau khi phẫu thuật thì sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến danh tiếng và sự nghiệp của bác sỹ phẫu thuật. Điều này giải thích vì sao các bác sỹ phẫu thuật ghép tạng không muốn sử dụng nội tạng ngẫu nhiên cho các ca ghép tạng. Tóm lại, chúng tôi cho rằng 20% – 30% nội tạng có nguồn gốc từ tử tù sử dụng được cho các ca ghép tạng là một ước tính hợp lý, nếu không nói là lạc quan; trong phép tính này, chúng tôi lấy con số 30% làm giới hạn cận trên.

Do những hạn chế trong việc sử dụng nội tạng của tử tù, số nội tạng lấy từ tử tù bị xử tử hàng năm có thể rơi vào khoảng 6.000. Tuy nhiên, trong giai đoạn 2003-2006, thị trường ghép tạng Trung Quốc lại tăng trưởng mạnh. Như vậy, rõ ràng là chỉ riêng số tạng lấy từ tử tù thì không đủ để đáp ứng nhu cầu tăng vọt này.

Chương V: Thị trường ghép tạng của Trung Quốc tăng vọt vào năm 2003

Theo ông Hoàng Khiết Phu, Thứ trưởng Bộ Y tế, "Số ca cấy ghép tạng ở Trung Quốc đã tăng trưởng nhanh chóng trong vòng 10 năm từ năm 1997 đến năm 2007." Trong một bài viết do *Tuần báo Phương Nam* xuất bản có tựa đề "Trung Quốc đã chấm dứt ngành du lịch ghép tạng", ông Hoàng đã chỉ trích sự tăng trưởng bùng nổ về số ca ghép tạng ở bệnh viện: "Có hơn 600 bệnh viện và hơn 1.700 bác sỹ tham gia các ca phẫu thuật ghép tạng. Như vậy là quá nhiều!" [25] Nếu so sánh, Hoa Kỳ có khoảng 100 bệnh viện chuyên phẫu thuật cấy ghép gan và không quá 200 bệnh viện chuyên phẫu thuật cấy ghép thận. Tại Hồng Kông, chỉ có 3 bệnh viện, mỗi bệnh viện chuyên trách phẫu thuật cấy ghép một loại nội tạng, lần lượt là gan, thận, và tim.

Các số liệu thống kê công bố bởi Trung tâm Cấy ghép Nội tạng Phương Đông Thiên Tân và Bệnh viện của Trường Đại học Quân Y số 2 (còn được gọi là Bệnh viện Trường Thành Thượng Hải), hai bệnh viện này có quan hệ mật thiết với quân đội Trung Quốc, phần nào phản ánh sự tăng trưởng nhanh chóng của thị trường cấy ghép nội tạng của Trung Quốc.

Các con số về cấy ghép nội tạng của chuyên gia Trung Quốc, mặc dù chênh nhau, nhưng vẫn thể hiện rõ sự tăng trưởng mạnh của thị trường nội tạng Trung Quốc trong 10 năm qua. Trong giai đoạn 2003-2006 còn mọc lên các bệnh viện ngầm. Việc cấy ghép nội tạng tại các bệnh viện ngầm này nhiều khả năng không nằm trong thống kê công khai. Do đó, số ca ghép tạng thực tế trong giai đoạn này có thể còn cao hơn so với số liệu đã công bố.

Dựa trên dữ liệu do ông Hoàng Khiết Phu và ông Thạch Bình Nghị, Giám đốc Trung tâm Ghép tạng của Quân đội Giải phóng Nhân dân, cũng như các báo cáo trên truyền thông Trung Quốc, chúng tôi đã thống kê như sau để thể hiện xu hướng của thị trường ghép tạng tại Trung Quốc. Trong đó, chúng tôi chia khoảng thời gian từ năm 2000 đến 2008 thành ba giai đoạn: trước năm 2003, giai đoạn 2003-2006, và sau năm 2006.

Giai đoạn I: Nguồn cung tạng chủ yếu trước năm 2003 là tử tù với mức trung bình khoảng 6.000 tạng mỗi năm kể từ năm 2000 (thậm chí trước năm 2000, con số này còn thấp hơn nữa).

Giai đoạn II: Trong giai đoạn 2003-2006, nội tạng lấy từ các tử tù và nội tạng không rõ nguồn gốc khác. Cụ thể là: năm 2004 có 12.000, trong khi các ước tính khác tính toán năm 2005 có 15.000, và năm 2006 là 20.000; năm 2003 không có dữ liệu tổng hợp quốc gia nào, song một bệnh viện quân y ghép tạng hàng đầu lại có mức tăng trưởng

gần 60%, là 801 ca, vào năm 2003 so với năm 2002, sau đó lại tăng gần gấp đôi lên 1.601 ca vào năm 2004 (trang web của bệnh viện này tuyên bố là có số ca ghép tạng cao nhất trên thế giới vào năm 2004).

Giai đoạn III: Số ca ghép tạng giảm khoảng 40% vào năm 2008 (năm 2007 không có dữ liệu tổng hợp quốc gia nào) và các nguồn nội tạng được công bố là lấy từ tử tù và người hiến tạng có quan hệ huyết thống đang sống.

Mặc dù số ca ghép tạng đã giảm đáng kể từ năm 2007, nhưng vẫn cao hơn so với giai đoạn trước năm 2003. Theo chính phủ Trung Quốc, số ca ghép tạng cao hơn là do tăng số người hiến tạng đang sống có quan hệ huyết thống nhờ chiến dịch quảng bá rầm rộ. Hiện nay, 40% số nội tạng được lấy từ những người hiến tạng còn sống và có quan hệ huyết thống.

Song điều này không giải thích được sự gia tăng đột biến về số ca ghép tạng trong giai đoạn 2003-2006. Câu hỏi đặt ra là, nguồn nội tạng tạo ra sự tăng vọt của thị trường ghép tạng Trung Quốc đến từ đâu?

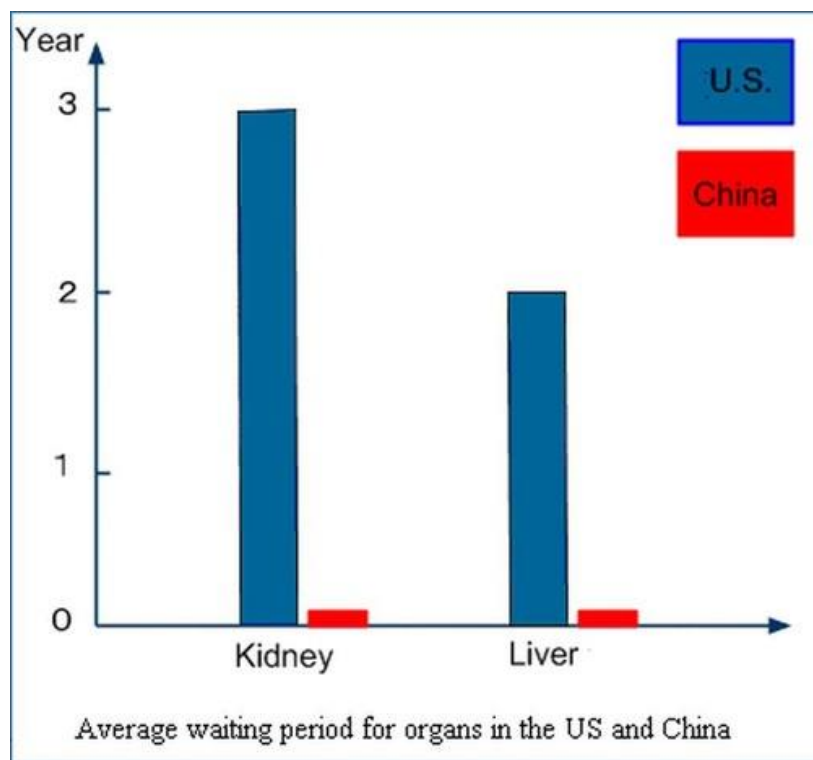
Ở các nước khác trên thế giới, số ca ghép tạng trong vòng 10 năm từ 1997-2007 tương đối ổn định. Tại Canada, số ca ghép tạng tăng từ 1.500 vào năm 1997 lên 2.200 năm 2007; tại Hoa Kỳ số ca ghép tạng tăng từ 20.000 năm 1998 lên 27.000 trong năm 2008. Tuy nhiên, ở Trung Quốc, sau một thời gian tương đối ổn định từ năm 1997 đến năm 2002, lại có sự tăng trưởng nhanh và đột biến về số ca ghép tạng. Năm 2006, sau khi có các cáo buộc của các học viên Pháp Luân Công về nạn cưỡng bức thu hoạch nội tạng, số ca ghép tạng đã giảm mạnh. Xu hướng tăng trưởng của Trung Quốc không song hành cùng các nước trên thế giới.

Chương VI. Những điều chưa từng có về thị trường ghép tạng giai đoạn 2003-2006

Đến đây, độc giả có thể thắc mắc: Toàn bộ số nội tạng còn lại đến từ đâu? Chúng ta hãy xem xét một số đặc thù của thị trường ghép tạng Trung Quốc trong giai đoạn 2003-2006.

1. Thời gian chờ đợi ngắn bất thường chưa từng có

Theo số liệu do Bộ Y tế và Dịch vụ Con người của Hoa Kỳ công bố thời gian chờ để lấy nội tạng trung bình ở Hoa Kỳ là 2 năm đối với gan, 3 năm đối với thận. [26] Ở Trung Quốc, thời gian chờ lấy các loại tạng này ở một số bệnh viện lại được tính bằng tuần.

Các dữ liệu sau đây cho thấy trung bình thời gian chờ nhận nội tạng do ba trung tâm ghép tạng lớn ở Trung Quốc công bố trong giai đoạn 2003-2006 so với thời gian chờ nhận tạng tại Hoa Kỳ. Thời gian chờ ngắn bất thường như vậy cho thấy nguồn nội tạng hẳn phải rất lớn.

- Trung tâm Ghép tạng Phương Đông (Bệnh viện Trung ương Thiên Tân số 1): thời gian chờ trung bình là 2 tuần.
- Viện Cấy ghép Nội tạng của Quân đội Giải phóng Nhân dân (Bệnh viện Trường Thành Thượng Hải): 1 tuần đối với ca ghép gan.
- Trung tâm Hỗ trợ Mạng lưới Ghép tạng Quốc tế Trung Quốc CITNAC (Bệnh viện Đại học Trung Y số 1 tại Thẩm Dương): 1-2 tháng đối với gan; 1 tuần đến 1 tháng đối với thận. Nếu cuộc phẫu thuật đầu tiên thất bại thì cuộc phẫu thuật thứ hai sẽ được tiến hành trong vòng 1 tuần.
- Dữ liệu của Mỹ trên trang www.organdonor.gov: 230 ngày đối với tim, 501 ngày đối với tuyến tụy, 796 ngày đối với gan, 1.068 ngày đối với phổi, và 1.121 ngày đối với thận.

2. Chi phí đắt đỏ khiến ghép tạng trở thành nguồn lợi nhuận khổng lồ

Dù rằng giữa các bệnh viện có sự chênh lệch về chi phí ghép tạng nhưng nhìn chung đều là cao. Dưới đây là một ví dụ về chi phí ghép tạng do CITNAC công bố (bảng đô la Mỹ):

- Ghép thận: \$62.000
- Ghép gan: \$98.000 - \$130.000
- Ghép gan và thận: \$160.000 - \$180.000
- Ghép thận và tuyến tụy: \$150.000
- Ghép phổi: \$150.000 - \$170.000
- Ghép tim: \$130.000 - \$160.000

Theo một báo cáo của *Tuần báo Phương hoàng* năm 2006, do ngày càng có nhiều bệnh nhân nước ngoài đến Trung Quốc để ghép tạng, nên chi phí ghép tạng đã tăng lên. Năm 2004, chi phí cho một ca ghép gan tại Trung tâm Ghép tạng Phương Đông là US \$32.000 (khoảng 250.000 nhân dân tệ), nhưng đến năm 2005 đã tăng đến hơn \$40.000 (khoảng 330.000 nhân dân tệ). [27]

Chi phí ghép tạng đắt đỏ cùng với nguồn cung nội tạng giá rẻ khiến hoạt động ghép tạng trở thành nguồn lợi nhuận khổng lồ. Trung tâm Cấy ghép Nội tạng của Bệnh viện 309 của Quân đội Giải phóng Nhân dân cho hay: "Trung tâm ghép tạng là một trong những đơn vị có lợi nhuận cao nhất với tổng thu nhập 16.070.000 nhân dân tệ vào năm 2003, và 13.570.000 nhân dân tệ từ tháng 1-6 năm 2004. Dự kiến tổng thu nhập sẽ vượt quá 30.000.000 nhân dân tệ trong năm 2005." [28]

Tuần báo Phương Nam đưa tin: "Mức tăng trưởng nhanh chóng của Trung tâm Ghép Tạng Phương Đông đã mang lại doanh thu và lợi nhuận khổng lồ. Theo các báo cáo trên truyền thông trước đó, riêng ngành cấy ghép gan đã mang lại cho trung tâm này mức thu nhập 100 triệu nhân dân tệ mỗi năm." Tháng 9 năm 2006, trung tâm này đã đưa vào sử dụng một tòa nhà mới với giá trị 130 triệu nhân dân tệ. Tòa nhà mới có 500 giường. Trung tâm phẫu thuật nằm trong tòa nhà mới này có thể cho phép thực hiện đồng thời 9 ca ghép gan và 8 ca ghép thận. Đây là trung tâm ghép tạng tích hợp ngành dọc lớn nhất Châu Á.

Lợi nhuận khổng lồ từ các ca ghép tạng dẫn đến một hậu quả chết người. Một mặt, người giàu sẵn sàng mua tạng với chi phí cao. Mặt khác, lợi nhuận khổng lồ lại thôi thúc các bệnh viện săn lùng các nguồn nội tạng mới bằng mọi cách. Môi trường chính trị và pháp lý của Trung Quốc khiến một số nhóm người có thể trở thành mục tiêu dễ bị lạm dụng.

3. Trung Quốc trở thành trung tâm du lịch ghép tạng toàn cầu

Với mức chi phí ghép tạng cao, phần lớn bệnh nhân ghép tạng ở Trung Quốc là:

- Bệnh nhân từ nước ngoài (khách du lịch ghép tạng toàn cầu);
- Các chủ doanh nghiệp giàu có, người nổi tiếng, và quan chức chính quyền Cộng sản ở Trung Quốc Đại lục;
- Một số ít những bệnh nhân không còn biết trông cậy vào đâu, bệnh nhân phổ thông chấp nhận dốc cạn tiền để ghép tạng.

Theo một báo cáo của *Tuần báo Đời sống* năm 2004, hầu hết các bệnh nhân trong nước là những người "có doanh nghiệp hay hoạt động kinh doanh của mình", hoặc những người "có địa vị trong chính phủ". Báo cáo này cũng chỉ ra rằng, trong vòng vài năm, mà Trung Quốc đã có tới hàng ngàn bệnh nhân từ nước ngoài đến ghép tạng, biến Trung Quốc thành "một trung tâm du lịch ghép tạng toàn cầu". "Ngoài Hàn Quốc ra, còn có những bệnh nhân đến từ hơn 20 quốc gia và vùng lãnh thổ ở châu Á như Nhật Bản, Malaysia, Ai Cập, Pakistan, Ấn Độ, Ả Rập Saudi, Oman, Hồng Kông, Ma Cao và Đài Loan. Họ đến Bệnh viện Thiên Tân Số 1 (còn gọi là Trung tâm Cấy ghép Nội tạng Phương Đông) để ghép tạng. Quán cà phê trong khuôn viên của trung tâm này trông như trung tâm hội nghị quốc tế, nơi bệnh nhân thuộc các sắc tộc và dân tộc khác nhau tụ họp để chia sẻ trải nghiệm chữa bệnh của họ." [29] (Tháng 7 năm 2007, Bộ Y tế Trung Quốc đã đóng cửa các bệnh viện phẫu thuật ghép tạng cho bệnh nhân nước ngoài ở Trung Quốc.)

4. Thị trường ngách trong thị trường nội tạng hạn chế của Trung Quốc khởi sắc

Chi phí đắt đỏ không khiến cho thị trường ghép tạng bị cô lập. Ngược lại, thị trường ghép tạng Trung Quốc còn tăng trưởng đột biến và nhanh chóng, bắt đầu từ năm 2003, với mức tăng trưởng hàng năm từ 5.000 đến 10.000 ca ghép tạng, thậm chí là nhiều hơn nữa.

Hàng năm, có khoảng 1,5 triệu người ở Trung Quốc cần ghép tạng do bị suy tạng giai đoạn cuối. Ở đây, nội tạng còn khan hiếm hơn cả so với Hoa Kỳ và các nước khác có quy trình ghép tạng tiên tiến. Tuy nhiên, bắt đầu từ năm 2003, Trung Quốc đã trở thành trung tâm du lịch ghép tạng toàn cầu do có nguồn cung tạng dồi dào. Trong một cuộc phỏng vấn năm 2004 với *Tuần báo Đời sống*, ông Trịnh Hồng, Phó Giám đốc Trung tâm Cấy ghép Nội tạng Phương Đông, đã tuyên bố đầy tự hào: "Trên thực tế, nguồn nội tạng sẵn có của Trung Quốc còn khá hơn nhiều so với các nước khác." [29]

Vậy, điều này nghĩa là gì?

Trong thị trường nội tạng không có kiểm soát và hạn chế về mọi mặt (thị trường nhỏ) của Trung Quốc, có một thị trường ngách với nguồn nội tạng phong phú dành cho những bệnh nhân đặc biệt (thị trường lớn). Chúng ta cần phải hiểu hiện tượng "thị trường lớn trong thị trường nhỏ" này để có thể nhìn thấu thực trạng của thị trường nội tạng Trung Quốc.

Để bác bỏ các cáo buộc về nạn thu hoạch nội tạng sống, chính quyền Cộng sản Trung Quốc đã tuyên bố rằng, hơn 1 triệu bệnh nhân ở Trung Quốc vẫn đang chờ nhận nội tạng. Họ lấy đó làm luận cứ để thể hiện rằng họ không thể tìm được tạng tương thích trong một thời gian ngắn. Tuy nhiên, sự bác bỏ này lại mâu thuẫn với các tuyên bố của nhiều bệnh viện ghép tạng.

Dưới đây là một vài ví dụ.

- Bệnh viện 309 của Quân đội Giải phóng Nhân dân Trung Quốc (PLA) hoàn thành 12 ca ghép thận trong một đêm. [30]
- Bệnh viện Tân Kiều trực thuộc Học viện Quân Y số 3, nằm ở Trùng Khánh, có lần thực hiện 24 ca ghép gan và thận chỉ trong một ngày. Bệnh viện này tuyên bố tính đến năm 2002 đã thực hiện hơn 2.590 ca ghép thận. [31]

- Trung tâm Cấy ghép Nội tạng Phương Đông của Thiên Tân thực hiện đến 24 ca ghép thận trong vòng một ngày. Trung tâm này cũng đạt kỷ lục 44 ca cấy ghép gan vào tháng 12 năm 2004. [27]
- Ông Đỗ Anh Đông, Phó Giám đốc Trung tâm Cấy ghép Nội tạng tại Bệnh viện Quân khu 107 ở Tế Nam, tỉnh Sơn Đông, cho biết họ đã thực hiện nhiều ca ghép tạng, "Một ca ghép gan chỉ mất 4-5 giờ đồng hồ. Có thời gian, mỗi ngày chúng tôi tiến hành được 3-4 ca phẫu thuật như thế." [32]
- Theo các bài báo từ *Tin tức buổi tối Trường Sa* và *Người đưa tin buổi sáng Tiêu Tương*, ngày 28 tháng 4 năm 2006, Bệnh viện Nhân dân tỉnh Hồ Nam tặng 20 ca ghép tạng miễn phí, gồm 10 ca ghép gan và 10 ca ghép thận. Nguồn gốc của số tạng này đã đẩy lên mối lo ngại rộng rãi. [33]
- Năm 2003, bệnh viện quận Cao Tân, thành phố Tây An, tỉnh Thiểm Tây ra mắt trung tâm ghép tạng của mình. Phó giám đốc Phạm Úc Hội cho biết, trung tâm đã có một nguồn cung cấp nội tạng lớn cho phép nhanh chóng tìm được mô tương thích và bảo đảm thời gian từ lúc lấy tạng của người hiến đến lúc ghép vào thân thể bệnh nhân là ngắn. [34] Điều này không chỉ thu hút bệnh nhân trong nước và nước ngoài, mà còn tạo ra doanh thu khổng lồ vượt doanh thu của các khoa phẫu thuật tiết niệu của tất cả các bệnh viện khác ở Tây An. [35]
- Bệnh viện Đông y Củng Nghĩa là một bệnh viện nhỏ ở tỉnh Hà Nam. Sau khi khai trương trung tâm ghép thận vào năm 2001, bệnh viện này có thể nhận tới 12 bệnh nhân cùng một lúc. Mỗi ngày, họ có thể thực hiện đến 8 ca ghép thận. Tính đến năm 2006, ông Lý Hoàn Đạo, Trưởng khoa Phẫu thuật Tiết niệu, đã thực hiện được hơn 500 ca ghép thận. [36]
- Ông Hoàng Khiết Phu từng phát biểu với *Nhật báo Quảng Châu* rằng ông đã thực hiện hơn 500 ca ghép gan mỗi năm. [37] Năng suất cao như vậy đẩy lên mối nghi ngại về nguồn nội tạng.

5. Nội tạng chất lượng cao dành cho người nhận ở nước ngoài

Có rất nhiều hiện tượng bất thường trong thị trường nội tạng của Trung Quốc trong giai đoạn 2003-2006. Ngoài những đặc điểm đã nêu trên đây, còn có một đặc điểm nữa cần đề cập. Chất lượng tạng không hề vì số lượng tạng tăng lên mà suy giảm. Ngược lại, chất lượng nguồn cung tạng giai đoạn 2003-2006 còn là tuyệt vời. Trong giai đoạn cao điểm của ngành du lịch ghép tạng toàn cầu của Trung Quốc, đa số người được ghép tạng ở Trung Quốc là bệnh nhân người nước ngoài. Tương tự như các sản phẩm xuất khẩu, yêu cầu về nội tạng dành cho những bệnh nhân này còn cao hơn nhiều.

Trong mục Hỏi & Đáp trên trang web của CITNAC, có câu trả lời cho câu hỏi về chất lượng nội tạng như sau: "Ghép thận ở Trung Quốc lấy nguồn từ người hiến thận còn sống, hoàn toàn khác với ghép thận ở Nhật Bản, lấy nguồn từ tử thi do các bệnh viện và các trung tâm chạy thận cung cấp." "Vấn đề then chốt nhất trong ghép thận là tìm được mô tương thích. Trước khi phẫu thuật ghép thận từ người hiến tạng còn sống, chúng tôi đều kiểm tra chức năng thận cũng như tế bào bạch cầu của người hiến để đảm bảo thận của người hiến là an toàn. Chúng tôi có thể tự tin nói rằng, so với ghép thận lấy từ tử thi của người hiến ở Nhật, thì ghép thận ở đây có độ an toàn và đáng tin cậy hơn." Đặc điểm "người hiến tạng còn sống" là điểm hút khách đối với bệnh nhân nước ngoài.

Một số nhà điều tra độc lập ở nước ngoài đã giả làm bệnh nhân hoặc người nhà bệnh nhân, gọi điện cho các bệnh viện ghép tạng ở Trung Quốc Đại lục để hỏi về thông tin ghép tạng. Các câu trả lời được đưa ra cũng tương tự: "Người hiến tạng đều khỏe mạnh", "Người hiến tạng chỉ khoảng 30 tuổi", "Đảm bảo chất lượng là tốt nhất". [38]

6. Nguồn hiến tạng dồi dào đột nhiên biến mất sau năm 2006

Trong điều kiện bình thường, nguồn cung nội tạng khá ổn định, và như đã trình bày trên đây, Canada và Hoa Kỳ không có sự gia tăng mạnh hay giảm đột ngột nào trong thập kỷ qua. Song ở Trung Quốc lại có sự gia tăng mạnh mẽ về nguồn nội tạng trong giai đoạn 2003-2006. Nhưng đến tháng 3 năm 2006, sau khi xuất hiện các cáo buộc về nạn mổ cướp nội tạng của các học viên Pháp Luân Công, thu hút sự chú ý của quốc tế, thì năm 2007 lại có sự giảm đột ngột về số ca ghép tạng ở Trung Quốc.

Trong khi bác bỏ các cáo buộc về nạn thu hoạch nội tạng từ học viên Pháp Luân Công, chính quyền Cộng sản Trung Quốc lại tăng tốc chỉnh đốn lại thị trường cấy ghép nội tạng. Họ ban bố một số điều luật để điều tiết việc ghép tạng và hạn chế số lượng bệnh viện ghép tạng bằng giấy phép. Trong số hơn 600 bệnh viện ghép tạng tồn tại trước đó, chỉ có 160 nhận được giấy phép để tiếp tục hoạt động.

Phải chăng việc giảm số bệnh viện ghép tạng là lý do của sự sụt giảm số ca ghép tạng? Chắc chắn không phải như vậy. Ít nhất thì đây không phải là nguyên nhân căn bản. Việc giảm số bệnh viện được phép thực hiện ghép tạng đúng hơn chỉ làm giảm sự cạnh tranh nguồn nội tạng. Nếu không có thay đổi lớn nào về nguồn nội tạng thì giờ đây, nguồn cung tạng phải dồi dào hơn cho các bệnh viện lớn mới phải. Tuy nhiên, số ca ghép tạng tại các bệnh viện lớn lại giảm mạnh. Như vậy, vấn đề nằm ở sự biến mất của các nguồn hiến tạng, chứ không phải là số bệnh viện ghép tạng.

Trong một cuộc phỏng vấn với *Thời báo Khoa học* vào tháng 5 năm 2007, ông Thạch Bình Nghị, Giám đốc Trung tâm Cấy ghép Nội tạng của Quân đội Giải phóng Nhân dân

kiêm ủy viên Ủy ban Thường trực của Hội Cấy ghép Nội tạng, Hiệp hội Y học Trung Quốc, cho biết: "Năm 2006, số ca ghép tạng tại Trung Quốc đã đạt mức kỷ lục, trong đó có gần 20.000 ca ghép tạng đã được thực hiện. Trong năm tháng đầu năm 2007, số ca ghép tạng đã giảm so với cùng kỳ năm 2006, chủ yếu là do sự thiếu hụt về người hiến tạng." [39]

Một bài báo đăng trên *Tuần báo Phương Nam* trong tháng 7 năm 2007 có những nhận định cụ thể hơn về vấn đề này: "Các bác sỹ phẫu thuật ghép tạng phản nản về tình trạng thiếu người hiến tạng." "Ông Chu Chí Quân là Phó giám đốc Trung tâm Cấy ghép Nội tạng Phương Đông. Trong văn phòng của mình trên tầng hai của Trung tâm này, ông Chu tỏ ra lo lắng. Ông nói với các phóng viên rằng từ dịp Tết Cổ truyền ra, Trung tâm này vốn là một cơ sở ghép tạng lớn nhất ở châu Á, chỉ thực hiện được có 15 ca ghép gan trong gần sáu tháng, trong khi năm 2006, Trung tâm đạt kỷ lục hơn 600 ca ghép gan cho cả năm." [25]

Nguồn cung nội tạng từ tử tù tương đối ổn định

Trên đây, chúng tôi đưa ra giả định rằng số nội tạng từ các tử tù là tương đối ổn định. Trước năm 2003 và sau năm 2006, con số này là khoảng 6.000. Một số yếu tố góp phần vào sự ổn định này là:

1. Đến cuối những năm 1990, công nghệ ghép tạng và sử dụng các loại thuốc ức chế miễn dịch đã thành thực. Mặc dù có những đột phá trong công nghệ, nhưng không có sự gia tăng đột biến nào về số ca ghép tạng.
2. Yêu cầu đánh giá nội tạng tương thích cho các ca ghép tạng vẫn cao; công nghệ không giúp giảm các yêu cầu này nên nguồn nội tạng cũ vẫn tương đối ổn định.
3. Vì không có mạng lưới phân phối nội tạng ở Trung Quốc nên các xét nghiệm để tìm nội tạng tương thích phải tiến hành trên các tử tù của địa phương tại một bệnh viện nào đó ở địa phương. Thực tế này và việc bảo vệ đặc quyền của địa phương đã hạn chế phạm vi đối chiếu các xét nghiệm để tìm ra nội tạng tương thích.
4. Việc kết án tử hình gắn liền với định hướng chính trị. Vì giai đoạn gần đây không có chiến dịch đàn áp mạnh tay nào nên số vụ xử tử án tử hình là tương đối ổn định.
5. Sử dụng nội tạng của tử tù đã trở thành việc chính đáng, và người Trung Quốc, sau hàng năm rỗng bị nhồi sọ, đã chấp nhận lý lẽ rằng hiến tạng là sự cống hiến

tối thiểu mà tử tù có thể làm cho xã hội. Vì thế, các bệnh viện ghép tạng ở Trung Quốc cũng ít quan tâm hơn đến áp lực từ cộng đồng quốc tế.

Căn cứ vào các lý do trên đây, có thể kết luận rằng nội tạng tử tù bị xử tử là một nguồn tương đối ổn định, và không ảnh hưởng đến sự tăng đột biến trong giai đoạn 2003-2006, hay sự sụt giảm mạnh sau giai đoạn này.

Tác động của phán quyết của Tòa án Nhân dân Tối cao về việc sử dụng nội tạng của tử tù

Ngày 1 tháng 1 năm 2007, Tòa án Nhân dân Tối cao đã giành lại quyền xét duyệt án tử hình từ tòa án tối cao cấp tỉnh, dẫn đến sự giảm án tử hình. Đây phải chăng là nguyên nhân của sự thiếu hụt nghiêm trọng về số người hiến tạng trong năm 2007? Nó có ảnh hưởng nhưng không phải là nguyên nhân căn bản. Theo một báo cáo của *Tân Hoa Xã* (Xinhuanet) ngày 10 tháng 3 năm 2008, sau khi Tòa án Nhân dân Tối cao giành lại quyền xét duyệt án tử hình, 15% số án tử hình đã bị đảo ngược trong năm 2007. [40] Tỷ lệ này (có thể mức ước tính cao hơn so với thực tế) chỉ ra rằng việc Tòa án Nhân dân Tối cao giành lại quyền xét duyệt án tử hình không có ảnh hưởng lớn đến nguồn nội tạng vốn có từ các tử tù bị xử tử. Có thể minh chứng điều này qua thực tế số ca ghép tạng được thực hiện. Trong mục "Tham khảo dữ liệu lịch sử" của Chương I, chúng tôi trích dẫn *Trung Hoa Nhật báo* (China Daily) rằng năm 2008 và 2009 có 65% số tạng lấy từ các tử tù, trong đó mỗi năm thực hiện được gần 10.000 ca ghép tạng. Như vậy, mỗi năm có khoảng 6.000 nội tạng từ các tử tù, gần bằng số tạng mỗi năm trong giai đoạn 2000-2002.

Do đó, sự sụt giảm đột ngột về số nội tạng trong năm 2007 phải là do sự biến mất đột ngột của nguồn nội tạng khác.

Kết luận, sự tăng trưởng nhanh chóng trong giai đoạn 2003-2006 và sự biến mất nhanh chóng nguồn nội tạng sau đó ở Trung Quốc là chưa từng có trong lịch sử và có tính đặc thù, không thể lý giải bằng giả thuyết rằng tử tù là nguồn nội tạng chính trong những năm được xem xét này.

Kể từ năm 2007, vì sự thiếu hụt về người hiến tạng nên người hiến tạng là người thân đang sống đã trở thành một nguồn cung tạng mới. Truyền thông Trung Quốc cũng đã thực hiện các chiến dịch sâu rộng về chủ đề này nhằm nâng cao nhận thức của người dân. Theo một bài báo của Nhân dân Net, năm 2007, Trung tâm Cấy ghép Nội tạng Phương Đông ở Thiên Tân đã thực hiện 84 ca ghép gan từ người hiến đang sống (một người thân hiến một phần lá gan). [41] Tuy nhiên, phải đến sau năm 2006, người hiến tạng đang sống mới trở thành nguồn nội tạng chính nên lý do này không thể giải thích cho sự tăng vọt của thị trường nội tạng Trung Quốc trong giai đoạn 2003-2006.

Chương VII: Các nguồn nội tạng khác

Nếu số nội tạng hàng năm lấy từ tử tù là khoảng 6.000, và với số người thân sẵn sàng hiến tạng rất nhỏ trong giai đoạn 2003-2006, thì toàn bộ số tạng còn lại lấy từ đâu để đủ cung cấp cho 12.000 — thậm chí là 20.000 — ca ghép tạng mỗi năm?

1. Những đặc điểm cho thấy sự tồn tại của nguồn nội tạng mới

- Số người tạo nên nguồn cung nội tạng lớn hơn số tử tù hiện có.
- Vì đây là hành vi bất hợp pháp, nên cần phải làm sao để có thể dễ dàng tiếp cận cũng như sẵn sàng giấu người hiến tạng đi khi người ngoài phát hiện ra nguồn nội tạng mới này.
- Mặc dù đây là hoạt động bất hợp pháp nhưng những người tham gia lại không phải chịu trách nhiệm pháp lý. Nói cách khác, chính sách của chính phủ Trung Quốc đương nhiệm dung túng cho việc khai thác nguồn nội tạng này. Thu hoạch nội tạng từ nguồn này sẽ "biến thứ phế thải thành thứ hữu ích."
- Hơn nữa phải có một số lượng lớn người bị giam giữ tập trung ở đâu đó thì mới có thể tăng xác suất tìm được nội tạng tương thích.
- Cuối cùng nhưng cũng không kém phần quan trọng, các bác sỹ không phải chịu trách nhiệm pháp lý và trách nhiệm về đạo đức nghề nghiệp khi giết những người này để lấy nội tạng.

2. Học viên Pháp Luân Công bị giam giữ phi pháp — nguồn nội tạng mới

Cuộc thỉnh nguyện ôn hòa của các học viên Pháp Luân Công trên Quảng trường Thiên An Môn.

Để sử dụng nội tạng từ tử tù thì phải có sự phê duyệt của cơ quan có thẩm quyền. Các bệnh viện không thể cứ nghiêm nhiên đến nhà tù mà thu hoạch nội tạng từ tử tù. Nhưng với một nhóm người không được pháp luật bảo vệ, bị chính phủ đàn áp và phi báng thì sao? Và nếu trong nhóm người này có một số lượng lớn bị giam giữ phi pháp thì sao? Khả năng nhóm này trở thành nguồn cung nội tạng sống lý tưởng là rất cao. Đặc biệt, các bệnh viện cấy ghép nội tạng cho quân đội và lực lượng vũ trang cảnh sát sẽ xem đây là một nguồn lý tưởng. Như vậy, nhóm người bị đàn áp nào phù hợp để trở thành đối tượng mục tiêu?

Kể từ khi cuộc bức hại Pháp Luân Công bắt đầu vào ngày 20 tháng 7 năm 1999, một số lượng lớn các học viên Pháp Luân Công đã bị giam giữ. Không lâu sau, các học viên bị giam giữ đã bị xem là nguồn nội tạng lý tưởng vì những lý do sau:

- Họ không được pháp luật bảo vệ. Nhiều học viên bị giam vào các trại lao động cưỡng bức không theo trình tự pháp lý. Nhiều học viên đến thỉnh nguyện cho Pháp Luân Công không tiết lộ danh tính và địa chỉ để bảo vệ người thân, bạn bè, cơ quan bị liên lụy do chính sách "liên đới" của chính quyền Trung Quốc. Các học viên này bị giam giữ tập trung với số lượng lớn.

- Họ là một cơ sở cung cấp nội tạng rất lớn. Mục đích duy nhất khi bắt giữ những học viên này là bức hại và xử tử họ. Do đó, thời gian chờ đợi để lấy nội tạng có thể rút ngắn xuống còn 1 đến 2 tuần – một đặc điểm hấp dẫn nhất khiến Trung Quốc trở thành trung tâm du lịch ghép tạng toàn cầu.
- Họ trở thành nguồn hiến tạng sống. Nội tạng sống luôn tốt hơn nội tạng lấy từ tử thi, luôn được bệnh nhân nước ngoài săn đón, và sẵn sàng trả nhiều tiền hơn. Sử dụng nội tạng sống cho các ca ghép tạng còn giúp tăng khả năng sống sót của bệnh nhân; điều này có nghĩa là nguồn nội tạng sống rất hấp dẫn đối với các bác sĩ cấy ghép Trung Quốc có tham vọng phát triển sự nghiệp.
- Chất lượng nội tạng của họ cực kỳ cao. Trái ngược với hầu hết các tử tù nghiện rượu, thuốc lá và ma túy, các học viên Pháp Luân Công không dùng những thứ này và nhìn chung là rất khỏe mạnh. Đặc biệt, những học viên trẻ ở nông thôn được cho là đã trở thành một mục tiêu trọng điểm của hoạt động thu hoạch nội tạng sống.

3. Hàng loạt học viên Pháp Luân Công bị mất tích

Kể từ khi chiến dịch bức hại Pháp Luân Công của Đảng Cộng sản Trung Quốc (ĐCSTQ) bắt đầu, các học viên đã thường xuyên đến văn phòng kháng cáo của chính quyền địa phương và ở Bắc Kinh hoặc đến Quảng trường Thiên An Môn giương biểu ngữ để kêu gọi sự chú ý của thế giới đến hành vi vi phạm nhân quyền này. Báo cáo "[Hành trình của Pháp Luân Đại Pháp: Một con đường tươi sáng nhưng gian khổ](#)" của *Minh Huệ Net* có nêu: "Theo thông tin nội bộ từ Văn phòng Công an Bắc Kinh, vào cuối tháng 4 năm 2001 đã có tổng cộng 830.000 vụ bắt giữ các học viên Pháp Luân Công vì thỉnh nguyện ở Bắc Kinh cho quyền được tu luyện Pháp Luân Đại Pháp. Con số này không bao gồm những người từ chối khai danh tính hoặc không được cảnh sát ghi lại tại thời điểm bắt giữ." [42] Trong báo cáo "Báo cáo Nhân quyền năm 2008 về Trung Quốc (bao gồm Tây Tạng, Hồng Kông, Ma Cao)", Bộ Ngoại giao Hoa Kỳ cho biết: "Một số nhà quan sát nước ngoài ước tính học viên Pháp Luân Công chiếm ít nhất là một nửa trong số 250.000 tù nhân được ghi danh chính thức trong các trại lao động cải tạo, trong khi các nguồn thông tin của Pháp Luân Công ở nước ngoài đưa ra con số thậm chí còn cao hơn." [43]

Hệ lụy đối với gia đình và nơi làm việc

Một hiện tượng đáng nói ở đây là ĐCSTQ đã áp dụng chính sách liên đới độc ác trong cuộc bức hại các học viên Pháp Luân Công. Người nhà học viên có thể bị cơ quan sa thải; cấp trên của học viên Pháp Luân Công có thể bị phạt; đồng nghiệp có thể bị cắt tiền thưởng; có trường hợp, thậm chí quan chức chính quyền địa phương cũng có thể

mất chức. Thông qua chính sách này, ĐCSTQ đã cô lập các học viên Pháp Luân Công và khiến tất cả mọi người quay lưng lại với họ, theo đó những người khác sẵn sàng tham gia vào cuộc bức hại. Những người từng có thiện cảm với Pháp Luân Công, giờ lại phần nộ khi bị mất tiền thưởng, quan chức chính quyền địa phương làm mọi thứ có thể để ngăn chặn các học viên Pháp Luân Công đến Bắc Kinh kháng cáo để giữ được chức vị của mình. Công an địa phương đã được phái đến Bắc Kinh để ngăn học viên địa phương kháng cáo lên Văn phòng Tiếp dân Trung ương; Phòng Tiếp dân Bắc kinh đã trở thành đồn cảnh sát để bắt giữ và tạm giam những học viên Pháp Luân Công đến Bắc Kinh.

Nhiều học viên Pháp Luân Công từ chối tiết lộ danh tính và địa chỉ đã bị mất tích

Để tránh cho những người khác bị liên lụy, nhiều học viên đi kháng cáo đã từ chối tiết lộ danh tính và địa chỉ nhà cho chính quyền. Qua các bài chia sẻ của các học viên trên Minh Huệ, có thể thấy việc họ từ chối khi bị yêu cầu tiết lộ danh tính và nơi ở đã trở thành một thông lệ. Điều gì đã xảy ra với những học viên này? Nhiều người trong số họ đã mất tích và có thể bị giam giữ trong các trại tập trung lớn. Điều này cho thấy việc giam giữ các học viên với số lượng lớn là điều kiện thuận lợi cho việc thu hoạch nội tạng sống trên quy mô lớn.

Trong cuốn sách *Thu hoạch đẫm máu: Giết hại các học viên Pháp Luân Công để lấy nội tạng*, tác giả David Matas và David Kilgour đã phỏng vấn nhiều học viên Pháp Luân Công trên toàn thế giới từng bị giam giữ ở Trung Quốc. Các học viên đều đề cập rằng họ đã gặp rất nhiều học viên trong các trại giam từ chối tiết lộ danh tính và địa chỉ nhà, cuối cùng thì mất tích. Hơn nữa, nhiều người nhà của những học viên mất tích không biết họ đã đi thỉnh nguyện cho Pháp Luân Công, nên không biết tung tích của người thân, càng không biết phải tìm họ ở đâu.

Ông Quách Quốc Đình, một luật sư Trung Quốc sống ở nước ngoài, khẳng định rằng một trong những thân chủ của ông khi còn ở Thượng Hải, anh Hoàng Hùng, cũng rơi vào tình huống tương tự. Anh Hoàng Hùng đã mất tích khỏi ký túc xá ở Đại học Giao thông Thượng Hải, và đến giờ vẫn chưa rõ tung tích.

Trong một bài báo có tựa đề "Những hướng mới trong cuộc điều tra Trại tập trung Tô Gia Đồn", một học viên cho biết: "Sau ngày 20 tháng 12 năm 2000, số học viên bị đưa đến các trại tạm giam đột nhiên tăng lên đến hàng chục, thậm chí hơn 100 người mỗi ngày, trong khi trước đây chỉ có mười mấy học viên... Học viên nào cũng được đánh số... Chỉ trong vòng mấy ngày mà các phòng giam đã chật kín. Ngày nào lính canh cũng thăm vấn và hỏi tên của họ. Họ dùng dùi cui điện và các hình thức khác để tra tấn các học viên, còn khuyến khích tù nhân đánh đập các học viên. Hầu hết các học viên

vẫn từ chối nói ra danh tính. Cuối cùng, lính canh không hỏi nữa, mà nói: "Được rồi, nếu các người không nói, thì tôi sẽ đưa các người đến nơi mà các người sẽ phải khai ra."

"Đầu năm 2001, mỗi sáng sớm lại có từng tốp từng tốp học viên bị chuyển đến đây bằng xe buýt lớn. Một cô gái 18 tuổi từ tỉnh Sơn Đông ở cùng phòng giam với tôi. Số hiệu của cô là K28. Một buổi sáng, số của cô bị gọi nhầm. Cô lên xe nhưng rồi lại quay lại. Cô nói tất cả các học viên khác đang bị đưa đến vùng Đông Bắc Trung Quốc. Sau đó, lính canh cũng nói thẳng với chúng tôi rằng họ đã đưa các học viên đến vùng Đông Bắc Trung Quốc. Hồi đó, nhiều người trong số họ là từ Bắc Kinh chuyển đến." [44]

Sự tồn tại của "trại tập trung"

Một người làm việc cho một viện kiểm sát ở Đại lục từng nói với chúng tôi rằng không một trại lao động cưỡng bức hay nhà tù nào ở Trung Quốc giam giữ lâu những ai không rõ tên hay địa chỉ, vì họ không thể hoàn tất quy trình khai báo. Do vậy, tù nhân sẽ được chuyển đến địa phương khác.

Vậy, điều gì đã xảy ra với những học viên Pháp Luân Công bị mất tích? Tháng 3 năm 2006, một người tố giác khiến thế giới chấn động về khả năng thu hoạch nội tạng sống từ học viên Pháp Luân Công tại Trại tạm giam Tô Gia Đồn ở thành phố Thẩm Dương, tỉnh Liêu Ninh. Như vậy, có thể nói là đã xác định được một nguồn nội tạng tiềm năng mới.

Ngay sau đó, từ "trại tập trung" bắt đầu xuất hiện trong các bản tin trên truyền thông khi đề cập đến những cơ sở giam giữ nhiều học viên Pháp Luân Công.

Theo các học viên đã ra khỏi trại giam và trại lao động cưỡng bức, một số học viên bị giam đã hết sức kiên định với đức tin của họ và từ chối bị "chuyển hóa", không rõ họ đã bị chuyển đến đâu. Sự tồn tại của các "trại tập trung" đã cung cấp một manh mối về nơi giam giữ các học viên.

Trại tập trung do quân đội kiểm soát

Do hệ thống tư pháp không được phép nhận tù nhân không rõ danh tính hay địa chỉ, nên khả năng ĐCSTQ để cho quân đội tiếp nhận những trường hợp này theo lệ thường. Theo các nguồn tin nội bộ của ĐCSTQ, trại tập trung nằm sát cạnh các khu vực do quân đội kiểm soát.

Sau khi các cáo buộc về nạn thu hoạch nội tạng từ học viên Pháp Luân Công được công bố vào tháng 3 năm 2006, một bác sĩ quân y cấp cao của bộ phận hậu cần thuộc Quân khu Thẩm Dương đã viết thư cho *The Epoch Times* và tiết lộ rằng đã có mấy chục trại tập trung như vậy trên khắp Trung Quốc. Ông cũng nhấn nhủ thế giới bên ngoài cần

chú ý đến các căn cứ quân sự, vì hoạt động ghép tạng đang nằm dưới sự quản lý của quân đội, ngụ ý rằng nhiều căn cứ quân sự đã được dùng làm trại tập trung. [45]

Lợi thế của việc giao cho quân đội phụ trách nguồn nội tạng này sẽ được trình bày trong phần sau.

4. Xét nghiệm máu học viên Pháp Luân Công bị giam giữ

Một số nhà tù Trung Quốc có quy định "khám sức khỏe định kỳ" cho tù nhân. Trên thực tế, rất khó để thực hiện điều này. Tuy nhiên, danh mục khám sức khỏe cho tù nhân Pháp Luân Công lại khác danh mục khám dành cho các tù nhân thông thường. Theo một bài báo về Nhà tù Đề Lam Kiều ở Thượng Hải của *Tân Hoa Xã* (Xinhuanet) năm 2004, danh mục khám sức khỏe chung cho tù nhân thông thường chỉ có "đo huyết áp, nghe tim phổi, khám vùng gan và lá lách, và chụp X-quang" với chi phí khoảng 60 nhân dân tệ. [46] Xét nghiệm máu không được thực hiện thường xuyên cho tù nhân thông thường. Tuy nhiên, đối với các học viên bị giam giữ, xét nghiệm máu – một khâu quan trọng để tìm nội tạng tương thích – lại rất phổ biến.

Tháng 7 năm 2009, khi ghi hình bộ phim tài liệu “Giữa sự sống và cái chết”, *Đài Truyền hình Tân Đường Nhân* (NTDTV) đã phỏng vấn một số học viên từng trải qua xét nghiệm máu như vậy khi bị giam giữ.

Bà Gan Na, hiện đang sống ở Toronto, Canada, đến từ Bắc Kinh. Bà là cựu sỹ quan hải quan tại Sân bay Bắc Kinh. Năm 2001, khi bị giam lần thứ ba tại Trại Lao động Cường bức Nữ Tân An, bà đã bị xét nghiệm máu, chụp X-quang, xét nghiệm điện tim, và khám mắt. Bà nói với NDTV, "Hồi đó, tôi thấy lạ lẫm. Lính canh ở trại lao động cường bức không bao giờ đối xử với chúng tôi như con người cả, thế mà giờ lại cho chúng tôi kiểm tra sức khỏe toàn diện thể này. Tôi cảm thấy rất kỳ lạ."

Bà Trương Úc Tiệp, cựu Giám đốc Văn phòng Ngoại vụ, Ban Quốc tế của Bộ Ngoại thương và Hợp tác Kinh tế (MOFTEC), bị bắt giữ bảy lần vì tu luyện Pháp Luân Công. Lần cuối bà bị giam là tháng 6 năm 2001 tại Trại Lao động Cường bức Nữ Bắc Kinh. Bà Trương nói, "MOFTEC thường cho cán bộ khám sức khỏe sáu tháng một lần. Để kiểm tra chức năng gan định kỳ, họ thường lấy một ống máu nhỏ. Lượng máu họ lấy là khá đồng đều. Nhưng với các xét nghiệm máu ở các trại lao động cường bức thì họ lấy nhiều hơn mức bình thường. Chúng tôi ai cũng thắc mắc tại sao họ phải lấy nhiều máu như vậy, nhưng đều không được trả lời."

Tháng 1 năm 2000, cô Trâu Ngọc Vân từ Quảng Châu đã bị giam vào Trại Lao động Cường bức Nữ Tra Đầu ở Quảng Châu 22 tháng. Sau khi được thả khỏi trại lao động, cô đã bị bắt và bị giam vào năm trung tâm tẩy não khác. Cô Trâu nói với NDTV: "Cuối

cùng, tôi bị chuyển đến trung tâm tẩy não ở quận Thiên Hà, Quảng Châu. Các bác sỹ ở đó đã đưa tôi đến một bệnh viện đặc biệt để khám sức khỏe toàn diện. Họ cho tôi làm điện não đồ, đương nhiên là cả xét nghiệm máu nữa."

Trong cuốn *Thu hoạch đầm máu* (Bloody Harvest), tác giả Matas và Kilgour cũng phỏng vấn một số học viên Pháp Luân Công từng bị giam giữ ở Trung Quốc về vấn đề xét nghiệm máu. Xét nghiệm máu và khám sức khỏe là điều khó hiểu đối với những người trực tiếp trải qua. Một mặt, các học viên phải chịu đựng sự ngược đãi và tra tấn vô nhân tính trong khi bị giam giữ. Họ bị ép phải tố cáo Pháp Luân Công và ký biên bản từ bỏ tu luyện. Vì tỷ lệ "chuyển hóa" có liên quan trực tiếp đến thành quả chính trị của chính quyền địa phương, nên họ thường tra tấn các học viên, nhiều học viên đã bị tra tấn đến chết. Mặt khác, chính quyền còn tiến hành xét nghiệm máu và khám sức khỏe các học viên một cách có hệ thống. Nhiều học viên cho biết loại xét nghiệm máu này là dành riêng cho học viên Pháp Luân Công. Điều đáng ngờ hơn nữa là, nếu quả thực họ phát hiện ra bất kỳ vấn đề nào trong quá trình khám sức khỏe, thì chính quyền sẽ bỏ mặc học viên đó chứ không điều trị y tế cho họ. Nói cách khác, khám sức khỏe chỉ là để tìm ra những học viên khỏe mạnh.

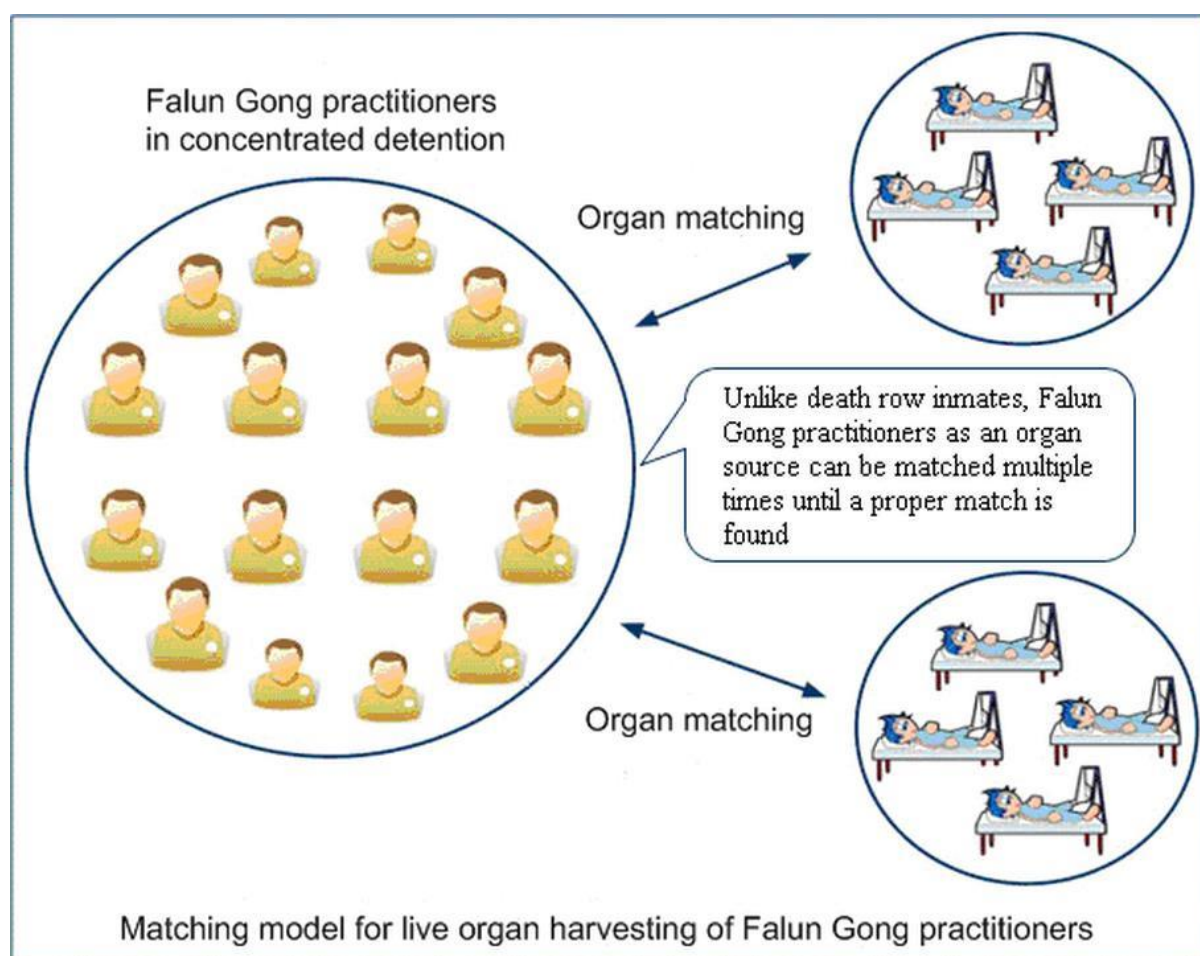
Cho đến nay chúng tôi mới chỉ thu thập được thông tin về xét nghiệm máu trong các trại lao động cưỡng bức và nhà tù, nhưng chưa có thông tin về các học viên bị giam giữ tập trung ở những nơi bí mật.

5. Học viên Pháp Luân Công bị giam giữ — kho dự trữ để tìm nội tạng tương thích và thu hoạch sống trên quy mô lớn

Trên đây, chúng tôi đã nói rằng, về nguyên tắc, ở bất kỳ đâu, vào bất kỳ thời điểm nào, cũng chỉ có thể xét nghiệm nội tạng của tử tù bị xử tử để tìm nội tạng tương thích với các bệnh nhân ở nơi đó vào thời điểm đó. Chỉ sau thời gian ngắn tù nhân bị xử tử, nội tạng sẽ không còn sử dụng được nữa. Có nhiều hạn chế để tử tù có thể trở thành một nguồn nội tạng, bởi vì việc xử tử diễn ra tại các địa điểm khác nhau vào các thời điểm khác nhau. Nếu không có một hệ thống chia sẻ nội tạng thì việc tìm tạng tương thích từ tử tù chỉ là một quá trình "lấy mẫu nhỏ" mà thôi.

Ngược lại, các học viên Pháp Luân Công bị giam giữ có thể được xét nghiệm nhiều lần cho đến khi tìm được người nhận tạng tương thích. Họ trở thành một "nguồn dự trữ". Đồng thời, đa số họ bị giam giữ tập trung tại một vài nơi bí mật ở Trung Quốc, vì vậy họ cũng là một "nguồn để lấy mẫu lớn".

Quan trọng hơn, nạn thu hoạch nội tạng sống từ học viên Pháp Luân Công còn sống sẽ giải thích được mọi đặc trưng của thị trường ghép tạng Trung Quốc trong giai đoạn 2003-2006.

6. Bỏ qua khâu xét xử ở tòa án trong quy trình xử lý học viên Pháp Luân Công để tiện bề thu hoạch nội tạng

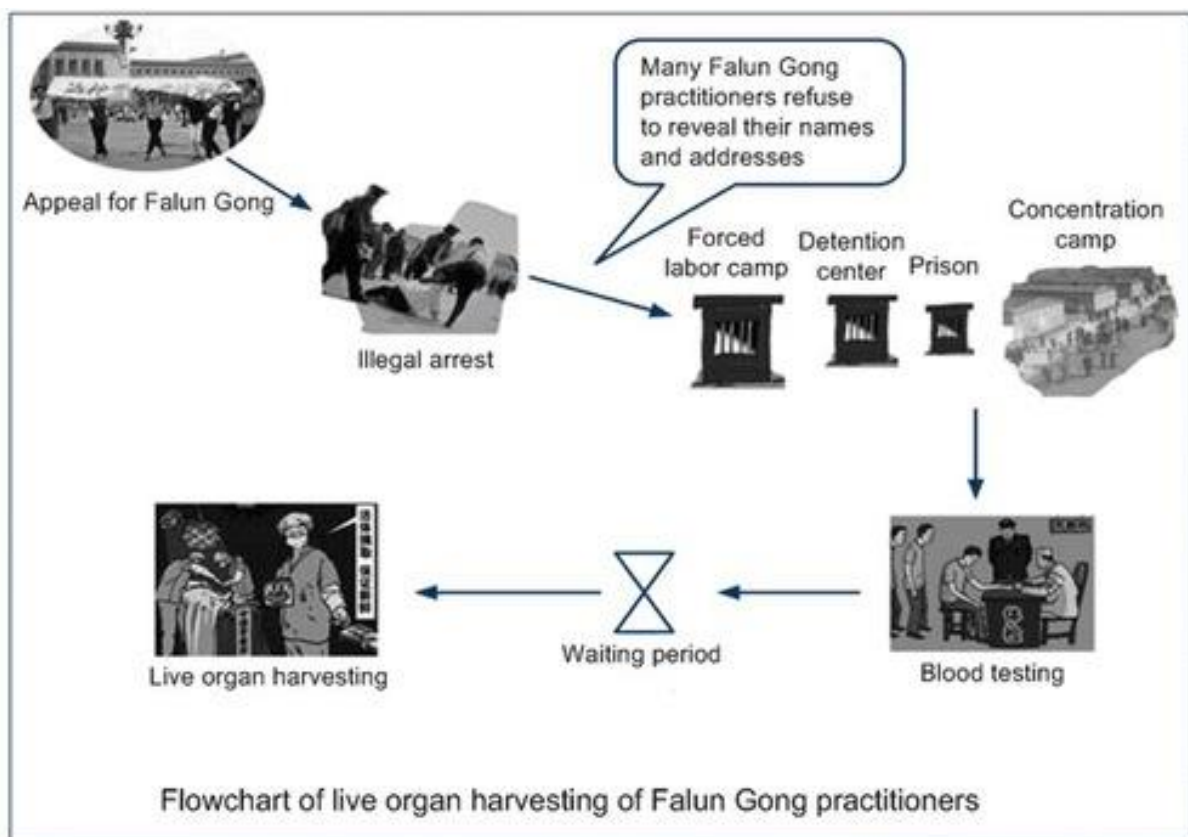
Tòa án có vai trò then chốt trong việc quyết định việc sử dụng nội tạng từ tử tù bị xử tử, nhưng việc này lại nằm ngoài quy trình xét xử các học viên Pháp Luân Công, trong đó, có nhiều người đã bị đưa đến các trại lao động cưỡng bức hoặc bị giam giữ trong các trại tập trung mà không qua quy trình tố tụng. Ngoài ra, các cơ quan chức năng của ĐCSTQ còn hạn chế luật sư Trung Quốc đại diện cho các học viên Pháp Luân Công, vì thế mà lờ đi hệ thống tư pháp trong quá trình này. Theo đó, hoạt động thu hoạch nội tạng sống từ các học viên Pháp Luân Công đã bỏ qua tòa án, mà là quy trình trực tiếp giữa bệnh viện và cơ sở giam giữ. Hậu quả thật đáng sợ, cụ thể như sau:

- Nếu không có sự tham gia của tòa án, các học viên Pháp Luân Công có khả năng trở thành một nguồn nội tạng lớn, không hạn chế.

- Nếu không có sự tham gia của tòa án, bệnh viện hay các cơ quan trung gian sẽ làm việc trực tiếp với các cơ sở giam giữ [để lấy tạng], mà không qua bất kỳ thủ tục pháp lý nào, cũng không phải bắt tiền ra hiện trường xử tử để thu hoạch nội tạng. Quá trình này hiệu quả hơn nhiều.
- Nếu không có sự tham gia của tòa án, thủ phạm sẽ không còn phải lo lắng. Nếu phải trải qua các thủ tục pháp lý thì cần phải xử án công khai, phải chịu những hạn chế từ bên ngoài cũng như người nhà của người hiến. Ngay người nhà của các học viên Pháp Luân Công bị giam giữ cũng không biết họ ở đâu, điều đó khiến họ trở thành mục tiêu rất dễ bị lợi dụng.

Một điểm cần làm rõ ở đây là: Việc tòa án không tham gia vào quá trình này chỉ khiến các học viên Pháp Luân Công mất quyền được pháp luật bảo vệ trong thời gian bị bức hại. Nhưng như vậy không có nghĩa là tòa án không tham gia vào việc thu hoạch nội tạng sống.

Dựa trên các báo cáo của các phương tiện truyền thông đã công bố, chúng tôi đã lập sơ đồ dưới đây để minh họa quy trình thu hoạch nội tạng sống từ các học viên Pháp Luân Công:

7. Thu hoạch nội tạng sống từ học viên Pháp Luân Công theo “chỉ đạo của quân đội”

Một đặc điểm then chốt trong hoạt động thu hoạch nội tạng từ các học viên còn sống là nguồn nội tạng được kiểm soát bởi quân đội, và các bệnh viện tham gia vào quá trình này chịu sự chi phối của quân đội hoặc những người có quan hệ mật thiết với quân đội. Vì để đảm bảo an ninh quân sự nên sự thật phải bị che giấu, không để lộ ra thế giới bên ngoài.

Trung Quốc có hệ thống bệnh viện quân y rộng khắp. Nó có Bệnh viện Đa khoa của Quân đội Giải phóng Nhân dân (PLA), mỗi trường đại học quân y cũng có bệnh viện trực thuộc của mình. Các quân khu, quân binh chủng trong quân đội đều có bệnh viện riêng. Cấy ghép tạng là một trong những lĩnh vực phát triển nhanh nhất ở các bệnh viện quân y. Một bài báo ngày 17 tháng 12 năm 2008 trên *Tân Hoa Xã* (Xinhuanet) đã dẫn lời ông Trương Yến Linh, Bộ trưởng Bộ Y tế Tổng cục Hậu cần của PLA, kiêm nguyên Hiệu trưởng trường Đại học Quân Y số 2 như sau: "Năm 1978 mới chỉ có ba bệnh viện trong quân đội có khả năng thực hiện ghép thận. Hiện nay đã có 40 bệnh viện có thể thực hiện ghép gan, thận, tim, phổi, và có cả những bệnh viện có thể cấy ghép nhiều loại nội tạng. Số bệnh viện này chiếm một phần tư tổng số bệnh viện của cả nước." [47]

Yếu tố quan trọng nhất tạo ra sự nhảy vọt về số ca ghép tạng ở các bệnh viện quân y là quyền kiểm soát nguồn nội tạng.

Tháng 4 năm 2006, *Tuần báo Đời sống* đưa tin: "98% nguồn cung tạng của Trung Quốc được kiểm soát bởi hệ thống bên ngoài Bộ Y tế." Trên thực tế, cho dù là thu hoạch nội tạng từ tử tù bị xử tử hay thu hoạch nội tạng sống từ các học viên Pháp Luân Công thì các bệnh viện quân sự, bao gồm cả bệnh viện cảnh sát vũ trang, đều có lợi thế. Những bệnh viện phi quân sự mà thực hiện ghép tạng trên quy mô lớn đều có quan hệ mật thiết với các bệnh viện quân sự. Trong nhiều trường hợp, bác sỹ phẫu thuật ghép tạng của những bệnh viện này là từ các bệnh viện quân sự sang.

Các bệnh viện quân đội và lực lượng cảnh sát vũ trang, cũng như các bệnh viện dọc bờ biển Trung Quốc giữ vai trò chủ lực trong hoạt động thu hoạch nội tạng sống.

Sau khi đạt mức tăng trưởng nhanh chóng chỉ trong một thời gian ngắn, trung tâm ghép tạng cũ của Bệnh viện Trung ương Thiên Tân số 1 đã đổi tên thành Trung tâm Cấy ghép Nội tạng Phương Đông, là trung tâm ghép tạng lớn nhất châu Á. Năm 2003, Thẩm Trung Dương thành lập "Viện nghiên cứu của lực lượng cảnh sát vũ trang" ở Bệnh viện Đa khoa của Lực lượng Cảnh sát Vũ trang ở Bắc Kinh và trở thành giám đốc đầu tiên của bệnh viện này. Sở dĩ Thẩm Trung Dương (và một số cơ sở ghép tạng mà ông này

quản lý) có thể dễ dàng tiếp cận nguồn cung nội tạng lớn là vì bệnh viện này trực thuộc lực lượng cảnh sát vũ trang.

Thạch Bình Nghi là một nhân vật chủ chốt rất tích cực trong cộng đồng ghép tạng của Trung Quốc và thường lọt vào ống kính của các phương tiện truyền thông. Ông là Giám đốc của Trung tâm Cây ghép Nội tạng của PLA, nằm trong Bệnh viện Đa khoa của Bộ Tổng Tham mưu Quân đội Trung Quốc, còn gọi là Bệnh viện 309.

Trong cuốn *Thu hoạch đẫm máu* (Bloody Harvest), hai ông Matas và Kilgour có phỏng vấn một số bệnh nhân từng đến Trung Quốc ghép nội tạng. Các bác sỹ phẫu thuật của những bệnh nhân này đều là người trong quân đội. Một trong những bệnh nhân đó đã được ghép tạng tại Bệnh viện Nhân dân Thượng Hải số 1. Bác sỹ phẫu thuật của ông là Tiến sỹ Đàm Kiến Minh, trưởng nhóm bác sỹ phẫu thuật của Bệnh viện Đa khoa Phúc Châu của Quân khu Nam Kinh (trước đây gọi là Bệnh viện 93). Bác sỹ Đàm cũng làm phẫu thuật tại Bệnh viện 85 của PLA trong Quân khu Nam Kinh ở Thượng Hải.

Một bệnh nhân khác, đầu tiên đến Bệnh viện Hoa Sơn ở Thượng Hải (bệnh viện trực thuộc Đại học Phục Đán) để ghép gan. Ông đã được bác sỹ Tiền Kiến Dân, Phó Giám đốc Trung tâm gan tại Bệnh viện Hoa Sơn chăm sóc. Sau vài ngày mà vẫn chưa tìm được gan tương thích, bác sỹ Tiền đề nghị chuyển bệnh nhân sang Bệnh viện Trường Chinh tại Thượng Hải, trực thuộc Đại học Quân Y số 2, nói rằng ở đó dễ kiếm nội tạng tương thích hơn. Ngay hôm chuyển đến bệnh viện Trường Chinh, họ đã tìm được gan tương thích cho bệnh nhân này.

Các tác giả của cuốn sách cũng phỏng vấn một bệnh nhân từng đến Bệnh viện Nhân dân Thái Bình ở thành phố Đông Quan, tỉnh Quảng Đông, để ghép thận. Bác sỹ phẫu thuật của ông là Tiến sỹ Cao Vĩ. Bệnh viện Nhân dân Thái Bình là bệnh viện đa khoa phi quân sự, Tiến sỹ Cao Vĩ là bác sỹ Khoa Cây ghép thận tại Bệnh viện Châu Giang, trực thuộc Đại học Quân Y số 1. Tiến sỹ Cao còn là bác sỹ phẫu thuật bán thời gian tại Bệnh viện Hải quân Lực lượng Cảnh sát Vũ trang Thâm Quyển thuộc tỉnh Quảng Đông.

Tháng 9 năm 2009, Đài phát thanh Hy Vọng phỏng vấn Tiến sỹ Bành Tuyết Mai. Tiến sỹ Bành làm việc tại Khoa Gây mê của Bệnh viện Hoa Kiều Quảng Châu và hỗ trợ phẫu thuật ghép tạng. Tiến sỹ Bành cho biết bệnh viện này có nhiều kênh để lấy tạng. Cô nói: "Trong nhiều trường hợp, Bệnh viện Nam Phương sẽ nhận thận trước rồi đưa sang bệnh viện chúng tôi. Đó là lý do tại sao tôi nói họ có rất nhiều kênh. Nhưng chúng tôi không được công khai thảo luận việc này." Bệnh viện Nam Phương là bệnh viện đầu tiên trực thuộc Đại học Y Nam Phương, tiền thân của Đại học Quân Y số 1, và đã được bàn giao cho chính quyền tỉnh Quảng Đông vào năm 2004.

Tháng 8 năm 2008, Bộ trưởng Bộ Y tế Trung Quốc phát động phong trào "Đăng ký Ghép thận Khoa học Trung Quốc", hoặc CSRKT (www.csrkt.org). Trung tâm dữ liệu của nó được điều hành bởi Bệnh viện 309. Điều này cho chúng ta thấy rõ vai trò của bệnh viện quân y trong cộng đồng ghép tạng của Trung Quốc.

Khi Trung Quốc trở thành trung tâm du lịch ghép tạng toàn cầu, các bệnh viện dọc bờ biển Trung Quốc đặc biệt được ưa chuộng vì có vị trí đẹp. Khi đã thu hút được ngày càng nhiều bệnh nhân, họ cần phải phát triển thêm các nguồn cung nội tạng. Các trung gian cung cấp tạng cho các bệnh viện này sẽ làm tất cả những gì có thể để thiết lập quan hệ chặt chẽ với các bệnh viện quân y hoặc các bệnh viện liên quan đến quân đội.

Mặc dù thế giới bên ngoài biết rất ít về cách quân đội tiến hành thu hoạch nội tạng sống, vai trò tích cực của các bệnh viện quân sự và bệnh viện của lực lượng cảnh sát và vũ trang trên thị trường ghép tạng và lợi thế của họ về nguồn cung nội tạng là do họ có quyền kiểm soát các trại tập trung và các nguồn nội tạng liên quan.

8. Các câu hỏi mở khác

Câu chuyện đằng sau các quảng cáo "bán thận"

Khi đọc phần nói về nguồn nội tạng, một số độc giả có thể đã thấy hình ảnh quảng cáo "bán thận" dán trên cột điện. Những người hiến tạng đăng quảng cáo bán một quả thận của mình để kiếm sống này có thể tạo ra thị trường lớn đến thế nào?

Trước hết, kiểu buôn bán nội tạng thế này là bất hợp pháp. Những người tham gia có thể bị kết án tù. Những người bán thận tiềm năng đang lợi dụng kẽ hở của pháp luật về người hiến tạng có quan hệ huyết thống. Trong trường hợp này, người bán sẽ cần phải giả mạo tài liệu để chứng minh rằng người hiến và người nhận là có quan hệ huyết thống. Đó là một loại hình kinh doanh rủi ro, nhưng lợi nhuận cao đã khiến hành vi này trở nên phổ biến. [48]

Một câu hỏi khác là có bao nhiêu người trong số những người này đã bán được thận của mình. Trong thực tế, xác suất tìm được nội tạng tương thích vẫn là vấn đề lớn nhất. "Cơ hội để hai người hoàn toàn xa lạ tình cờ gặp nhau và có tạng tương thích là rất hiếm, trừ khi các bên đã chuẩn bị tốt trước khi tiến hành xét nghiệm ở bệnh viện. Ngoài ra, theo một báo cáo của chương trình *Bản tin buổi tối Tân An* năm 2004, còn một rào cản nữa, đó là không có bác sỹ Trung Quốc nào khuyến khích hay thậm chí tham gia vào loại hình buôn bán ngầm này bởi vì đó là bất hợp pháp. [49]

Một số bác sỹ cho rằng chi phí thu hoạch nội tạng từ tử tù bị xử tử là thấp, và quá trình này chỉ mất vài phút. Ngoài ra, cũng không phải trả tiền cho người hiến tạng, không cần

chăm sóc y tế cho người hiến sau khi mua tạng (tương tự như trong các trường hợp thu hoạch nội tạng sống từ các học viên Pháp Luân Công). Mặt khác, chi phí mua một quả thận từ người bán tư nhân sẽ cao hơn nhiều. Riêng giá mua một quả thận đã là từ 10.000 đến 30.000 nhân dân tệ, ngoài ra còn chi phí chăm sóc y tế sau khi phẫu thuật lấy thận, chẳng hạn như thời gian nằm viện. Trong một cuộc phỏng vấn với báo *Thương mại buổi sáng Trung Hoa* vào cuối năm 2004, Phó giáo sư Ngô Cương của Cục Cây ghép Nội tạng tại Bệnh viện Đại học Y khoa số 1 Trung Quốc, đã trả lời phóng viên rằng: "Với vàng mua thận bất hợp pháp từ những người hoàn toàn xa lạ chỉ dựa vào quảng cáo là có nguy cơ mất tiền và lãng phí thời gian chờ tạng không sử dụng được." [50]

Chúng ta nên thừa nhận rằng việc bán thận trái phép đang tồn tại, và có những người mua được thận qua kênh này. Tuy nhiên, đó không thể là một nguồn nội tạng lớn. Ngay cả chính phủ Trung Quốc cũng thừa nhận rằng mức tăng trưởng của thị trường ghép tạng Trung Quốc phần lớn là do lợi nhuận khổng lồ của thị trường này. Việc giới thiệu kênh bán tạng tư nhân chỉ làm tăng chi phí, đặc biệt là so với số tạng thu hoạch miễn phí, không cần phải chăm sóc y tế sau khi mua tạng, mà còn làm giảm lợi nhuận của bệnh viện. Mặc dù quảng cáo "bán thận" được tìm thấy ở nhiều nơi, việc xem người bán thận tư nhân như một nguồn nội tạng không thể dẫn đến sự "phát triển mạnh mẽ" của thị trường ghép tạng tại Trung Quốc. Quan trọng hơn, từ năm 2003 đến năm 2006, các học viên Pháp Luân Công bị giam giữ đã trở thành một nguồn cung tạng chất lượng cao. Ông Ngô Cương cũng tiết lộ trong cuộc phỏng vấn năm 2004 rằng: "Những quảng cáo 'bán thận' kia không có thị trường bởi vì hiện nay, ở thành phố Thẩm Dương có rất nhiều thận!"

Trung tâm Hỗ trợ Mạng lưới Cây ghép Quốc tế của Trung Quốc, gọi tắt là CITNAC, trực thuộc Bệnh viện Đại học Y khoa Trung Quốc số 1, tuyên bố trên trang web của mình rằng thời gian chờ đợi ngắn nhất cho một quả thận là một tuần, thời gian chờ trung bình chưa đầy một tháng. Nếu cuộc phẫu thuật đầu tiên thất bại thì trong vòng một tuần, có thể tiến hành phẫu thuật lần thứ hai. Trung tâm này còn tuyên bố rằng thời gian chờ một lá gan là trong vòng một tháng. Số tạng dồi dào này đến từ đâu? Rõ ràng không phải từ kênh quảng cáo "bán thận" đăng trên cột điện hoặc trong nhà vệ sinh bệnh viện. Chúng ta cũng cần lưu ý rằng, giai đoạn 2003-2006, số ca ghép gan cũng tăng lên đáng kể, trong khi chỉ thấy có vài quảng cáo "bán gan".

Bắt đầu từ năm 2007, số tạng từ hoạt động thu hoạch tạng sống từ các học viên Pháp Luân Công trên quy mô lớn bắt đầu biến mất hoặc suy giảm. Để phát triển một nguồn nội tạng mới, chính phủ Trung Quốc đã đưa ra các chiến dịch tuyên truyền mạnh mẽ để thúc đẩy kênh hiến tạng sống giữa những người có quan hệ huyết thống. Điều này có thể mở ra một cánh cửa tạo những mối quan hệ giả mạo và kích thích buôn bán thận

ngầm tràn lan, song đây lại là một vấn đề khác. Trọng tâm của báo cáo này là nhắm vào giai đoạn 2003-2006, khi thị trường ghép tạng tại Trung Quốc tăng vọt.

Sự gia tăng số bệnh viện ghép tạng liệu có thể dẫn đến sự gia tăng số ca ghép tạng?

Một số độc giả có thể tự hỏi liệu sự gia tăng mạnh về số bệnh viện ghép tạng có dẫn đến sự tăng vọt về số ca ghép tạng. Điều này là không thể. Việc thiếu hụt nguồn cung tạng là trở ngại lớn nhất cho hoạt động ghép tạng. Nếu nguồn cung tạng thậm chí không đủ để đáp ứng nhu cầu của ít bệnh viện hơn thì sự gia tăng về số bệnh viện sẽ chỉ làm trầm trọng thêm tình hình. Hơn nữa, theo công thức tính toán mà chúng tôi đã trình bày trong các phần trước, số tạng từ các tử tù bị xử tử là cố định. Sự gia tăng về số bệnh viện đơn giản là không thể khiến số người hiến tạng tăng lên.

Chương VIII: Tiến trình của nạn thu hoạch nội tạng sống

1. Những trường hợp cá biệt

Trong những năm qua đã diễn ra quá trình mở cướp nội tạng từ các học viên Pháp Luân Công còn sống. Những trường hợp bị cáo buộc đầu tiên về việc mở cướp nội tạng xảy ra với những học viên bị chết trong các [trại cưỡng bức lao động](#) vì bị tra tấn. Đầu năm 2000, có các báo cáo về trường hợp tử vong liên quan đến mở cướp nội tạng. Điều này có thể giải thích tại sao số ca ghép tạng ở Trung Quốc Đại lục bắt đầu tăng vào năm 2000.

Ngày 22 tháng 12 năm 2000, trang *Minh Huệ* tiếng Hán và *Minh Huệ* tiếng Anh đã đưa tin từ Trung Quốc như sau: “Theo nguồn tin nội bộ, một số cảnh sát ở Trung Quốc Đại lục câu kết với các bác sỹ tìm cách bán nội tạng của học viên [Pháp Luân Công](#) để thu về những khoản tiền khổng lồ.” “Một nguồn tin nêu rằng một bệnh viện ở thành phố Thạch Gia Trang chuyên về y học cổ truyền Trung Quốc đã nhận được hạn ngạch sáu ca ghép tạng”. [51] Đây có thể là báo cáo sớm nhất về hoạt động mở cướp nội tạng của ĐCSTQ từ các học viên Pháp Luân Công.

Ngày 16 tháng 2 năm 2001, anh Nhâm Bằng Vũ, 33 tuổi, là kỹ thuật viên tại Nhà máy Nhiệt điện số 3 ở thành phố Cáp Nhĩ Tân, tỉnh Hắc Long Giang, đã bị bắt vì phân phát tài liệu thông tin phơi bày vụ “[tự thiêu](#)” ở Thiên An Môn. Anh đã bị giam giữ tại Trại giam số 2 ở huyện Hô Lan. Rạng sáng ngày 21 tháng 2, anh đã bị tra tấn đến chết. Cơ quan cảnh sát đã lấy đi tất cả nội tạng của anh Nhâm Bằng Vũ rồi vội vàng hỏa táng anh mà không có sự cho phép của gia đình. [52]

Hác Nhuận Quyên là nữ học viên từ huyện Bạch Vân ở thành phố Quảng Châu, bị bắt vào cuối tháng 2 năm 2002. Cô mất ngày 18 tháng 3 năm 2002, sau khi bị tra tấn tàn bạo ở Trại giam Bạch Vân. Cảnh sát đã tự ý mổ tử thi trong khi người nhà cô không hay biết gì. Khi gia đình được thông báo để nhận diện tử thi, thi thể cô đã bị biến dạng, không thể nhận ra được nữa. [53]

Anh Tôn Thụy Kiện, 29 tuổi, là học viên từ thành phố Ninh Đức, tỉnh Phúc Kiến, bị bắt vào tháng 11 năm 2000 khi anh đến Bắc Kinh để kháng cáo cho Pháp Luân Công. Ngày 1 tháng 12 năm 2000, gia đình anh được thông báo rằng Tôn Thụy Kiện đã chết vì “nhảy ra khỏi xe khi đang chạy” trong khi được công an hộ tống. Khi vợ anh Tôn nhìn thấy tử thi của anh, thi thể anh đã bị mổ xẻ, và đôi mắt của anh Tôn có một chỗ phình ra rất khác thường. [54]

Bà Phó Xả Khu, 53 tuổi, một học viên Pháp Luân Công và là giáo viên đã nghỉ hưu của Trường Tiểu học số 1 tại huyện Khai Dương, tỉnh Quý Châu cùng cháu trai của bà là anh Từ Căn Lễ, 34 tuổi, đã mất tích tại vùng núi Tĩnh Cương vào tháng 11 năm 2005. Đến cuối tháng 4 năm 2006, cơ thể họ được phát hiện tại khu vực Đỉnh Ngũ Chỉ núi Tĩnh Cương. Đầu của họ đã bị cạo, và không có lông mày trên khuôn mặt. Nhãn cầu bị mất. Ngực và bụng của anh Từ đã bị mổ phanh. Gia đình họ tin rằng họ đã bị mổ cướp nội tạng và thân thể họ đã bị khai thác. [55]

https://en.minghui.org/u/article_images/eab10109e9bf3c210e91a7b1b1eecbb3.jpg

Theo một người đã từng bị giam ở Trại Cai nghiện quận Bạch Vân, một số người nghiện ma túy đã đánh một học viên [Pháp Luân Đại Pháp](#), chính bác sỹ của trại đã nhìn thấy điều này. Bác sỹ nói: “Không được đánh vào vùng thận của anh ta, chúng còn dùng được vào việc khác!” Trong những lần khác, ông nghe các bác sỹ có nói với những người nghiện ma túy khi họ đang lên cơn: “Nếu các người muốn có thuốc, hãy đánh các học viên Pháp Luân Đại Pháp, nhưng phải cẩn thận không được chạm vào mắt và bụng của họ.” [56]

2. Thu hoạch nội tạng sống trên quy mô lớn

Bước chuyển từ những vụ mổ cướp nội tạng cá nhân thành thu hoạch nội tạng sống trên quy mô lớn trở nên thuận lợi nhờ những điều kiện sau:

Điều kiện 1: Sự xuất hiện của các “trại tập trung”

Trong các phần trước, chúng tôi đã trình bày rằng, nhiều học viên từ chối tiết lộ danh tính hay địa chỉ đã bị giam giữ ở những nơi bí mật. Các trại tập trung thuộc sự quản lý

của quân đội đã tạo điều kiện cần thiết cho việc thu hoạch nội tạng sống trên quy mô lớn.

Điều kiện 2: Chính sách “bôi nhọ thanh danh, vắt kiệt tài chính, hủy hoại thân thể”

Khi phát động cuộc bức hại Pháp Luân Công, Giang Trạch Dân đã huy động toàn bộ bộ máy nhà nước. [Phòng 610](#) đã áp dụng chính sách “bôi nhọ thanh danh, vắt kiệt tài chính, và hủy hoại thân thể” hòng tiêu diệt Pháp Luân Công.

Theo ông Lý Bách Căn, cựu Giám đốc Ban Quản lý Điều tra và Thiết kế của Ủy ban Quy hoạch và Thiết kế Đô thị Thành phố Bắc Kinh, hiện đang sống ở Mỹ, vào ngày 30 tháng 11 năm 1999, ba quan chức cấp cao của Phòng 610 đã triệu tập 3.000 viên chức chính phủ và tổ chức một hội nghị tại Đại Lễ đường Nhân dân để bàn luận về việc bức hại Pháp Luân Công, vì ngày càng có nhiều học viên Pháp Luân Công tiếp tục đến Bắc Kinh kháng cáo, mặc dù cuộc bức hại khắc nghiệt đã diễn ra hàng tháng trời. Trong suốt buổi hội thảo, Lý Lan Thành, Giám đốc Phòng 610 trung ương, đã chuyển lời của Giang Trạch Dân về chính sách mới “bôi nhọ thanh danh, vắt kiệt tài chính, hủy hoại thân thể”.

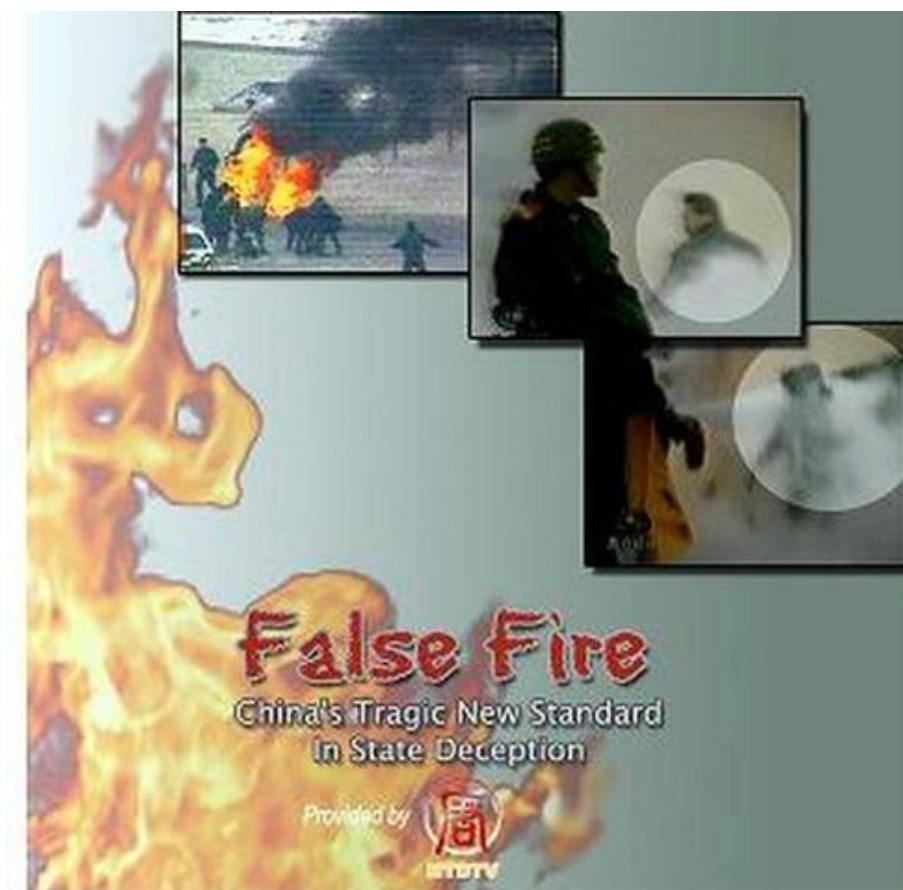
Chính sách này chưa bao giờ được truyền đi dưới dạng văn bản. Thế giới bên ngoài biết được điều này thông qua các học viên bị giam giữ trong các trung tâm tẩy não, các trại lao động cưỡng bức, hay các nhà tù. Nhiều người trong số họ đã nêu trong bài viết đăng trên *Minh Huệ* rằng trong khi bị giam giữ họ đã nghe cảnh sát hay nhân viên Phòng 610 nhắc đến chính sách này.

Một biến thể của chính sách này là “đánh chết được tính là tự tử”. Đây là một cách đối xử phổ biến nữa của cảnh sát với những học viên từ chối từ bỏ tín ngưỡng của họ. Mặc dù số học viên tử vong do cuộc bức hại tiếp tục gia tăng (đến năm 2009, ít nhất 3.300 học viên đã được xác nhận là tử vong), nhưng cảnh sát gây ra những cái chết này không bao giờ bị ĐCSTQ trừng phạt, mà ngược lại, còn được công nhận là cảnh sát tiêu biểu trong chiến dịch chống Pháp Luân Công, được thăng chức và thưởng tiền.

Điều kiện 3: Lợi nhuận khổng lồ từ các ca ghép tạng

Như đã nêu trên, chi phí ghép tạng đắt đỏ mang lại lợi nhuận khổng lồ đã trở thành động lực mạnh mẽ, nhất là ở một nước chính thức theo chủ nghĩa vô thần.

Điều kiện 4: Tuyên truyền vu khống, như “vụ tự thiêu ở Thiên An Môn”, nhằm kích động thù hận, từ đó mở đường cho nạn thu hoạch nội tạng sống

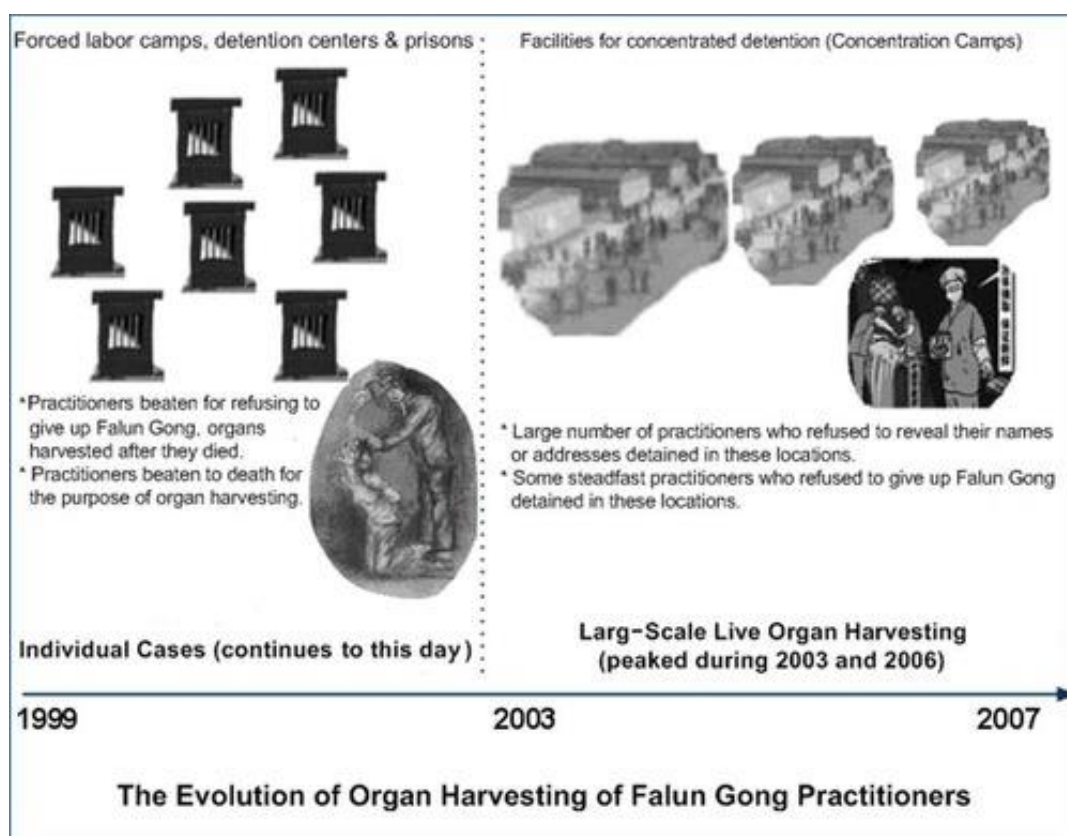
Từ khi bắt đầu cuộc bức hại, ĐCSTQ đã nguy tạo vô vàn dối trá để vu khống Pháp Luân Công. Điển hình là vụ “tự thiêu ở Thiên An Môn”, do ĐCSTQ dàn dựng nhằm kích động cả nước hận thù Pháp Luân Công. Lòng hận thù này và căm dỗ về tài chính là căn nguyên của nạn thu hoạch nội tạng sống, một bằng chứng cho tội ác diệt chủng các học viên Pháp Luân Công.

Trong phiên họp thứ 53 của Tiểu ban Xúc tiến và Bảo vệ Nhân quyền, Tổ chức Phát triển Giáo dục Quốc tế (IED) đã phát hiện ra vụ tự thiêu mà chính quyền Trung Quốc đưa tin đã được sử dụng làm “bằng chứng” để quy kết Pháp Luân Công là một “tà giáo”, thực ra là được dàn dựng. [57-59]

Chiến dịch tuyên truyền lừa dối ồ ạt của ĐCSTQ quả thực đã kích động lòng thù hận trong công chúng Trung Quốc, mở đường cho những người muốn tham gia vào hoạt động thu hoạch nội tạng sống từ các học viên Pháp Luân Công trong những năm sau đó, trừ những ai có thể kiềm chế bản thân nhờ ý thức được về vấn đề đạo đức.

Cuộc bức hại này là do ĐCSTQ tiến hành, và lợi nhuận khổng lồ đã biến những vụ mô cướp nội tạng lê tẻ thành nạn thu hoạch nội tạng sống trên quy mô lớn. Theo các nguồn tin nội bộ, nạn thu hoạch tạng sống từ các học viên Pháp Luân Công trên quy mô lớn bắt đầu lộ diện vào cuối năm 2001.

Biểu đồ sau minh họa quá trình chuyển đổi này:

Biểu đồ chuyển đổi từ mô cướp nội tạng cá lẻ từ các học viên Pháp Luân Công thành nạn thu hoạch nội tạng sống

Sau khi tội ác tại các trại lao động cường bức bị phơi bày ra cộng đồng quốc tế, năm 2013, chính quyền Trung Quốc đã đóng cửa hệ thống trại lao động khét tiếng này. Tuy nhiên, đến nay vẫn còn một số lượng lớn học viên Pháp Luân Công bị giam giữ tại các nhà tù và trung tâm tẩy não ở Trung Quốc. Nhiều báo cáo công bố trên trang *Minh Huệ* tiết lộ rằng gia đình của những người bị chết vì tra tấn không được xem thi thể của người thân vì bị cảnh sát đưa đi hỏa táng khi chưa có sự đồng thuận của họ. Chúng tôi có đủ cơ sở để tin rằng thu hoạch nội tạng đang tiếp diễn với các học viên bị tra tấn đến chết, và tội ác này sẽ không dừng lại chừng nào cuộc bức hại còn chưa chấm dứt và tất cả những học viên bị bắt giữ chưa được trả tự do.

3. Từ “sử dụng nội tạng của tử tù” đến “thu hoạch nội tạng sống từ học viên Pháp Luân Công”

Phản ứng ban đầu của nhiều người khi lần đầu nghe nói về thu hoạch nội tạng sống từ các học viên Pháp Luân Công là: “Làm sao có thể xảy ra điều đó? Làm sao bác sỹ có thể làm vậy được?”

Nếu Trung Quốc có một hệ thống hiến tạng như nhiều nước phương Tây, và nếu trước đây chưa từng có thông lệ thu hoạch nội tạng từ tử tù, thì các cáo buộc về nạn thu hoạch nội tạng sống từ học viên Pháp Luân Công có thể là vô căn cứ. Tuy nhiên, thu hoạch nội tạng từ tử tù đã trở thành thông lệ trong nhiều thập kỷ qua. Có trường hợp một số tử tù bị xử tử nhưng chưa chết hẳn, đã bị mổ lấy nội tạng ra rồi. Những trường hợp này cũng gần như mổ lấy nội tạng sống. Trong bối cảnh này, và sau khi ĐCSTQ gọi các học viên Pháp Luân Công là “kẻ thù của nhà nước” (một tội danh nặng hơn tội danh của các tử tù khác), thì việc chuyển từ việc “sử dụng nội tạng của tử tù” thành “thu hoạch nội tạng sống từ học viên Pháp Luân Công” chỉ là một bước chuyển nhỏ.

Lời khai của bà Annie có chồng cũ từng tham gia vào việc thu hoạch nội tạng sống

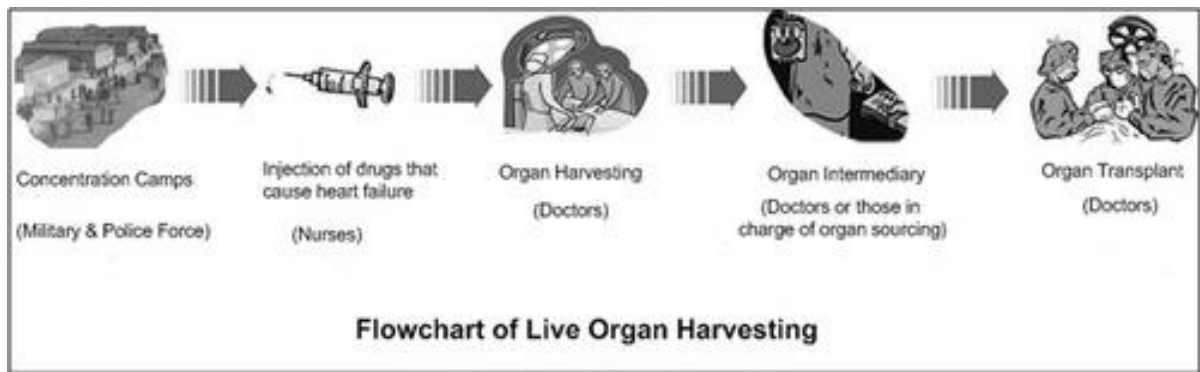
Trong cuốn *Thu hoạch dăm máu: Giết hại các học viên Pháp Luân Công để lấy nội tạng*, ông David Kilgour, một trong hai tác giả, đã phỏng vấn bà Annie (hóa danh), vợ cũ của một bác sỹ phẫu thuật Trung Quốc từng mổ lấy giác mạc của các học viên Pháp Luân Công.

Theo lời Annie, chồng cũ của bà bắt đầu lấy giác mạc của các học viên Pháp Luân Công từ cuối năm 2001. Bệnh viện của ông chỉ chuyên mổ lấy giác mạc chứ không cấy ghép. Ông là bác sỹ giải phẫu thần kinh nhưng lại bị yêu cầu mổ lấy giác mạc. Trước khi bị đẩy vào phòng mổ, các học viên Pháp Luân Công bị tiêm thuốc làm suy tim. Ban đầu, ông không biết những người còn sống này là học viên Pháp Luân Công. Lúc đầu, vì sợ thông tin có thể bị rò rỉ ra ngoài, nên họ bố trí các bác sỹ khác nhau mổ lấy các loại nội tạng khác nhau tại các phòng mổ khác nhau. Sau mỗi lần phẫu thuật, ông thường nhận được một khoản tiền lớn, và được thưởng tiền mặt gấp hàng chục lần mức lương bình thường của ông. Sau đó, khi các bác sỹ tiếp tục nhận được tiền, họ không còn sợ bị hậu quả gì nữa. Họ bắt đầu cùng mổ lấy các loại nội tạng đồng thời. Trong một lần phẫu thuật cùng các bác sỹ khác, ông mới biết đó là các học viên Pháp Luân Công. Annie biết được thông tin này vào năm 2003. Cuối năm đó, họ đã ly dị.

Có thể thấy rằng thông lệ thu hoạch nội tạng của tử tù đóng vai trò then chốt trong hoạt động thu hoạch nội tạng sống từ các học viên Pháp Luân Công. Với chính sách “đánh chết được tính là tự sát”, cộng với những tuyên truyền dối trá về Pháp Luân Công, các bác sỹ đã trở nên vô cảm với những “người hiến tạng” này nên cứ đối xử với họ như với tử tù.

Quy trình thu hoạch nội tạng sống

Căn cứ vào những thông tin do bà Annie cung cấp, chúng tôi lập sơ đồ dưới đây để minh họa quy trình thu hoạch nội tạng sống.

Qua sơ đồ này, có thể thấy có nhiều người tham gia vào các công đoạn khác nhau. Các bác sỹ thu hoạch nội tạng có thể hoặc không phải là người tiến hành ghép tạng. Vì vậy, không phải bác sỹ nào cũng biết được cả quy trình. Nếu có ai hỏi họ lấy nội tạng từ đâu thì mỗi bác sỹ có thể đưa ra một câu trả lời, bởi vì họ tham gia ở các khâu khác nhau trong quy trình. Quan trọng hơn, nếu như nguồn nội tạng là do quân đội kiểm soát thì người ngoài sẽ rất khó mà biết được toàn bộ quy trình.

“Tử tù” được dùng làm cơ để thoái thác trách nhiệm

Qua những gì chúng tôi đã biết, tâm lý chung của hầu hết các bác sỹ phẫu thuật ghép tạng ở Trung Quốc là họ rất ngại hỏi về danh tính thật và thông tin của người hiến tạng. Họ càng làm nhiều ca phẫu thuật, càng kiếm được nhiều tiền, càng được công nhận, càng xuất bản được nhiều báo cáo nghiên cứu, càng thăng tiến nhanh, thì lại càng không muốn biết về nguồn gốc nội tạng. Họ thấy không có gì phải day dứt, miễn là họ vẫn có thể khiến bản thân tin rằng những nội tạng ấy thực sự là của tử tù. Họ tiến hành phẫu thuật theo quy trình và không màng suy nghĩ xem những người hiến tạng kia thực sự là tử tù hay là các học viên Pháp Luân Công.

Mỗi người tham gia vào quy trình này cũng đều tự nhủ rằng họ đang thu hoạch nội tạng từ tử tù để thoái thác trách nhiệm:

- Sau khi bị ĐCSTQ tẩy não, cảnh sát quân sự đã đối xử với các học viên Pháp Luân Công như những bệnh nhân tâm thần hoặc tử tù.
- Các bác sỹ tiến hành thu hoạch nội tạng chọn cách tin rằng người hiến tạng đang nằm trên bàn mổ là tử tù đã bị xử tử, dù vẫn còn sống, vì họ đã quen với việc thu hoạch nội tạng từ tử tù bị xử tử chưa chết hẳn.
- Những bác sỹ không tham gia thu hoạch tạng nhưng tiến hành ghép tạng thì tin rằng nội tạng họ nhận được là từ tử tù chứ không phải từ học viên Pháp Luân Công.

Trong trường hợp chồng cũ của Annie, ban đầu ông tin rằng những người hiến tạng là tử tù. Khi biết họ là những học viên Pháp Luân Công, ông đã trong tình trạng dừng dừng và bị khổng chế bởi dục vọng kiếm tiền nhiều hơn nữa rồi. Từ khi việc mổ lấy nội tạng từ các tử tù trở nên phổ biến, những người tham gia thu hoạch nội tạng từ học viên Pháp Luân Công có xu hướng đối xử với họ như với tử tù.

Song, những học viên Pháp Luân Công còn sống bị thu hoạch nội tạng không phải là “tử tù”. Những người mổ lấy nội tạng sống chẳng khác nào những kẻ giết người máu lạnh. Khi biết được sự thật, vì sợ hãi, những người tham gia đã quyết định giữ im lặng, khiến họ tội lại chồng thêm tội.

Những bác sỹ nghiện phẫu thuật ghép tạng

Ngày 26 tháng 1 năm 2005, tờ *Nhật báo Giải Phóng* xuất bản một câu chuyện mang tên “*Chín tiếng điệu kỳ*” về Hạ Khương, giám đốc Trung tâm Cây ghép Nội tạng tại Bệnh viện Nhân tế Thượng Hải, là người “nghiện phẫu thuật cây ghép gan”. Một lần, Hạ lái xe 140 km để đưa một bệnh nhân 72 tuổi vào bệnh viện để cấy ghép gan. Bệnh nhân bị nhiều căn bệnh đe dọa đến mạng sống như xơ gan, ung thư gan, có sỏi ở cả hai bên thận, suy thận và đã nằm liệt giường hai tháng trời. Bệnh nhân này phải cấy ghép gan và thận. Động lực của Hạ là phá kỷ lục cấy ghép gan thận ở châu Á vì có bệnh nhân già nhất là 65 tuổi. Hạ nói với phóng viên: “Đam mê của tôi là cấy ghép gan và thận. Tôi nghiện công việc này. Ngày nào tôi cũng phải có bệnh nhân thì mới thấy thỏa mãn. Mỗi tuần tôi phải thực hiện ít nhất hai đến năm ca cấy ghép nội tạng. Tôi không sợ thất bại. Tôi chỉ cần rút kinh nghiệm và tiếp tục vào ngày hôm sau thôi.” [60]

Bác sỹ tận tâm đến vậy là điều tốt, và theo đuổi để đạt công thành danh toại không có gì là sai. Tuy nhiên, khi một bác sỹ bị nghiện cấy ghép tạng và tuần nào cũng phải thực hiện vài ca phẫu thuật để thỏa mãn, thì sẽ chỉ quan tâm đến việc làm sao có nguồn cung nội tạng vô hạn. Trong trường hợp này, có bao nhiêu người trong số họ quan tâm xem liệu những người hiến tạng là tử tù hay là học viên Pháp Luân Công?

“Cuộc sống không đáng sống” – Bài học lịch sử về nạn tàn sát người Do Thái (Holocaust)

Nhiều nhà lịch sử học cho rằng nạn tàn sát người Do Thái là kết quả tất yếu của việc cổ xúy tiêu diệt sắc tộc dưới thời Đức Quốc Xã. Năm 1920, Karl Binding và Alfred Hoche đã đưa ra một khái niệm mới là “Cuộc sống không đáng sống” trong cuốn sách của họ mang tên *Hãy hủy đi cuộc sống không đáng sống*. Những người bị xem là “kẻ lệch lạc” hay là “nguồn gốc của sự hỗn loạn trong xã hội” ở Đức Quốc Xã và các khu vực bị chiếm đóng của châu Âu gồm bệnh nhân tâm thần, người khuyết tật, người bất đồng

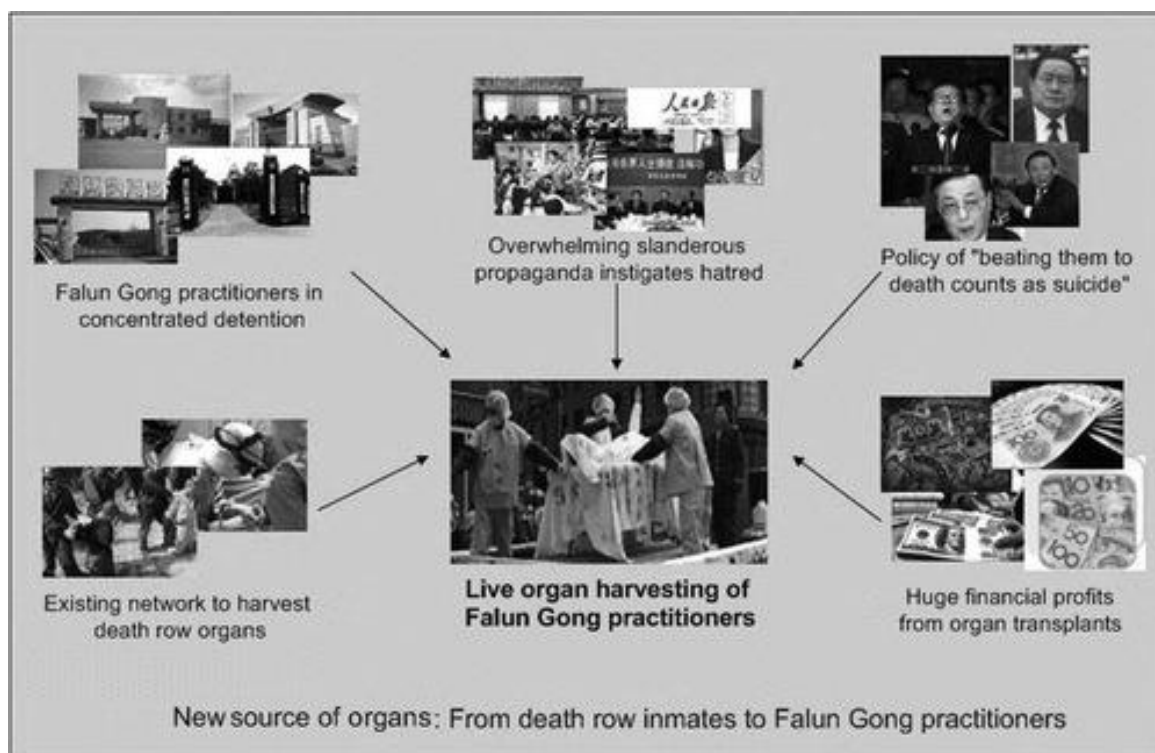
chính kiến, tội phạm, người Do Thái và người không phải là dân da trắng hay không thuộc chủng người da trắng. [61]

Theo bác sỹ tâm thần Robert Jay Lifton, tác giả của cuốn *Giết người bằng y khoa và Tâm lý của kẻ diệt chủng*, nguyên tắc “cuộc sống không đáng sống” đã được Đức Quốc Xã tiến hành dần dần qua năm bước. Bước đầu là cưỡng chế triệt sản. Thứ hai là giết trẻ em “khuyết tật” trong bệnh viện. Thứ ba là giết người trưởng thành bị “khuyết tật”, hầu hết là gom từ các bệnh viện tâm thần, các trung tâm được trang bị khí độc carbon (CO). Thứ tư là giết tù nhân bị “khuyết tật” tại các trại tập trung và trại diệt chủng. Cuối cùng là giết người hàng loạt trong chính những trại diệt chủng đó. [62]

Từ “tôn trọng mọi sinh mệnh” đến “giết người Do Thái hàng loạt” là cả một khoảng cách lớn, còn từ “hủy bỏ cuộc sống không đáng sống” đến “giết hàng loạt người Do Thái” lại chỉ là một bước nhỏ.

Tương tự như vậy, nếu trước đây không tồn tại hoạt động thu hoạch nội tạng từ tử tù thì để tiến tới “thu hoạch nội tạng sống từ học viên Pháp Luân Công” sẽ là một khoảng cách cực lớn. Nhưng từ “thu hoạch nội tạng từ tử tù” đến “thu hoạch nội tạng từ học viên Pháp Luân Công” thì chỉ là tiến thêm một bước nhỏ.

Sơ đồ dưới đây mô tả môi trường và điều kiện tồn tại nạn thu hoạch nội tạng sống.

Chương IX. Định nghĩa mở rộng về tử tù

Một số người vẫn còn hoài nghi về nạn thu hoạch nội tạng mà nạn nhân là các học viên Pháp Luân Công còn sống. Nhưng khi thấy mức tăng đáng kể về số ca ghép tạng, cách nghĩ thông thường sẽ khiến người ta đi tìm lời giải về những người hiến tạng là tử tù. Một số thậm chí còn mở rộng khái niệm tử tù. Vậy những nhóm người nào tương thích với định nghĩa mở rộng này? Cuộc đối thoại sau đây, dù là hư cấu, nhưng cũng giúp xác định vấn đề này một cách chính xác, đồng thời minh họa vì sao nhiều người cố tình tránh giải quyết vấn đề này.

1. Mở rộng định nghĩa về tử tù bằng cách thêm các nhóm người yếu thế

Dưới đây là một cuộc trò chuyện giả thiết giữa hai người bạn.

A: ĐCSTQ đã thực hiện rất nhiều điều sai trái. Nhưng chắc không có chuyện họ thu hoạch nội tạng từ các học viên Pháp Luân Công còn sống đâu. Cuối cùng thì thời gian cũng phải thay đổi.

B: Thời gian đã thay đổi rồi – và không phải lúc nào cũng là thay đổi theo hướng tốt hơn. Chẳng phải chúng ta đã xử lý rất nhiều trường hợp hàng giả chất lượng kém sao? Nào thì thực phẩm độc hại, sữa bột độc hại cho trẻ sơ sinh – những chuyện này cũng mới xảy ra gần đây thôi. Nếu tiêu chuẩn đạo đức sa sút đi đôi với lòng tham, thì còn có tội ác nào mà người ta không dám phạm? Quay trở lại vấn đề thu hoạch nội tạng, toàn bộ số thận và gan đó ở đâu ra?

A: Thôi nào, họ chẳng qua chỉ là tử tù thôi mà! Bí mật ấy thì ai mà chẳng biết. Thật khó mà tin được rằng họ lại lấy tạng từ những học viên Pháp Luân Công còn sống.

B: Thế thì tại sao ở những nước phát triển, người ta phải chờ mấy năm mới có được tạng, trong khi ở Trung Quốc chỉ mất có một đến hai tuần? Thực tế này chẳng đáng ngờ lắm sao?

A: Ở Trung Quốc, mọi việc khá là phức tạp. Anh không thể dùng định nghĩa hẹp về tử tù, nghĩa là chỉ gồm những người bị kết án chung thân và bị tử hình bằng súng đạn. Tôi nói cho anh biết, để giết một tù nhân thì chẳng có gì khó, hướng hồ là tử tù. Đánh tù nhân đến chết thì họ cũng trở thành tử tù. Đây chẳng phải là định nghĩa mở rộng về tử tù sao? Chỉ cần đánh họ, đánh những người mà lính canh không thích hoặc những người không có các quan hệ tốt. Khi tù nhân đó gần chết, anh ta sẽ được đưa tới bệnh viện để lấy tạng. Như thế còn dễ lấy tạng hơn là lấy tại pháp trường. Anh biết có những người xảo quyệt đến thế nào không? Như anh nói đấy, khi bị thôi thúc bởi lòng tham thì còn tội ác nào mà họ không dám phạm?

B: Điều anh nói mới là vài trường hợp cá biệt thôi. Số tạng tăng lên phải là do một số lượng lớn tù nhân bị đánh chết. Có khi phải là từng tốp từng tốp tù nhân bị giết ấy.

A: Hãy nghĩ thế này nhé: Những người có các quan hệ tốt thì không bị tống vào tù. Những người phải vào tù thuộc về nhóm người không được bảo vệ trong xã hội. Họ chẳng có quyền hay ảnh hưởng gì. Mà giết họ cũng chẳng mất phí tổn gì. Ngay tòa án cũng chẳng buồn tiếp nhận những trường hợp bị chết.

B: Anh vừa nhắc đến nhóm người không được bảo vệ trong xã hội. Hiện nay, nhóm người nào là dễ bị lạm dụng nhất? Có nhóm nào dễ bị lạm dụng hơn các học viên Pháp Luân Công nữa, nếu xét đến việc họ bị vu khống ra sao, rồi bị tước mất pháp quyền, mất quyền tham gia kinh tế, chính trị. ĐCSTQ đã coi Pháp Luân Công như kẻ thù số một. Chiến dịch tuyên truyền tràn lan trên các phương tiện truyền thông nhà nước đã xuyên tạc về các học viên đến mức dù họ có bị ngược đãi đến đâu thì cũng không ai được lên tiếng cho họ. Ngoài ra, số học viên bị bắt giữ trái phép ít nhất cũng vào khoảng hàng chục nghìn. Chẳng phải định nghĩa mở rộng về tử tù ứng với họ vừa khớp và thuận lợi nhất sao?

A: Vâng, nếu nhận định theo cách này thì rất có thể đúng là như vậy.

2. Lợi dụng lòng yêu nước trong môi trường chính trị đặc biệt để làm méo mó nhận thức và lương tâm con người

Tháng 4 năm 2006, ngay sau khi nạn thu hoạch tạng sống từ các học viên Pháp Luân Công bị phơi bày thì lãnh đạo ĐCSTQ Hồ Cẩm Đào đã đến thăm Nhà Trắng. Đại sứ quán Trung Quốc ở Washington DC đã tổ chức một nhóm người đến chào đón các phái đoàn từ Trung Quốc. Bên kia đường là nhóm kháng nghị, trong đó có nhiều học viên Pháp Luân Công, và họ chỉ yêu cầu một cuộc điều tra toàn diện những cáo buộc về nạn thu hoạch nội tạng sống. Một phóng viên đưa tin của một hãng truyền thông phương Tây đề nghị người tổ chức nhóm chào đón của Đại sứ quán bình luận về hơn 2.000 người kháng nghị ở bên kia đường để phản đối ở chuyến thăm của ông Hồ.

Người tổ chức trả lời: "Chuyến thăm của lãnh đạo Trung Quốc là một khoảnh khắc đáng mừng. Tôi không biết những cáo buộc của họ [mổ cướp nội tạng] có đúng không. Nhưng kháng nghị tại thời điểm này là không thích hợp."

Dù là ở nước nào, việc công khai lên tiếng cáo buộc nạn thu hoạch nội tạng sống độc ác và vô nhân tính đúng ra phải đẩy lên lo ngại của cấp lãnh đạo cao nhất của chính phủ. Sau đó thường sẽ kêu gọi điều tra độc lập. Nhưng chỉ vì nạn nhân là các học viên Pháp Luân Công mà người tổ chức ấy chẳng có chút thương cảm nào hết, hay ít ra là sự tôn trọng sinh mệnh. "Khoảnh khắc đáng mừng" của ông ta còn quan trọng hơn cả sinh

mệnh của đồng hương, chỉ vì họ thuộc về một nhóm ôn hòa đang là đối tượng của cả chiến dịch tuyên truyền trên toàn quốc. Ngược lại, loại tâm lý này đã dung túng cho tội ác thu hoạch nội tạng sống.

3. Sự ra đời của Định luật Gresham — chiến dịch tuyên truyền phỉ báng dẫn đến thái độ thờ ơ với mạng người

Khoảng 400 năm trước, Sir Thomas Gresham, một nhà tài chính người Anh, đã đưa ra một nhận xét thú vị trong luật đấu thầu rằng "đồng tiền xấu loại trừ đồng tiền tốt", có nghĩa là, khi có hai loại tiền trong lưu thông có mệnh giá tương đương, người ta sẽ giữ lại những đồng tiền 'tốt' làm bằng kim loại quý hơn và tiêu những đồng tiền 'xấu' làm bằng kim loại rẻ tiền hơn khi thanh toán. Chẳng bao lâu sau, toàn bộ những đồng tiền được lưu thông đều là tiền "xấu". Hiện tượng này được gọi là Luật Gresham.

Trong cuộc bức hại chưa từng có này, các học viên Pháp Luân Công, những người tuân theo nguyên lý Chân-Thiện-Nhẫn, đã bị bôi nhọ như loại "tiền xấu". ĐCSTQ đã đã nhồi sọ dân chúng những tuyên truyền về chủ nghĩa vô thần trong nhiều thập kỷ. Nhiều người khó mà có được niềm tin tâm linh bởi vì ĐCSTQ đã dán nhãn cho họ là "mê tín phong kiến", những người tin vào tâm linh bị coi là những kẻ ngu. Sự phỉ báng áp đảo của ĐCSTQ đối với các học viên Pháp Luân Công, chẳng hạn như buộc tội họ "tự tử", "giết người", "tự thiêu", và "tâm thần", đã nuôi dưỡng sự hận thù đối với họ trong xã hội. ĐCSTQ đã dán nhãn cho những nỗ lực của các học viên Pháp Luân Công trong việc truyền bá sự thật về cuộc đàn áp là "gây rối trật tự bằng các lực lượng chống phá Trung Quốc và tổ chức phản động". Những cái nhãn mang tính chính trị này càng hủy hoại thanh danh của các học viên Pháp Luân Công.

Trong cuộc đàn áp, cảnh sát và lính canh của trại giam, trại lao động, hay nhà tù không phải chịu trách nhiệm sau khi tra tấn các học viên đến khuyết tật vĩnh viễn hoặc đánh họ đến chết. Các học viên bị cấm kháng nghị lên bất cứ cấp chính quyền nào, và bị sa thải hoặc bị đuổi học một cách tùy tiện. Họ gặp khó khăn trong việc thuê luật sư biện hộ cho mình vì những luật sư can đảm đảm biện hộ cho họ thường bị chính quyền trả đũa. Pháp Luân Công bị công kích gắt gao không chỉ ở đơn vị công tác và các cơ quan chính quyền, mà cả sách giáo khoa từ cấp tiểu học đến trung học phổ thông đều có hẳn một mục riêng nhằm phỉ báng Pháp Luân Công và vu khống các học viên. Ở các trại lao động và nhà tù, tất cả các tù nhân khác đều có đặc quyền hơn các học viên Pháp Luân Công. Việc tử tù được chỉ định theo dõi các học viên trong các phòng giam là chuyện khá phổ biến. Các học viên bị tước đoạt mọi quyền cơ bản của con người.

Một tù nhân đã ra tù đã kể một câu chuyện tái tê lòng người. Một học viên Pháp Luân Công cao niên từ chối từ bỏ đức tin của mình và bị tra tấn. Ông đã tuyệt thực để phản

đổi. Đến khi ông suy kiệt, lính nhà tù đã lôi ông ra hành lang và bỏ mặc ông ở đó. Lính nhà tù cứ ngẫm nhiên đi qua, cứ như không có ông ở đó vậy. Vị học viên cao niên này rơi vào tình trạng thập tử nhất sinh, mấy hôm sau thì không còn chút sinh lực nào nữa. Sau khi ông qua đời trong im lặng, người ta mang ông đi. Cuộc sống của một sinh mệnh kết thúc như vậy đấy. Điều này minh họa cho sự thờ ơ và khinh miệt của những người thi hành "luật và lệnh" dưới danh nghĩa ĐCSTQ.

Năm 2003, khi một sinh viên đại học bị đánh đến chết ở một trại giam chỉ vì không mang theo và xuất trình chứng minh thư, trên Internet đã dấy lên sự phẫn nộ với hệ thống giam giữ và cải tạo ở Trung Quốc. Vậy nhưng, sự tàn khốc của cuộc đàn áp Pháp Luân Công kéo dài cả thập kỷ và ảnh hưởng tới hàng triệu người dân vô tội lại ít được nhắc đến. Người ta không tin rằng việc lạm dụng, tra tấn và giết hại lại xảy ra trên quy mô lớn đến vậy. Khi đối diện với tội thu hoạch nội tạng sống, nhiều người đã né tránh đề tài này và không cần suy xét vấn đề sâu hơn, chỉ vì nạn nhân và nguyên đơn là các học viên Pháp Luân Công. Thay vào đó, sự thiếu thiện chí trong việc xem xét vấn đề nghiêm trọng này đã góp phần duy trì và gia tăng cuộc bức hại.

Có vẻ như những người điều hành ĐCSTQ bị tình nghi giết các học viên Pháp Luân Công nhận thấy thu hoạch nội tạng từ các học viên Pháp Luân Công an toàn hơn nhiều, vì trong bối cảnh chính trị hiện nay, họ đã được miễn trừ mọi trách nhiệm pháp lý. Theo Luật Gresham, nội tạng sống với chi phí thấp lấy từ các học viên Pháp Luân Công trẻ và khỏe mạnh đã khiến những nguồn nội tạng đắt đỏ hơn bị đẩy ra khỏi thị trường.

Những dối trá và tuyên truyền vu khống qua các phương tiện truyền thông nhà nước của Trung Quốc đã tạo ra môi trường thuận lợi cho hoạt động thu hoạch nội tạng từ các học viên Pháp Luân Công còn sống. Những tử tù được định nghĩa theo nghĩa mở rộng gồm những ai? Học viên Pháp Luân Công, bị ĐCSTQ coi như kẻ thù số 1, bị bắt giữ và giam cầm phi pháp trên diện rộng, tương thích với định nghĩa tử tù mở rộng hơn bất cứ đối tượng nào khác.

Luật Gresham còn đề xuất rằng trong những năm bức hại này, nhiều khả năng nguồn nội tạng từ tử tù truyền thống giảm, trong khi số tạng lấy từ các học viên Pháp Luân Công còn sống lại tăng lên.

Chương X. Vụ sát hại người ăn xin và người vô gia cư bộc lộ sự thiếu hụt căn bản về giới tuyến đạo đức của các bác sỹ Trung Quốc

Nếu ai còn thắc mắc liệu các bác sỹ có tham gia vào việc mổ lấy nội tạng từ các học viên Pháp Luân Công còn sống không, thì hãy xem xét một số trường hợp dưới đây. Truyền thông Trung Quốc đã đưa tin hai trường hợp mà bác sỹ bị tình nghi hoặc tham gia giết người ăn mày và một người vô gia cư để lấy nội tạng của họ. Những sự vụ này đã đẩy lên một câu hỏi rằng đâu là giá trị của chính quyền Trung Cộng: Nhân phẩm hay nội tạng người?

1. Giao dịch nội tạng đằng sau cái chết của người ăn xin

Tạp chí *Ô cửa gió Phương Nam* (số 14, năm 2007) đã xuất bản một báo cáo có tựa đề “Buôn bán nội tạng đằng sau cái chết của người ăn mày.” Đồng Cách Phi là một người ăn mày ở huyện Hành Đường, tỉnh Hà Bắc. Tạp chí cũng đăng tin một người dân địa phương tên là Vương Triều Dương bị cáo buộc cấu kết với Trần Kiệt, một nhà nghiên cứu Hậu tiến sỹ tại Bệnh viện Đồng Tế ở thành phố Vũ Hán, tỉnh Hồ Bắc, và nhiều bác sỹ khác từ Vũ Hán và Bắc Kinh. Các bác sỹ đã dành khoảng 20 phút tại một trạm điện bỏ hoang. Cuộc phẫu thuật được thực hiện dưới ánh sáng của mấy cái đèn pin. Họ đã lấy đi gan, lá lách, tụy, và hai quả thận của ông Đồng, tổng cộng là năm nội tạng. Một bác sỹ sau đó đã ra đầu thú với chính quyền. Trần Kiệt ở Bệnh viện Đồng Tế đã trả 65.000 [nhân dân tệ](#) cho gia đình ông Đồng để đền bù và mong gia đình ông không truy cứu các bác sỹ nữa. Có tin cho hay Vương Triều Dương đã nói dối các bác sỹ rằng ông Đồng là tử tù. Tuy nhiên, các bác sỹ tham gia vào ca phẫu thuật này đều phải biết rõ rằng để mua nội tạng từ một thi thể thì phải có giấy báo tử chính thức từ tòa án, cũng như tuyên bố chấp thuận của chính người hiến. Tất nhiên là không có một văn bản nào. Nếu có tử tù nào bị xử tử, thì việc phẫu thuật lấy tạng sẽ diễn ra ngay trên pháp trường, và chỉ được bắt đầu một phút sau khi nạn nhân chết. Bị cáo Vương đã tự thú tại phiên tòa rằng “Khi đang tiến hành phẫu thuật, đột nhiên Đồng Cách Phi vươn tay ra tóm lấy vai của một bác sỹ. Một bác sỹ khác giẫm lên tay ông Đồng. Cuộc phẫu thuật kết thúc ngay sau đó”. Đây chỉ có thể là mổ sống lấy nội tạng. Báo cáo đăng trên tạp chí *Ô cửa gió Phương Nam* đã miêu tả vụ án là “câu chuyện khủng khiếp, cảnh báo những người nghe nói đến sự việc này.” [63] Nhiều người không thể tin rằng các bác sỹ lại có thể làm loại việc đê hèn như mổ lấy nội tạng từ người còn sống vì lợi nhuận cho đến khi họ biết đến vụ án này.

Phiên bản tiếng Trung của trang Deutsche Welle, trang tin quốc tế của Đức, đã theo sát toàn cục cái chết bi thảm của người ăn mày này. Trang này đưa tin rằng Bệnh viện Đồng

Tế đã khép lại vấn đề này đơn giản bằng cách sa thải một cán bộ là một viện phó không quan trọng ở Viện Nghiên cứu Cấy ghép Nội tạng. Theo những người quen thuộc với vụ án này, ông Trần Trung Hoa là viện trưởng từ năm 2000 đến tháng 7 năm 2006. Khi ông còn đương chức, viện này đã vi phạm các quy định khi mua nội tạng từ các nguồn không chính thức và bất hợp pháp. Khi phóng viên báo Deutsche Welle tiếp cận ông Trần qua điện thoại với hy vọng ông ta có thể giải thích vụ việc thì ông Trần đã trả lời rằng ông không thể nhận lời tham gia phỏng vấn. Rõ ràng vấn đề nguồn cung cấp cơ quan nội tạng đã trở thành một chủ đề nhạy cảm. [64]

2. Người vô gia cư bị giết để lấy nội tạng

Tạp chí Tài Kinh (số ra ngày 31 tháng 8 năm 2009) có bài về câu chuyện giết người để lấy tạng. Bài báo tiết lộ rằng một người vô gia cư có biệt danh “Lão Đại” đã chết vì bị mỗ cướp nội tạng ở thị trấn Uy Xá, thành phố Hưng Nghĩa, quận Kiềm Tây Nam, tỉnh Quý Châu. Thi thể của ông bị ném xuống hồ, và được ngư dân địa phương phát hiện. Họ nhận thấy tất cả nội tạng của thi thể ông đã bị lấy đi mất. Bài báo dẫn lời một nhân chứng nói rằng, mấy hôm trước khi bị mất tích, “Lão Đại” còn vận đồ vừa bẩn vừa rách rưới, bỗng lại thấy mặc quần áo sạch sẽ. Ông cắt tóc, cạo râu. Vài người khác nhớ ra rằng ông đã bị đưa đến một bệnh viện để thử máu. Có thông tin rằng cảnh sát đã tìm thấy bằng chứng đưa họ đến Bệnh viện Trung Sơn Số 3 ở tỉnh Quảng Đông. Cuối cùng, cảnh sát đã thu hẹp diện nghi vấn tới Trương Tuấn Phong, phó giám đốc Bệnh viện Trung Sơn Số 3, và hai bác sỹ nữa. Trương có bằng tiến sỹ y học, là phó giám đốc, người hướng dẫn cho sinh viên sau đại học, và là thành viên của ban biên tập *Tuần báo Phẫu thuật Tân tiến Trung Quốc*. Ông Trương từng tham gia dự án “Nghiên cứu Ứng dụng Cấy ghép Gan” đoạt giải nhất của Bộ Giáo dục vì sự thúc đẩy và tiến bộ khoa học. Triệu Thành, một bác sỹ điều hành một phòng khám tư nhân ở thị trấn Uy Xá, cũng tham gia vào vụ việc này. Một bác sỹ ở Bệnh viện Uy Xá trả lời các phóng viên *Tạp chí Tài Kinh* là mấy ngày sau cái chết của “Lão Đại”, Triệu Thành đã đến hội tin dụng nông thôn địa phương để gửi 200.000 nhân dân tệ tiền mặt. Chi tiết này đã làm lộ sự dính líu của ông Triệu trong vụ giải phẫu và giết người vô gia cư (Xem Phụ lục 12). [65]

Các bác sỹ có bốn phận cứu người. Nhưng qua các ví dụ trên, có thể thấy rằng vì tiền và danh vọng mà họ đã trở nên tàn nhẫn, sẵn sàng giết những sinh mệnh bị xem là vô giá trị (như người ăn mày, người vô gia cư, hoặc những người bị xem là kẻ thù của ĐCSTQ) để lấy nội tạng của họ.

Những trường hợp này đã xóa đi khái niệm rằng việc mỗ lấy nội tạng của các học viên Pháp Luân Công còn sống đòi hỏi phải có thiết bị y tế tinh vi. Thực tế là không cần thiết. Như đã trình bày ở trên, việc giết ông Đồng, một người ăn mày, đã diễn ra ở một trạm điện bị bỏ hoang trong ánh sáng của mấy chiếc đèn pin.

Chương XI: Bằng chứng bổ sung

1. Những người tố giác phơi bày nạn thu hoạch nội tạng sống

Ngày 9 tháng 3 năm 2006, *The Epoch Times* đã đăng một cuộc phỏng vấn với một nhà báo kỳ cựu về ý kiến của người trong cuộc, người đã tiết lộ rằng ĐCSTQ đã thiết lập một trại tập trung bí mật ở quận Tô Gia Đồn, thành phố Thẩm Dương thuộc phía Bắc tỉnh Liêu Ninh, tương tự như Đức Quốc Xã. Bị giam trong trại là hàng ngàn học viên [Pháp Luân Công](#). [66] Ngày 17 tháng 3 năm 2006, *The Epoch Times* đã đưa tin về cuộc phỏng vấn với một nữ nhân chứng, người đã làm việc tại Bệnh viện Huyết khối, tỉnh Liêu Ninh, là bệnh viện Trung - Tây y kết hợp. Bà đã đưa ra thêm bằng chứng cho thấy trại tập trung được đặt ngầm dưới đất, bên dưới các bệnh viện. [67] Khi xảy ra nạn thu hoạch nội tạng sống, chồng bà, bấy giờ là một bác sỹ phẫu thuật chính, đã tham gia mổ lấy giác mạc từ các học viên Pháp Luân Công còn sống. Ngày 31 tháng 3, một lá thư của một bác sỹ quân y đã về hưu được công bố trên *The Epoch Times* xác nhận trại tập trung ngầm ở quận Tô Gia Đồn, thành phố Thẩm Dương. [68] Khi đó, bức màn tối che giấu tội ác thu hoạch nội tạng sống của ĐCSTQ đã được vén lên.

Tổ chức Thế giới chuyên Điều tra Cuộc bức hại Pháp Luân Công (WOIPFG), đã nhận được báo cáo của một cảnh sát về nạn thu hoạch nội tạng từ các học viên Pháp Luân Công của ĐCSTQ vào năm 2009. Trong thư, ông xác nhận ngày 9 tháng 4 năm 2002 đã chứng kiến một vụ mổ lấy nội tạng từ các học viên Pháp Luân Công còn sống trong một phòng phẫu thuật trên tầng 15 của Bệnh viện Đa khoa của Quân khu Thẩm Dương. Ông thấy các bác sỹ mổ lấy nội tạng của một nữ học viên Pháp Luân Công trong khi cô vẫn còn sống. Nạn nhân mới ngoài 30 tuổi và là giáo viên trung học. Cô chết khi biết rõ ràng rằng các cơ quan nội tạng của mình đang bị mổ lấy ra.

Nạn nhân là học viên Pháp Luân Công này bị đánh đập tàn nhẫn và bị cưỡng hiếp nhiều lần trong một tháng, rồi lại bị đưa đi thu hoạch tạng. Theo người cảnh sát này: “Trước khi bị giết để lấy nội tạng, cô ấy đã phải chịu sự xúc phạm nhân phẩm còn khủng khiếp hơn nữa. Tôi đã tận mắt chứng kiến những cảnh sát hủ bại xâm phạm [thân thể] cô ấy bằng các loại dụng cụ. Tôi tiếc là đã không chụp ảnh tội ác và những hành vi bẩn thỉu đó. Cô ấy là một phụ nữ xinh đẹp. Họ đã cưỡng hiếp cô ấy rất nhiều lần...” [69]

2. Bằng ghi âm các cuộc điều tra qua điện thoại

Theo những báo cáo ban đầu về nạn thu hoạch nội tạng sống, một số tổ chức quốc tế đã bắt đầu tiến hành điều tra qua điện thoại. Các nhà điều tra đã gọi đến các khoa ghép tạng ở nhiều bệnh viện trên khắp Trung Quốc và giới thiệu mình là người đang tìm kiếm sự tư vấn cho người thân cần phẫu thuật ghép tạng. Họ còn hỏi rõ những bệnh viện đó

có thể kiểm được nội tạng từ các học viên Pháp Luân Công không. Những cuộc điều tra này đã xác nhận các cáo buộc rằng học viên Pháp Luân Công bị giết để lấy nội tạng là đúng.

Bác sỹ Lô Quốc Bình của Bệnh viện Dân tộc Nam Ninh ở Khu tự trị Quảng Tây thừa nhận việc lấy nội tạng từ các học viên Pháp Luân Công

Hai nhà điều tra độc lập là ông David Kilgour, cựu Quốc vụ khanh Canada chuyên trách khu vực Châu Á - Thái Bình Dương, và ông David Matas, luật sư nhân quyền đạt giải thưởng quốc tế, đã công bố một đoạn ghi âm qua điện thoại với ông Lô Quốc Bình, bác sỹ phẫu thuật ở Bệnh viện Dân tộc Thành phố Nam Ninh thuộc Khu tự trị Quảng Tây trong cuốn *Thu hoạch đẫm máu – Báo cáo về các cáo buộc thu hoạch tạng của học viên Pháp Luân Công ở Trung Quốc*. Trong cuộc đàm thoại này, ông Lô đã mấy lần xác nhận rằng các học viên Pháp Luân Công là nguồn cung cấp nội tạng. Ông Lô nói, “Một số là học viên Pháp Luân Công. Một số là từ người nhà bệnh nhân.”

Sau đây là đoạn trích cuộc nói chuyện giữa ông Lô và nhà điều tra:

Nhà điều tra: Vậy bạn ông bảo các ca phẫu thuật [ghép tạng] mà họ thực hiện đều [lấy tạng từ] học viên Pháp Luân Công, phải vậy không?

Bác sỹ Lô: Một số là học viên Pháp Luân Công. Một số là từ người nhà bệnh nhân.

Nhà điều tra: Ồ. Vậy thì nếu tôi muốn tìm loại này cho con tôi, loại [nội tạng] từ học viên Pháp Luân Công ấy, ông có nghĩ là anh ta có thể tìm cho tôi được không?

Bác sỹ Lô: Nhất định anh ấy sẽ tìm được cho ông.
[....]

Nhà điều tra: Thế trước kia [trước khi lấy nội tạng từ các học viên Pháp Luân Công] thì các ông dùng tạng ở đâu, từ tù nhân ở trại giam hay nhà tù?

Bác sỹ Lô: Từ nhà tù

Nhà điều tra: Từ nhà tù à? Lấy từ các học viên Pháp Luân Công khỏe mạnh chứ...?

Bác sỹ Lô: Đúng rồi. Chúng tôi có thể chọn những người khỏe mạnh vì chúng tôi đảm bảo chất lượng các ca mổ của chúng tôi.

[Bản audio ghi âm cuộc điện thoại trên](#)

Lời thoại của cuộc điện thoại trên: [tiếng Trung](#) và [bản dịch tiếng Anh](#)

Báo cáo đầy đủ (tiếng Anh): [Thu hoạch đảm máu: Báo cáo về các cáo buộc về nạn thu hoạch nội tạng từ học viên Pháp Luân Công](#)

Đại diện của Bệnh viện Quân đội Giải phóng Nhân dân số 307 môi giới thận lấy từ các học viên Pháp Luân Công

Trong quá trình điều tra, các nhà điều tra của Tổ chức Thế giới chuyên Điều tra Cuộc bức hại Pháp Luân Công (WOIPFG) đã liên lạc với một đại diện môi giới của Bệnh viện Quân đội Giải phóng Nhân dân (PLA) số 307 ở Bắc Kinh trên danh nghĩa là giúp người nhà và bạn bè tìm thận tương thích để cấy ghép cho họ. Họ giữ liên lạc tới vài tuần và tổng thời lượng đàm thoại lên đến hàng chục phút. WOIPFG đã lập một hồ sơ hoàn chỉnh về cuộc đàm thoại và các loại bằng chứng khác. Các cá nhân hoặc tổ chức nào cần thêm thông tin, vui lòng liên hệ với WOIPFG. Báo cáo này sẽ được cập nhật trong tương lai khi có thêm bằng chứng mới.

Trích đoạn các cuộc hội thoại:

Nhà điều tra: Vậy ông cứ bắt đầu giúp tôi xem sao, liệu...

Đại diện Bệnh viện PLA 307: Tôi đã nói với ông trước rồi, phải không? Tôi đã nói với ông rằng câu chuyện chúng tôi kể với ông là có thật, chúng tôi đã tiến hành hai ca rồi. Ông biết đấy, chúng tôi đã tiến hành hai ca rồi.

Nhà điều tra: Ý ông là hai ca mổ lấy tạng từ học viên Pháp Luân Công?

Đại diện Bệnh viện PLA 307: Đúng rồi, chúng tôi đã mổ hai ca rồi. Nhà tù bảo chúng tôi rằng họ làm vậy với Pháp Luân Công. Tôi cũng bảo bà ấy là chúng tôi thực sự đã tiến hành ca mổ như thế. Nhưng bây giờ đã khó hơn trước rồi.

[....]

Nhà điều tra: Thế trước đây ông tìm nguồn thân ở đâu?

Đại diện Bệnh viện PLA 307: Từ quận Tây Thành [ở Bắc Kinh]

[....]

Nhà điều tra: Được rồi, ngoài ra, làm sao ông có thể bảo đảm rằng anh ta (nguồn cung cấp) là học viên Pháp Luân Công, ông đã tìm hiểu chắc chắn chưa?

Đại diện Bệnh viện PLA 307: Làm sao để xác định đó là học viên Pháp Luân Công, à, đến lúc đó - đến lúc đó, bên tôi, sếp tôi sẽ cử người cho ông xem thông tin, ông biết đấy, ông ấy sẽ cho ông xem các dữ liệu, ông có thể chắc chắn.

Nhà điều tra: Ồ, vậy tốt rồi.

Băng ghi âm cuộc điện thoại bằng tiếng Trung có tại <http://www.zhuichaguoji.org>

Ông Lý Hoành Huy, một trưởng khoa của Bệnh viện Vũ Tuyền, còn được gọi là Bệnh viện số 2 trực thuộc Đại học Thanh Hoa, đã xác nhận các cơ quan nội tạng được lấy từ các học viên Pháp Luân Công

Ngày 28 tháng 4, một phóng viên của Đài Phát thanh Hy vọng đã liên hệ với ông Lý Hoành Huy, Trưởng khoa ghép thận, Bệnh viện Vũ Tuyền, còn được gọi là Bệnh viện số 2 trực thuộc Đại học Thanh Hoa. Ông Lý đã thừa nhận các cơ quan nội tạng được lấy từ các học viên Pháp Luân Công.

Trích đoạn cuộc hội thoại:

Ông Lý Hoành Huy: Mấy năm qua, tạng được hiến là từ các học viên Pháp Luân Công.

Nhà điều tra: Ý ông là mấy năm trước có thể dễ dàng tìm được loại người hiến tạng này?

Ông Lý Hoành Huy: Đúng vậy.

[Lời thoại các đoạn ghi âm điện thoại](#)

Những ghi âm điện thoại khác

WOIPFG sau đó đã công bố nhiều cuộc điều tra qua điện thoại khác, gồm các cuộc điện thoại tới những bệnh viện vào những ngày sau:

- Giám đốc Tổng Văn Lệ, Bệnh viện Trung tâm số 1 Thiên Tân, còn gọi là Trung tâm Cấy ghép Nội tạng Phương Đông, ngày 15 tháng 3 năm 2006, số điện thoại: 86-13920128990
- Bệnh viện Trung Sơn của Đại học Phục Đán ở Thượng Hải, ngày 16 tháng 3 năm 2006, số điện thoại: 86-21-64041990
- Trung tâm Cấy ghép Gan Thiên Phật Sơn ở tỉnh Sơn Đông, ngày 16 tháng 3 năm 2006, số điện thoại: 86-531-82968900
- Bác sỹ Đại, Bệnh viện trực thuộc Đại học Giao thông ở Thượng Hải, ngày 16 tháng 3 năm 2006, số điện thoại: 86-21-63240090
- Bệnh viện Số 2 trực thuộc Đại học Y tỉnh Hồ Bắc, ngày 2 tháng 4 năm 2006, số điện thoại: 8627-67813104 số lẻ. 2960 hoặc 2961
- Bệnh viện Đồng Tế ở thành phố Vũ Hán, ngày 30 tháng 3 năm 2006, số điện thoại: 8627-83662688 số lẻ Khu cấy ghép thận (hay Khu Phẫu thuật niệu học).

[Băng ghi âm và lời thoại](#)

3. Lời chứng của những người trung gian

Israel's largest newspaper Yediot Achronot reported that four men were arrested for not reporting income from organ mediation; the main suspect admitted that some organs were taken from prisoners of conscience in China, including Falun Gong practitioners.

Ngày 17 tháng 11 năm 2006, tờ báo lớn nhất của Israel mang tên *Yediot Achronot* đưa tin bốn người, bị cáo buộc là biên thủ hàng triệu đô la thu được từ các bệnh nhân ghép tạng, đã bị bắt ở Israel. Ông Yaron Izhak Yodukin, Tổng giám đốc Công ty TNHH Medikt cùng cộng sự bị cáo buộc vì không báo cáo thu nhập từ việc làm trung gian các ca ghép tạng cho người Israel ở Trung Quốc và Philippin. Họ bị bắt sau hàng tháng điều tra, khi kẻ tình nghi chính thừa nhận với một tờ báo Israel rằng nội tạng là lấy từ tử tù và tù nhân lương tâm Trung Quốc, trong đó có cả học viên Pháp Luân Công.

4. Lời chứng của các học viên Pháp Luân Công và các tù nhân khác

Nhiều học viên Pháp Luân Công sau khi ra khỏi trại lao động và nhà tù đã kể lại rằng họ bị đưa đi thử máu trong thời gian bị giam giữ. Tháng 7 năm 2008, ông David Matas, đồng tác giả của cuốn *Thu hoạch đẫm máu* (Bloody Harvest), đã tìm thấy một người không phải là học viên Pháp Luân Công được thả ra khỏi một nhà tù ở Tỉnh Giang Tô. Giữa tháng 3 năm 2005 và đầu năm 2007, ông ta bị chuyển đến 17 phòng giam khác nhau. Những tù nhân đã bị giam nhiều năm ở những phòng giam này nói với ông rằng trong năm 2002 và 2003, mỗi phòng đã có ít nhất hai hay ba học viên Pháp Luân Công bị giết để lấy nội tạng. Một bộ phim có tựa đề "*Giữa sự sống và cái chết*", do Đài truyền hình Tân Đường Nhân (NTDTV) sản xuất, đã công bố cuộc phỏng vấn qua điện thoại với nhân chứng này. [70]

5. Báo cáo điều tra của David Matas và David Kilgour

Hai ông David Kilgour và David Matas đã công bố kết quả cuộc điều tra trên diện rộng trong báo cáo của họ mang tên *Thu hoạch đẫm máu* (Bloody Harvest). Theo số liệu được công bố, các tác giả đã lập luận rằng không thể giải thích được nguồn cung tạng cho 41.500 ca cấy ghép trong 6 năm từ năm 2000-2005. Tháng 7 năm 2006, khi công bố báo cáo lần đầu tiên, họ đã thu thập được 18 chứng cứ để chứng minh tội ác thu hoạch nội tạng của ĐCSTQ. Khi công bố bản chỉnh lý của báo cáo này vào cuối tháng 1 năm 2007, số chứng cứ đã tăng lên thành 33. Hai tác giả này đã đi đến hơn 40 quốc gia trên thế giới để báo cáo kết quả điều tra của họ, trong khi vẫn tiếp tục thu thập bằng chứng mới. [71]

6. “Tô Gia Đồn” là uyển ngữ chỉ việc thu hoạch nội tạng ở Trại Lao động Cường bức Mã Tam Gia

Năm 1999, khi cuộc bức hại vừa bắt đầu, các học viên Pháp Luân Công phải trải qua một cuộc khám sức khỏe cơ bản như đo huyết áp và nhịp tim.

Tuy nhiên, những học viên bị giam ở các trại lao động sau tháng 9 năm 2000 lại bị đưa tới bệnh viện của trại lao động để khám toàn diện. Các học viên phải làm điện tâm đồ,

khám vùng ngực, xét nghiệm máu, nước tiểu, và khám phụ khoa. Các bác sỹ còn kiểm tra nhóm máu của các học viên. Ngoài việc lấy máu cho các xét nghiệm nêu trên, bác sỹ còn lấy của học viên một lượng máu nhiều bất thường và trữ trong các ống thủy tinh.

Các bác sỹ nói chuyện với từng học viên. Họ đặc biệt quan tâm tới những học viên nào có nhóm máu hiếm và hỏi han rất kỹ lưỡng về lối sống, tình trạng sức khỏe của họ, họ bắt đầu tu luyện Pháp Luân Công từ khi nào và gia đình họ có bệnh di truyền gì không, v.v..

Vừa chuyện với các học viên, các bác sỹ vừa điền thông tin vào các phiếu khám. Mỗi học viên được đánh một số, và bác sỹ bảo họ nhớ số của mình để gọi họ bằng số chứ không phải bằng tên của họ. Những học viên có nhóm máu hiếm hơn được đánh dấu tam giác trước số của họ.

Lính canh Đại Ngọc Hồng từng nói với các học viên sau khi kiểm tra sức khỏe: “Tôi làm việc ở đây nhiều năm rồi nhưng chưa thấy ai phải tiến hành nhiều loại xét nghiệm như vậy. Họ mang đến thiết bị đắt tiền dành riêng cho các ông.”

Trong những năm sau năm 2000, nhiều học viên Pháp Luân Công bị bí mật đưa đi trong “các chiến dịch chuyển hóa.” Không ai trông thấy họ lần nào nữa. Hầu hết họ đều bị biệt giam sau khi từ chối “chuyển hóa.” Họ bị đưa đi vào buổi tối hoặc đêm trong các xe cảnh sát hoặc xe quân sự.

Hàng chục nhà báo và quan chức chính phủ đã tới một nhà giam mở tại trại lao động Mã Tam Gia vào tháng 7 năm 2001. Một phóng viên đã hỏi một học viên [Pháp Luân Công](#) bị giam ở đây: “Nếu không ‘chuyển hóa’ thì ông có được thả không?” Người học viên trả lời: “Tôi tin rằng một ngày nào đó công lý sẽ chiến thắng và tôi sẽ trở về nhà.”

Một lính canh nghe được câu trả lời của người học viên, đã nói với ông ấy ngay trước mặt quan khách: “Ông chết chắc rồi, cứ chờ đến lúc bị đưa đến Tô Gia Đồn đi!”

Khi đó, “bị đưa đến Tô Gia Đồn” trở thành khẩu hiệu của lính canh. Họ thường dùng cụm từ này để đe dọa các học viên. Trước khi nạn thu hoạch nội tạng bị phơi bày, các học viên đều bị lính canh dọa đưa đến Tô Gia Đồn vì đây là nơi tra tấn và tẩy não khủng khiếp hơn nữa. Không một ai thực sự hiểu điều các lính canh ám chỉ khi nói “Các người sẽ không bao giờ ra được khỏi đó.” Chỉ tới khi nguồn tin vỡ lở thì nhiều học viên mới hiểu ra. [72]

7. Bệnh viện Nhân dân Đại học Bắc Kinh: 4.000 ca ghép gan trong một năm

Đối với mỗi bệnh viện, các phương tiện truyền thông Trung Quốc thường đưa tin rằng mỗi bệnh viện thực hiện hàng trăm ca ghép tạng mỗi năm, như vậy trong khoảng 10-20 năm phải có đến hàng ngàn ca. Ví dụ, Bệnh viện số 1 của Đại học Giao thông Tây An được báo cáo đã thực hiện được hơn 4.000 ca ghép thận trong 36 năm qua. [73]

Song có khi, có những báo cáo đưa tin mỗi bệnh viện thực hiện được hàng ngàn ca cấy ghép mỗi năm. Trả lời phỏng vấn của *Tuần báo Kinh tế Trung Quốc*, ông Chu Kiệt, Giám đốc Điều hành của Trung tâm Cấy ghép của Đại học Bắc Kinh cho biết: "Hầu như tất cả nội tạng chúng tôi sử dụng trước năm 2010 là lấy từ các tù nhân. Ở bệnh viện của chúng tôi, chúng tôi từng tiến hành 4.000 ca ghép gan mỗi năm, và toàn bộ số tạng này là lấy từ các tử tù." [74]

Tuy nhiên, số tử tù là có hạn nên không thể cung cấp đủ nội tạng cho một bệnh viện nào đó. Nó dựa trên định nghĩa mở rộng về tử tù như các học viên Pháp Luân Công như đã thảo luận trong Chương 9.

8. Vương Lập Quân và “Trung tâm Nghiên cứu Tâm lý Tại chỗ” của mình

Ngày 16 tháng 2 năm 2012, WOIPFG đã công bố một báo cáo, tiết lộ rằng cựu Giám đốc công an thành phố Trùng Khánh, Vương Lập Quân, đã tham gia vào các thí nghiệm liên quan đến việc khai thác nội tạng sống từ các học viên Pháp Luân Công khi ông ta còn lãnh đạo "Trung tâm Nghiên cứu Tâm lý Tại chỗ" ở Sở Cảnh sát Thành phố Cẩm Châu.

WOIPFG cũng tiết lộ rằng Vương Lập Quân, khi đó là Cảnh sát trưởng thành phố Cẩm Châu kiêm Giám đốc "Trung tâm Nghiên cứu Tâm lý Tại chỗ," đã được trao “Giải thưởng Cống hiến Đặc biệt của Quang Hoa” và được Quỹ Công nghệ Quang Hoa Trung Quốc thưởng cho khoản tiền hai triệu nhân dân tệ trích từ quỹ nghiên cứu vào ngày 17 tháng 9 năm 2006.

Vương cho biết: "Cả hai trang web mà chúng tôi đang có và thành tựu công nghệ mà chúng tôi đã đạt được là tinh hoa của hàng ngàn kết quả nghiên cứu tại chỗ của chúng tôi." [75]

Các ấn phẩm chính thức bằng tiếng Trung cho thấy những nghiên cứu của Vương Lập Quân tại "Trung tâm Nghiên cứu Tâm lý Tại chỗ" ở Cẩm Châu được xúc tiến nhằm tìm cách điều chế thuốc tiêm gây tử vong, nâng cao hiệu quả của nội tạng lấy được. Mục tiêu của Vương là để có được "nội tạng tươi hơn". Trong thời gian này, có tin rằng Vương từng kêu gọi "tiêu diệt" các học viên Pháp Luân Công.

9. Bí mật đen tối trong các cuộc triển lãm cơ thể người

Ngày 30 tháng 12 năm 2014, một cuộc triển lãm cơ thể người nhựa hóa đã được tổ chức ở thành phố Thành Đô, tỉnh Tứ Xuyên, bất chấp sự phản đối mạnh mẽ của công chúng trong lần tổ chức trước hồi năm 2007. Hiện vẫn chưa rõ về nguồn gốc những thi thể này, nhưng hầu hết, nếu không nói là tất cả, đều là những gương mặt người Trung Quốc. Ở Trung Quốc, người ta không thích hiến tặng, chưa kể đến chuyện đồng ý cho trưng bày thi thể.

Nguồn gốc bí ẩn của các thi thể

Tương tự như các cuộc triển lãm "Thế giới cơ thể người", "Cơ thể người": Triển lãm này chủ yếu sử dụng những thi thể đã được nhựa hóa do Tùy Hồng Cẩm thuộc Đại học Y dược Đại Liên tiến hành. Từng là học trò của Gunther von Hagens, người phát minh ra kỹ thuật nhựa hóa, Tùy Hồng Cẩm đã tách riêng ra và bắt tay với Premier Exhibitions (một công ty chuyên tổ chức triển lãm lưu động có trụ sở tại Atlanta) để tổ chức triển lãm thi thể người tại nhiều quốc gia.

Cả Tùy và ông von Hagens, chủ sở hữu triển lãm “Thế giới cơ thể người”, đều không thể cung cấp tài liệu chứng minh các thi thể này là của những người tình nguyện hiến tặng. Một báo cáo từ NPR đã phát hiện ra chứng cứ văn bản từ lúc một người hiến tặng đã chết đến khi trở thành một cơ thể nhựa hóa là không rõ ràng. “Tiến sỹ von Hagens... nói rằng ông ta nhận chúng từ những nguồn đáng tin cậy, nhưng không có người ngoài cuộc nào xác nhận rằng đó không phải, trong trường hợp xấu nhất, là những người bất đồng chính kiến bị giết ở một nhà tù của Trung Quốc, rồi bị bán cho một trường y thông qua nhà môi giới thi thể, và sau đó trưng bày ra công chúng.”

Khi von Hagens mở rộng hoạt động kinh doanh sang Trung Quốc vào những năm 1990, ông ta đã gặp sự phản đối mạnh mẽ vì lý do văn hóa và pháp lý. Nhưng cuối cùng ông ta đã thành lập được công ty vào tháng 8 năm 1999 ở thành phố Đại Liên, tỉnh Liêu Ninh, sau khi được Bạc Hy Lai, khi đó là thị trưởng Đại Liên chấp thuận.

Theo von Hagens, khi ông ta khởi nghiệp với công ty Nhựa hóa von Hagens vào năm 1999, Tùy đã nói với ông ta rằng chỉ có thể dùng những thi thể vô danh. Tuy nhiên, theo “Quy định giải phẫu thi thể” do Bộ Y tế ban hành vào tháng 2 năm 1979, chỉ sau khi thi thể người không có thừa nhận trong ít nhất một tháng, thì nó mới được coi là “vô thừa nhận” và cho phép các trường y dùng cho nghiên cứu giải phẫu. Những thi thể này không tương thích cho quy trình nhựa hóa vốn đòi hỏi phải sử dụng xác chết tươi mới, không có chất bảo quản do sự trao đổi chất lỏng. [76]

Tuy nhiên, nhà máy nhựa hóa đã phát triển nhanh chóng. Với sự hỗ trợ của Đại học Y Đại Liên, Tùy Hồng Cẩm đã thành lập doanh nghiệp riêng vào tháng 6 năm 2002 trong khi đang làm quản lý cho công ty của von Hagens. Khi von Hagens phát hiện điều này, ông ta đã sa thải Tùy.

Công ty của Tùy mang tên Kỹ thuật Sinh học Đại Liên, sau đó đã hợp tác với Premier Exhibition của Hoa Kỳ và mở ra “Triển lãm cơ thể người” tại Hoa Kỳ vào năm 2005. Phát ngôn viên của “Triển lãm cơ thể người” cho biết những thi thể mà họ sử dụng đều là từ Trung Quốc, chứ không phải là của những người hiến tình nguyện, nhưng là những thi thể không có người thân nhận. Theo hệ thống chính trị ở Trung Quốc, nhiều người tin rằng họ là những phạm nhân hay tù nhân chính trị.

Một báo cáo của *Thời báo New York* nhận định: “Tại Trung Quốc, để xác định được ai kinh doanh thi thể người và nguồn gốc thi thể quả thực không dễ dàng. Các viện bảo tàng tổ chức triển lãm cơ thể người ở Trung Quốc nói họ đột nhiên ‘quên mất’ ai đã cung cấp thi thể, công an thì thường xuyên thay đổi câu chuyện về những việc họ đã làm với những thi thể đó, và thậm chí các trường đại học ban đầu xác nhận rồi lại bác bỏ sự tồn tại của những cuộc phẫu thuật bảo quản cơ thể người trong trường của họ.”

Tháng 5 năm 2008, một thỏa thuận với Bộ trưởng Tư pháp New York đã buộc Premier Exhibitions, đối tác triển lãm của Tùy, công bố thông báo miễn trừ trách nhiệm trên trang web của nó và tại phòng triển lãm, rằng nguồn gốc các thi thể của Công ty Sinh học Đại Liên là từ “Cục Công an Trung Quốc.”

Mối liên quan chặt chẽ với cuộc bức hại [Pháp Luân Công](#)

Một báo cáo của Tổ chức Thế giới chuyên Điều tra Cuộc bức hại Pháp Luân Công (WOIPFG) đã xác nhận rằng, thay vì sử dụng thi thể của “người hiến tỵ nguyện” hay “thi thể vô thừa nhận”, [nhiều thi thể trong triển lãm là của những học viên Pháp Luân Công](#) bị ĐCSTQ giết hại. Von Hagens từng phát biểu với các phóng viên rằng sở dĩ ông ta chọn phương án mở chi nhánh ở Đại Liên không chỉ vì giá nhân công rẻ, mà còn vì được các quan chức hỗ trợ tích cực và nguồn cung cấp thi thể dồi dào. Điều này rất trùng hợp với sự leo thang bức hại Pháp Luân Công do Giang Trạch Dân phát động vào tháng 7 năm 1999. Do bản chất ôn hòa của Pháp Luân Công, Giang đã gặp phải sự phản kháng mạnh mẽ đối với cuộc bức hại thậm chí ngay cả trong Bộ Chính trị. Để vận động cho chính sách bức hại, Giang đã đến thăm thành phố Đại Liên vào tháng 8 năm 1999, và bảo thị trưởng lúc bấy giờ là Bạc Hy Lai: “Hãy cứng rắn với Pháp Luân Công, rồi ông sẽ có một tương lai xán lạn.” Theo lệnh của Giang, Bạc đã chỉ đạo những cuộc bắt giữ các học viên, mở rộng các nhà tù, và chỉ thị cho công an: “Các người có thể ngược đãi các học viên Pháp Luân Công thế nào cũng được, kể cả là họ chết cũng được.” Hai

tháng sau, tháng 10 năm 1999, Bạc trở thành Tổng Bí thư của Đại Liên. Điều này đã kích thích ông ta nỗ lực tiêu diệt Pháp Luân Công hơn nữa. Từ giữa năm 2000 đến 2004, nhiều nhà tù và trại lao động đã được xây dựng hay cải tạo bằng nguồn tiền điều động từ Bắc Kinh. Trong số đó, Nhà tù Mã Tam Gia và Trại Lao động Cường bức Mã Tam Gia đã tiêu tốn khoảng 500 triệu nhân dân tệ. Chúng được dùng để giam giữ các học viên ở tỉnh Liêu Ninh và cả những tỉnh khác. Năm 2012, Bạc trở thành Chủ tịch tỉnh Liêu Ninh.

Trong khi đó, từ khi cuộc đàn áp bắt đầu vào năm 1999, các học viên Pháp Luân Công đã đổ về Bắc Kinh để thỉnh nguyện lên lãnh đạo ĐCSTQ yêu cầu chấm dứt cuộc bức hại. Các nhà tù và trại lao động ở Bắc Kinh và những khu vực xung quanh đã quá tải. Những học viên từ chối tiết lộ danh tính vì sợ liên lụy đến gia đình đã nhanh chóng bị chuyển đến các nhà tù và trại lao động ở Đại Liên.

Tùy từng nói rằng một số “thi thể” là do Cục Công an cung cấp. Ông ta nói rằng nhờ sự hỗ trợ của các quan chức chính phủ mà ông ta đã xây được nhà máy nhựa hóa cơ thể người lớn nhất thế giới. [80] Một quan chức của [Phòng 610](#) ở Thiên Tân đã xác nhận rằng một số nội tạng và thi thể là của các học viên Pháp Luân Công.

Lợi nhuận khổng lồ

Ông Tùy, cựu giám đốc của công ty Nhựa hóa von Hagens, đã phát biểu với *Quan điểm Đông phương* vào năm 2003 rằng: “Hagens không có dự định tổ chức triển lãm ở Trung Quốc vì ở đó không có lợi nhuận nhiều. Ông ta chỉ có ý định sản xuất [cơ thể nhựa hóa] ở Trung Quốc vì giá nhân công và nguyên liệu tại Trung Quốc thấp hơn nhiều.”

Theo chân von Hagens và Tùy, nhiều nhà máy nhựa hóa cơ thể đã được mở ra tại Đại Liên, khiến Trung Quốc trở thành nơi xuất khẩu thi thể số một thế giới. Theo *Đài Á châu Tự do*, một cơ thể nhựa hóa có thể được bán với giá một triệu đô la. Người ta ước tính rằng kể từ năm 2004, Tùy đã bán được gần 1.000 mẫu vật sang các nước khác. [79]

Một báo cáo của *Thời báo New York* năm 2006 cho biết: “Thế giới cơ thể người” của von Hagens đã thu hút 20 triệu người trên toàn cầu và thu về hơn 200 triệu Đô la. Ít nhất 10 nhà máy cơ thể khác của Trung Quốc đã được mở ra để đáp ứng đơn đặt hàng triển lãm, chuyển các tử thi được bảo quản đến Nhật Bản, Hàn Quốc và Hoa Kỳ. [77-78]

Bí mật đen tối

Von Hagens thừa nhận rằng ban đầu ông ta gặp khó khăn khi trưng bày cơ thể nhựa hóa ở châu Âu, “... nơi mà ông ta bị gọi là Tiến sỹ Tử thần và Tiến sỹ Frankenstein. Báo

chí châu Âu thậm chí còn so sánh ông ta với Josef Mengele, bác sỹ của trại tử thần Đức Quốc Xã.” Sau đó Von Hagens đã đến Trung Quốc, nơi ông ta làm việc với Tùy vì “nhân công rẻ, sinh viên giàu nhiệt huyết, ít hạn chế từ chính quyền và dễ dàng tiếp cận với các thi thể người Trung Quốc.”

Nhưng sự phát triển của ông ta ở Trung Quốc, vốn dựa trên những giới hạn pháp lý lỏng lẻo, biện pháp bảo vệ nhân quyền yếu kém, và cuộc đàn áp tàn bạo đối với Pháp Luân Công, đã tái định hình nên các doanh nghiệp triển lãm cơ thể người nhựa hóa. Với nỗ lực chung của Tùy và những kẻ tòng phạm khác, sự tàn bạo của chế độ chuyên chế đã được ngụy trang và chuyển thành một dạng thương mại sinh lời.

Tháng 2 năm 2008, Đại hội đồng California đã thông qua điều luật yêu cầu “Thế giới cơ thể người” cung cấp bằng chứng mỗi thi thể được hiến tặng phải có “biên bản đồng thuận.” Nữ ủy viên hội đồng Fiona Ma, người đề xuất điều luật, đã phát biểu với ABC’s 20/20 rằng: “Là một người gốc Hoa, tôi không tin lại có bất kỳ gia đình nào đồng ý để thân nhân của họ bị trưng bày như thế này.”

Theo thông tin có được từ *The Epoch Times*, bà Cốc Khai Lai, vợ của Bạc Hy Lai, đã giữ vai trò chính trong việc biến các học viên Pháp Luân Công bị giam cầm thành những nạn nhân nhựa hóa. Cụ thể là bà Cốc đã tìm ra hai cách để sinh lời từ những học viên bị giam cầm, đó là bán nội tạng của họ cho các bệnh viện ở tỉnh Liêu Ninh cấy ghép, và bán thi thể cho các xưởng nhựa hóa.

Nhiều nghi ngờ rằng bà Cốc và phụ tá là Neil Heywood đã cung cấp thi thể các học viên Pháp Luân Công cho các nhà máy, biến họ thành người chuyên cung cấp tử thi người Trung Quốc tới các xưởng nhựa hóa ở Đại Liên. “Theo một nguồn tin ẩn danh, bà Cốc là kẻ cầm đầu trong việc quản lý tài chính, quảng cáo trực tuyến ở quốc nội và hải ngoại, và mở ra kênh xuất khẩu nội tạng và buôn bán thi thể người.” [81]

Sau khi Heywood bị giết ở Trung Quốc vào năm 2011 thì đến tháng 8 năm 2012, bà Cốc đã bị kết tội giết ông ta và bị kết án tử hình treo. Năm 2013, Bạc Hy Lai bị kết án tù chung thân vì tội tham ô. Nhưng sự liên đới của họ với cuộc bức hại các học viên Pháp Luân Công vô tội, đặc biệt là tội ác thu hoạch nội tạng và nhựa hóa cơ thể người, vẫn đang bị che giấu.

10. Vai trò của Chu Vĩnh Khang

Chu Vĩnh Khang, cựu trùm an ninh Trung Quốc, đã bị bắt sáng sớm ngày 6 tháng 12 năm 2014. Ngay sau đó, Hoàng Khiết Phu đã xác nhận sự liên đới của Chu trong nạn thu hoạch nội tạng.

“Đã quá rõ ràng. Ai cũng biết con hổ lớn. Chu Vĩnh Khang chính là con hổ lớn ấy; Chu là bí thư chính trị và pháp luật của chúng tôi, ban đầu là ủy viên Ủy ban Thường trực Bộ Chính trị. Ai cũng biết điều này... Cho nên nội tạng của tử tù bị xử tử là từ đâu, không lẽ còn chưa rõ ràng sao?” ông Hoàng trả lời phỏng vấn với *Đài Truyền hình Phương Hoàng* hôm 15 tháng 3 năm 2015. [82]

Như mọi khi, Hoàng Khiết Phu không cho biết thêm chi tiết nào nữa. “Nó [nguồn nội tạng] đã trở nên rất bẩn thỉu, đã trở nên dễ tiện và không còn kiểm soát được nữa, nó đã trở thành một đề tài cực kỳ nhạy cảm, cực kỳ phức tạp, về cơ bản là một đề tài cấm”, ông nói với một phóng viên. [83]

11. Sách và video

Tháng 11 năm 2009, Seraphim Editions, một nhà xuất bản Canada đã công bố cuốn sách chính lý mang tên *Thu hoạch dẫm máu: Giết hại các học viên Pháp Luân Công để lấy nội tạng*. Đây là phiên bản thứ ba của Báo cáo điều tra của David Matas và David Kilgour. Hiện nay, phiên bản này đã có đến 52 bằng chứng khác nhau. Ông Kilgour có nêu rõ mặc dù nếu tách riêng từng bằng chứng thì không thể chứng minh được tội ác thu hoạch tạng sống, nhưng khi tập hợp toàn bộ các bằng chứng lại thì gần như không thể chối cãi được các cáo buộc về tội ác này.

Cuốn *Nội tạng Nhà nước: Lạm dụng ghép tạng ở Trung Quốc* do các chuyên gia y khoa từ bốn châu lục gồm châu Âu, châu Mỹ, châu Á và châu Úc đồng tác giả đã được xuất bản vào tháng 7 năm 2012. Cuốn sách này đưa ra quan điểm của giới y khoa về sự tham gia của ĐCSTQ vào tội ác do nhà nước hậu thuẫn này.

Ông Ethan Gutmann, nhà điều tra nhân quyền đồng thời là nhà phân tích Trung Quốc đạt giải, đã xuất bản cuốn sách mới mang tên *Tàn sát: Giết người hàng loạt, thu hoạch nội tạng, và giải pháp bí mật của Trung Quốc đối với vấn đề bất đồng chính kiến* vào tháng 8 năm 2014. Cuốn sách này khắc họa câu chuyện nội bộ về ngành kinh doanh ghép tạng của Trung Quốc và sự liên đới của nó với các trại giam và nơi giết hại những người bất đồng chính kiến, đặc biệt là những người theo Pháp Luân Công.

Thu hoạch dẫm máu: Trung Quốc buôn lậu nội tạng, một bộ phim tài liệu điều tra về ngành công nghiệp thu hoạch nội tạng phi pháp ở Trung Quốc, đã được trao giải Peabody vào tháng 5 năm 2015. Đây là bộ phim tài liệu dựng lại quá trình điều tra của hai ứng cử viên Giải Nobel Hòa bình David Matas và David Kilgour về tội ác thu hoạch nội tạng phi pháp ở Trung Quốc, đặc biệt là từ các tù nhân lương tâm là học viên Pháp Luân Công. Sau khi bộ phim này được công chiếu trên đài truyền hình quốc gia Úc, nhiều người đã quan ngại và lên tiếng lên án tội ác thu hoạch nội tạng.

Chương XII. Phản ứng của chính quyền Cộng sản Trung Quốc trước các cáo buộc thu hoạch nội tạng từ học viên Pháp Luân Công còn sống

1. Vụ che đậy ở Tô Gia Đồn

Tháng 3 năm 2006, ba người có thông tin nội bộ đã đưa ra cáo buộc về nạn thu hoạch nội tạng sống. Một người là nhà báo kỳ cựu người Trung Quốc tại Nhật Bản có bút danh là “Peter”; một người nữa là một phụ nữ có bí danh là “Annie”, có chồng cũ từng tham gia mổ lấy giác mạc từ các học viên Pháp Luân Công; và người thứ ba là một cựu bác sỹ quân y giấu tên ở Khu Chỉ huy Quân sự Thẩm Dương. Peter và Annie đã xuất hiện công khai trong một buổi mít-tinh ở thủ đô Washington vào tháng 4 năm 2006. Họ đã cáo buộc những tội ác của Bệnh viện Huyết khối tỉnh Liêu Ninh – bệnh viện Trung Tây Y ở quận Tô Gia Đồn, thành phố Thẩm Dương.

Ngày 28 tháng 3 năm 2006, Tần Cương, người phát ngôn của Bộ Ngoại giao Trung Quốc, lần đầu tiên phủ nhận những cáo buộc này – khoảng 20 ngày sau khi các cáo buộc được đưa ra – và mời các phóng viên đến điều tra. Tuy nhiên, trên trang chủ của Bộ Ngoại giao không có văn bản nào về tuyên bố này. Ngày 14 tháng 4, Tổng Lãnh sự Hoa Kỳ tại thành phố Thẩm Dương, cùng nhiều quan chức thành phố đã đến thăm Bệnh viện Huyết khối Trung Tây Y trong một giờ. Người phát ngôn của Đại sứ quán Hoa Kỳ tại Trung Quốc sau đó đã tuyên bố rằng các đại diện của Hoa Kỳ “không tìm thấy chứng cứ nào cho thấy bệnh viện này được sử dụng vào mục đích khác ngoài chức năng của một bệnh viện công bình thường”. Tuy nhiên, tuyên bố này không tháo gỡ được mọi nghi ngờ rã về việc ĐCSTQ đã di dời các tù nhân trong ba tuần sau khi tội ác này bị phơi bày ra dư luận và đã có biện pháp che giấu.

Tô Gia Đồn từng là một vị trí quân sự quan trọng. Trong những năm 1930-1940, những kho vũ khí lớn nhất của đội quân Quan Đông Nhật Bản đều đặt ở đây, ngoài ra nơi đây còn có một hệ thống công sự phòng ngự tinh vi dưới lòng đất. Tăng Khắc Lãm, trước đây là chỉ huy Khu quân sự số 16 thuộc Bát Lộ Quân (tiền thân của quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc), nhớ lại rằng, trong một lần mở cửa các nhà kho ở Tô Gia Đồn, họ đã tìm thấy số vũ khí đủ để trang bị cho đội quân hàng trăm ngàn lính. Trong một hệ thống ngầm ở quận Tô Gia Đồn đã phát hiện những đường hầm rộng 7 feet (2.13 mét), cao 6 feet (1.82 mét), với tổng chiều dài là 1¼ dặm (1.64 kilômét). [84] Nếu chỉ thăm các tòa nhà trên mặt đất thì không thể bác bỏ được sự tồn tại của nhiều đường hầm dưới mặt đất. Điều mà thế giới bên ngoài quan tâm không phải là chuyến viếng thăm ba tuần lễ sau đó, mà là ĐCSTQ đã làm những gì trong ba tuần đó, cũng như những gì đã xảy ra trước khi có các cáo buộc công khai đối với bệnh viện này.

Những cáo buộc về Tô Gia Đồn đã vén bức màn thu hoạch nội tạng sống

Thông thường, người tố giác không nhất định phải là người phá án. Nếu đòi hỏi phóng viên phải đưa ra đầy đủ chứng cứ và giải quyết vụ việc thì chẳng khác nào bảo cỗ xe đi kéo con ngựa. Các cáo buộc về Tô Gia Đồn mới chỉ là bước khởi đầu do ba người có thông tin nội bộ cung cấp. Điều quan trọng không nằm ở chỗ những gì họ miêu tả có chính xác tuyệt đối hay không, mà là nạn thu hoạch nội tạng sống có thể thực sự xảy ra không. Chẳng hạn, một người đi ngang qua chỗ đang xảy ra một vụ giết người. Lúc đó, anh ta đang đứng từ xa và không thể nhìn rõ mọi thứ. Dựa vào những gì nhìn thấy, anh ấy tin rằng đã xảy ra một vụ giết người, thế nên anh đến trình báo vụ việc với chính quyền, từ đó chính quyền tiến hành một cuộc điều tra toàn diện về một tổ chức tội phạm. Liệu người đó có thể miêu tả chính xác 100% các tình tiết phạm tội không? Liệu anh ấy có thể biết có bao nhiêu kẻ tham gia, bao nhiêu người bị sát hại, và loại vũ khí nào được sử dụng không. Dù không thể thấy hết mọi chi tiết, nhưng anh ấy vẫn đáng được ghi nhận vì đã tố giác vụ án đó.

Các cáo buộc về Tô Gia Đồn đã vén mở bức màn che đậy hoạt động man rợ này. Mọi người đã bắt đầu chú ý đến việc hàng chục ngàn học viên Pháp Luân Công bị giam giữ phi pháp tại hàng trăm trại lao động và trại tập trung quy mô lớn. Điều gì đã xảy ra với họ? Loạt báo cáo này nhắm vào sự gia tăng đột biến về nguồn cung nội tạng cho thị trường ghép tạng Trung Quốc trong giai đoạn 2003-2006, với mục đích là nhằm tìm ra nguồn gốc của những nội tạng đó. Các số liệu thống kê để đưa ra các cáo buộc này cho thấy nạn thu hoạch nội tạng từ các học viên Pháp Luân Công còn sống đã thực sự xảy ra.

Ngày 4 tháng 4 năm 2006, Hiệp hội [Pháp Luân Đại Pháp](#) và Minh Huệ Net đã công bố thông tin về việc thành lập Liên minh Điều tra cuộc Đàn áp Pháp Luân Công ở Trung Quốc (CIPFG). Nhiều chính phủ, tổ chức phi chính phủ, truyền thông, và các cá nhân đã được mời tiến hành điều tra độc lập, tại chỗ để thu thập chứng cứ ở Trung Quốc — mà không bị can thiệp — để có thể điều tra toàn diện những sự thực xung quanh việc ĐCSTQ giam giữ các học viên Pháp Luân Công ở nhiều trại lao động và trại tập trung bí mật để duy trì cuộc bức hại.

2. Các nhà điều tra độc lập bên thứ ba bị từ chối cấp thị thực

Đáp lại lời mời của Tần Cương, người phát ngôn Bộ Ngoại giao Trung Quốc, nhiều nhà báo từ các cơ quan truyền thông nước ngoài đã bắt đầu đến Trung Quốc điều tra.

Sáng ngày 19 tháng 4 năm 2006, Hứa Lâm, một nhà báo kỳ cựu phụ trách mục Tin Trung Quốc của *Đài Phát thanh Hy Vọng* (Sound of Hope), đã đến lãnh sự quán xin thị

thực sang Trung Quốc điều tra. Nhưng cô đã bị từ chối cấp thị thực. Ngày tiếp theo, Chu Lôi, tổng biên tập *The Epoch Times*, đến đại sứ quán Trung Quốc tại Berlin (Đức) xin thị thực nhưng cũng bị từ chối.

Ngày 2 tháng 5 năm 2006, Trương Phân, Giám đốc chi nhánh San Francisco của *Đài truyền hình Tân Đường Nhân* (NTDTV), đã nộp đơn xin nhập cảnh vào Trung Quốc và cũng bị từ chối.

Tháng 6 năm 2006, hai ông David Kilgour và David Matas đã xin thị thực vào Trung Quốc để điều tra. Hồ sơ của họ cũng bị từ chối.

3. Phủ nhận tính hợp lệ của các bằng chứng thu thập được cho đến nay

Đáp lại các cáo buộc thu hoạch nội tạng sống, ĐCSTQ đã không cho tiến hành bất cứ cuộc điều tra nào từ bên ngoài và thẳng thừng phủ nhận mọi cáo buộc.

Cuốn sách *Thu hoạch đẫm máu* (Bloody Harvest) của Kilgour và Matas cung cấp nhiều chứng cứ vững chắc, bao gồm lời thoại các cuộc điện thoại, trong đó các bác sỹ của nhiều bệnh viện Trung Quốc xác nhận thu hoạch nội tạng từ các học viên Pháp Luân Công. Sau một thời gian im lặng, ĐCSTQ đã phủ nhận các cáo buộc này trong một chương trình mang tên “Điều tra cuộc điều tra của hai ông David” trên *Đài truyền hình Phương Hoàng*, một cơ quan truyền thông tuyên truyền cho ĐCSTQ. Trong đoạn phim đó, các bác sỹ được đề cập trong cuốn *Thu hoạch đẫm máu* (Bloody Harvest) đã đưa ra các tuyên bố của họ. Ngoài việc họ đưa ra những phát biểu mâu thuẫn, điều này hóa ra lại củng cố các chứng cứ trong sách. Sau đây là hai ví dụ như vậy.

Số liệu của Thạch Bình Nghị

Cuốn *Thu hoạch đẫm máu* (Bloody Harvest) có đề cập đến một số thông tin do Thạch Bình Nghị cung cấp, ông ta là giám đốc Trung tâm Cấy ghép Nội tạng của Quân đội Giải phóng Nhân dân (PLA). Bài báo có tựa đề “Dỡ bỏ rào cản trong việc cấy ghép nội tạng” được đăng trên báo *Kiến Khang* [một tờ báo về sức khỏe] vào ngày 2 tháng 3 năm 2006, đưa ra ước tính của Thạch rằng tổng cộng Trung Quốc có 90.000 ca cấy ghép [năm 2005]. Ông được yêu cầu phải phủ nhận ước tính này trên kênh Phương Hoàng, và đã phát biểu: “Tôi không nói vậy. Vì sao? Vì trong đầu tôi không hề có con số đó.” Được biết là báo *Kiến Khang* là cơ quan ngôn luận có tổ chức, có thẩm quyền của Bộ y tế Trung Quốc. Nếu ông Thạch không đưa ra con số 90.000 ca cấy ghép tính đến năm 2005, thì thay vì phủ nhận ông Kilgour và ông Matas, đáng lẽ ông Thạch cần phải phản biện với báo *Kiến Khang*. Trên thực tế, ông Thạch biết con số đó đã tăng lên nên đã tích cực nhận lời phỏng vấn với truyền thông. Trong báo cáo này, chúng tôi cũng trích dẫn

các con số ông Thạch đưa ra khi phỏng vấn với *Thời báo Khoa học* cũng như *Tân Hoa Xã* (Xinhuanet).

Điều tra qua điện thoại với ông Lô Quốc Bình của Bệnh viện Dân tộc Thành phố Nam Ninh thuộc Khu tự trị Quảng Tây

Trong các đoạn thoại của các cuộc điện thoại công bố trong cuốn *Thu hoạch đầm máu* (Bloody Harvest), có một đoạn hội thoại với ông Lô Quốc Bình, một bác sỹ công tác tại Bệnh viện Dân tộc Thành phố Nam Ninh, người đã khẳng định việc dùng nội tạng của các học viên Pháp Luân Công (xem Chương XI). Trong chương trình của *Đài truyền hình Phụng Hoàng*, ông Lô được yêu cầu phủ nhận những gì ông đã nói. Tuy nhiên, ngay lúc đầu ông Lô đã thừa nhận ông chính là người trả lời điện thoại vào ngày 22 tháng 5 năm 2006. Hai ông Kilgour và Matas đã đối chiếu bằng chứng này với bản ghi âm gốc. Trước đó, sự hoài nghi lớn nhất của mọi người là liệu có phải bác sỹ Lô chính là người trả lời ở đầu dây bên kia không. Giờ danh tính của ông Lô đã được chính quyền Trung Quốc xác thực.

Sau đó, một bản tin của *Đài truyền hình Tân Đường Nhân* (NTDTV) đã trích dẫn đoạn tuyên bố của ông Lô trên *Đài truyền hình Phụng Hoàng*. [85] Khán giả có thể so sánh giọng nói trên *Đài truyền hình Phụng Hoàng* với giọng nói trong đoạn điện đàm gốc của nhà điều tra (xem Chương XI để có đường dẫn đến băng ghi âm); cả hai đều có cùng giọng địa phương khó mà làm giả được bằng công nghệ máy tính hiện nay.

4. Đột ngột hồi thúc kiểm tra toàn diện thị trường nội tạng

Sau tháng 3 năm 2006, ĐCSTQ đã tiến hành kiểm tra thị trường ghép tạng của Trung Quốc. Họ ban hành một quy chế thẩm định, giảm số bệnh viện ghép tạng từ hơn 600 xuống còn 164. Quy chế tạm thời về ghép tạng ở người có hiệu lực từ ngày 1 tháng 7 năm 2006. Ngày 1 tháng 5 năm 2007 đã có Quy chế [chính thức] về Cấy ghép Nội tạng.

Cộng đồng quốc tế đã hoan nghênh các quy chế quy định và công tác quản lý thị trường nội tạng ở Trung Quốc. Tuy nhiên, việc đưa ra các quy chế này không thể phủ nhận những tội ác đã phạm trong nhiều năm trước. Chỉ đơn giản là xóa sạch [tội ác của] giai đoạn trước bằng việc gọi thời kỳ đó là “hỗn loạn”, và tán tưng các quy chế mới, như thế chẳng khác nào là bao biện cho một tội ác.

Cũng vào thời gian đó, ĐCSTQ đã đóng cửa các trang web của một số bệnh viện ghép tạng và các tổ chức liên quan. Trang web của Hiệp hội Cấy ghép Nội tạng Trung Quốc có liên kết với Hiệp hội Y khoa Trung Quốc, cũng là một trang web đã biến mất. Nó ngừng hoạt động vào tháng 3 năm 2006 và đến tháng 11 năm 2009 vẫn chưa truy cập được. Ngoài ra, các bệnh viện lớn đã dỡ bỏ tuyên bố về thời gian chờ tạng cực ngắn

(chỉ từ một đến hai tuần) từng đăng trên các trang web của họ. Còn ĐCSTQ thì hủy các chuyến du lịch ghép tạng cho bệnh nhân nước ngoài.

Chúng tôi không thể không thắc mắc mục đích của việc dỡ bỏ hay thay đổi nội dung của các trang web này là gì? Họ đang che giấu điều gì?

Ghi chú: Nhiều dữ liệu và thông tin liên quan trích dẫn trong báo cáo này được lấy từ kho lưu trữ thông tin trên mạng Internet có địa chỉ: www.archive.org, là những bằng chứng mà ĐCSTQ không có quyền xóa hay sửa đổi.

5. Sử dụng nội tạng của tử tù: từ phủ nhận sạch trơn đến thừa nhận công khai

ĐCSTQ đã rất rõ ràng và nhất quán khi phủ nhận việc sử dụng nội tạng của các tử tù. Tháng 3 năm 2006, Tần Cương, Người phát ngôn Bộ Ngoại giao Trung Quốc, tuyên bố trong một cuộc họp báo rằng các báo cáo về việc lấy nội tạng từ các tử tù ở Trung Quốc là hoàn toàn sai sự thật và được thù địch nhằm đánh lừa dư luận.

Ngày 10 tháng 4 năm 2006, Mao Quân An, người phát ngôn của Bộ Y tế, đã phủ nhận các báo cáo của truyền thông nước ngoài về việc Trung Quốc tùy tiện lấy nội tạng từ các tử tù. Ông Mao tuyên bố rằng nguồn cung tạng chủ yếu ở Trung Quốc là những người tình nguyện hiến tạng khi lâm chung.

Ngày 10 tháng 10 năm 2006, để đáp lại bài báo “Buôn bán nội tạng ‘khởi sắc’ ở Trung Quốc” của phóng viên BBC, Rupert Wingfield-Hayes. Người phát ngôn Bộ Ngoại giao Trung Quốc, Tần Cương cho hay: “*Một số kênh truyền thông nước ngoài đã ngụy tạo tin tức khi đưa tin về các ca ghép tạng ở Trung Quốc nhằm công kích hệ thống luật pháp của Trung Quốc.*”

Tuy nhiên, ngày 26 tháng 8 năm 2009, *Trung Hoa Nhật báo* (China Daily), một tờ báo tiếng Anh chính thức của Trung Quốc, lần đầu tiên chính thức thừa nhận rằng tử tù hiện cung cấp tạng cho 2/3 tổng số ca ghép tạng. Công bố này được cộng đồng quốc tế coi là con số chính thức do chính phủ Trung Quốc công nhận.

Song, ĐCSTQ lại chuyển từ phủ nhận sạch trơn việc sử dụng nội tạng của tử tù trên diện rộng sang chính thức thừa nhận khi họ đứng trước các cáo buộc nghiêm trọng về việc thu hoạch nội tạng từ các học viên Pháp Luân Công còn sống. Làm sao đến giờ người ta lại có thể tin sự phủ nhận của ĐCSTQ đối với những cáo buộc này khi trước đây họ đã liên tục phủ nhận việc sử dụng nội tạng của các tử tù?

Thừa nhận việc sử dụng rộng rãi nội tạng của tử tù và phủ nhận các cáo buộc về nạn thu hoạch tạng từ các học viên Pháp Luân Công còn sống, trong khi kiên quyết phản đối bất cứ cuộc điều tra độc lập nào về những cáo buộc này là lập trường hiện nay của ĐCSTQ. Chiến dịch thái quá của ĐCSTQ nhằm cải cách quy trình mua bán nội tạng từ các tử tù và phản ứng quá miễn cảm trước các cáo buộc về việc thu hoạch nội tạng sống càng làm tăng nghi ngờ về một sự che giấu có hệ thống.

6. Một đỉnh điểm nữa trong cây ghép nội tạng?

Việc thiết lập hệ thống phân phối nội tạng trên khắp Trung Quốc, rồi pháp chế cho phép lấy nội tạng từ các bệnh nhân chết não, nâng cao nhận thức về việc tình nguyện hiến nội tạng, và khuyến khích người nhà hiến tạng có thể còn khiến thị trường nội tạng Trung Quốc phát triển vượt qua cả giai đoạn 2003-2006. Vì Trung Quốc hiện có tới 1,5 triệu bệnh nhân đang chờ nội tạng, việc ghép tạng sẽ tiếp tục là vấn đề hàng đầu. Người ta kỳ vọng các chuyên gia và nhà nghiên cứu sẽ cùng tham gia với nỗ lực của giới truyền thông trong việc phổ biến và tán dương các quy chế mới. Những nỗ lực của ĐCSTQ liệu có thể che giấu tội ác giết các học viên [Pháp Luân Công](#) để lấy tạng? Liệu người ta có thể quên đi tội ác này?

Trong quá trình biên soạn báo cáo này, các tác giả đã nhận thức được rằng ĐCSTQ có thể sẽ công bố những dữ liệu được kiểm soát chặt chẽ để biện hộ cho sự tăng vọt của thị trường nội tạng của Trung Quốc trong giai đoạn 2003-2006. Dù vậy, vì trước hết, ĐCSTQ là kẻ cầm đầu cuộc đàn áp Pháp Luân Công với quy mô và mức độ tàn bạo chưa từng có - đã làm dấy lên các cáo buộc về nạn thu hoạch nội tạng sống, do đó bất kỳ hành động nào khác của ĐCSTQ đều chỉ làm giảm uy tín của nó trong mắt người dân Trung Quốc cũng như thế giới, cuối cùng sẽ đẩy nhanh sự sụp đổ của nó.

Chương XIII. Bằng chứng cho thấy tội ác này vẫn tiếp diễn sau năm 2007

Sau khi tội ác thu hoạch nội tạng từ các học viên Pháp Luân Công đang sống bị phơi bày ra quốc tế vào tháng 3 năm 2006, ĐCSTQ đã tìm mọi cách để phủ nhận hay che giấu nó. Lập trường chính thức của đảng là chỉ sử dụng nội tạng của tử tù. Mặt khác, nhiều nguồn thông tin cho thấy tội ác phổ biến này vẫn đang tồn tại.

1. Cường bức lấy mẫu máu của học viên Pháp Luân Công trên toàn quốc

Lấy mẫu máu là một bước quan trọng để xét nghiệm tìm nhóm máu và mô tương thích. Trước khi nạn thu hoạch tạng bị phơi bày vào năm 2006, việc lấy mẫu máu của học viên Pháp Luân Công đã tồn tại trong các nhà tù, trại lao động cưỡng bức, trại tạm giam,

trung tâm tẩy não trên khắp cả nước. Chẳng hạn, Bệnh viện Nữ khoa Vũ Hán lấy mẫu máu từ tất cả học viên Pháp Luân Công bị tạm giam trong mùa hè năm 2002, thậm chí còn tuyên bố rằng máu của học viên là tốt nhất. [86]

Tin tức từ *Minh Huệ* cho hay sau năm 2006, việc lấy mẫu và xét nghiệm máu của những học viên bị tạm giam vẫn tiếp diễn. Ngoài ra, việc lấy mẫu máu nhằm thẳng vào học viên Pháp Luân Công chứ không phải những đối tượng tạm giam khác.

Những trường hợp lấy mẫu máu tại trại lao động, trại tạm giam và trung tâm tẩy não

Trình Bích, nữ học viên Pháp Luân Công người thành phố Đức Châu, tỉnh Sơn Đông đã bị bắt vào ngày 14 tháng 9 năm 2007. Các nhà chức trách đã chuyển cô tới Trại Lao động Cường bức Nữ số 1 ở Tế Nam ngày 9 tháng 9 năm 2007. Sau khi chụp ảnh, chụp X-quang và lấy máu xét nghiệm tại bệnh viện của trại lao động cường bức, cô đã bị giam vào Đội số 1. [87]

Mã Ngân Phượng, một nhân viên xe buýt đường dài từ quận Thiên Tây, tỉnh Hà Bắc, bị bắt tại nơi làm việc vào ngày 12 tháng 5 năm 2010. Trịnh Viên, bác sỹ của Trại giam Thiên Tây, cùng một nhân viên khác đã cùm tay, xích chân cô lại, trùm đầu cô bằng một chiếc túi vải và đưa cô đến Bệnh viện Thiên Tây để lấy máu, siêu âm màu Doppler, đo huyết áp và làm điện tâm đồ. Trong suốt quá trình này, gông cùm trên tay, chân cũng như cái túi vải trên đầu cô không hề được bỏ ra. [88]

Hàng chục học viên Pháp Luân Công bị bắt giữ phi pháp vào cuối năm 2011 bị chuyển đến Trại Lao động Cường bức Nữ Đại Hưng ở Bắc Kinh. Lính canh đã trộn thức ăn của họ với thuốc và lấy máu của họ hàng tháng. Trong số những học viên này, có 25 người không phải là cư dân đăng ký hộ khẩu ở Bắc Kinh. Sau đó, họ bị chuyển đến Trại Lao động Cường bức Đồ Mục Cát ở Nội Mông Cổ. Tại đây, họ bị sốc điện, bị đánh bằng dùi cui điện và tháng nào cũng bị lấy mẫu máu. [89]

Năm 2011, các viên chức của Trại Lao động Tiên Tiên thường xuyên cưỡng chế lấy mẫu máu của các học viên Pháp Luân Công. Khi học viên Tả Tiên Phượng từ chối, bác sỹ Vương Trung Lương quát cô: “Chúng tôi có nhiều cách để xử lý những người như cô đây. Với bao nhiêu lính canh ở đây, tôi dám chắc là chúng tôi thế nào cũng lấy được máu của cô thôi!” [90]

Chu Khởi, học viên ở quận Hy Thủy, tỉnh Hồ Bắc, bị bắt giữ vào tháng 8 năm 2012 và bị giam tại Trại tạm giam Hy Thủy số 2. Trong khi bị thẩm vấn, các viên chức ở đây đã trói tay chân cô vào một chiếc ghế sắt, tra tấn cô, và lấy mẫu máu của cô. Cô còn bị cầm gập thân nhân nữa. [91]

Triển Đình Lễ ở thành phố Bạch Ngân, tỉnh Cam Túc, bị bắt giữ hai lần vào tháng 5 năm 2012. Các viên chức ở đây đã lấy dấu vân tay, mẫu tóc và máu của cô. [92]

Cảnh sát thành phố Quảng Hán, tỉnh Tứ Xuyên, đã bắt giữ học viên Đường Thúc Liên vào tháng 8 năm 2012. Họ giam giữ cô ở trại tạm giam tại địa phương tới 35 ngày. Ở đây, cô đã bị cưỡng chế lấy mẫu máu và còn phải trả 2.000 tệ tiền phạt. [93]

Nằm ở thành phố Thành Đô, tỉnh Tứ Xuyên, Trung tâm Tẩy não Tân Tân do Phòng 610 Tứ Xuyên và Phòng 610 Thành Đô cùng lập ra. Một lần, một học viên bị cưỡng chế khám sức khỏe toàn diện tại Bệnh viện Hoa Kiều của trung tâm này, cô hỏi có phải xét nghiệm máu và điện tâm đồ là để phục vụ việc thu hoạch nội tạng không, một bác sỹ đã trả lời: “Nếu tạng của cô mà tương thích thì cô nên lấy làm vinh hạnh.” [94]

Bà Lưu Lan Anh, một học viên ở thành phố Lan Châu, tỉnh Cam Túc, bị bắt vào tháng 8 năm 2015 và bị ép lấy mẫu máu. Khi bà hỏi tại sao thì cảnh sát không trả lời. Ngược lại, bốn, năm cảnh sát còn đe dọa bà xuống sàn để lấy mẫu máu. Bà Lưu đã bị ngất trong khi bị lấy máu, nhưng vẫn bị bỏ mặc ở đó. Khi được đưa đến bệnh viện thì đã quá muộn, bà qua đời ở tuổi 66.

Cưỡng chế lấy mẫu máu trong tù

Nhà tù số 2 ở tỉnh Vân Nam thường lấy mẫu máu của các học viên Pháp Luân Công định kỳ hàng tuần hay hàng tháng. Bà Lý Huệ Bình, một giáo viên về hưu ở thành phố Côn Minh, tỉnh Vân Nam, bị bức hại nghiêm trọng và bị ép lấy mẫu máu sau khi bị chuyển đến Khu 6 của nhà tù này vào tháng 8 năm 2010. Ngoài ra, bà còn bị ép tiêm một loại thuốc không rõ tên trong thời gian lâu, khiến hệ thần kinh của bà bị tàn phế, hệ quả là bà bị mất trí nhớ. [95]

Bệnh viện Nữ Hắc Long Giang lấy mẫu máu của các học viên Pháp Luân Công mỗi năm một lần. Các cuộc kiểm tra sức khỏe này còn bao gồm cả kiểm tra chức năng gan và tim. Nếu học viên nào kháng cự, các cán bộ sẽ bảo lính canh và tù nhân khiêng họ tới phòng khám. Thậm chí đến năm 2006, khi nạn thu hoạch nội tạng đã được phơi bày ở nước ngoài, song các học viên ở nhà tù này vẫn bị ép lấy mẫu máu. [96]

Ở Nhà tù Nữ Hà Bắc, xét nghiệm máu được tiến hành hàng năm đối với tất cả các học viên bị giam tại đây. Năm 2012, cô Thượng Thế Doanh, một học viên ở thành phố Thạch Gia Trang, đã khước từ yêu cầu này và thẳng thắn hỏi về nạn thu hoạch nội tạng. Lính canh lập tức ra lệnh cho khoảng 10 tù nhân đánh đập cô. [97]

Hàng trăm học viên Pháp Luân Công bị giam tại Nhà tù Nữ tỉnh Liêu Ninh đều bị lấy mẫu máu. [98-99]

Dù không đau ốm gì, học viên Trần Nhị Khải ở quận Dậu Dương vẫn bị đưa đến Bệnh viện Vĩnh Xuyên, bệnh viện của nhà tù ở Trọng Khánh. Anh bị trói chân tay vào một chiếc giường. Anh bị bốn tù nhân khác giữ để một cảnh sát sốc điện, gây mê, rồi lấy mẫu máu. Sau đó, anh Trần bị rơi vào tình trạng hôn mê. [100]

Từ giữa năm 2011 đến tháng 3 năm 2012, Nhà tù Nữ Trọng Khánh lấy máu của các học viên tới ba lần. [101] Khi Nhà tù Đề Lam Kiều làm xét nghiệm cho tất cả các học viên bị giam tại đây, nó còn làm điện tâm đồ, xét nghiệm máu và chụp X-quang. [102-103]

Lấy mẫu máu ngay tại nhà các học viên

Việc lấy mẫu máu, dấu vân tay, và chữ ký được tiến hành ngay ở nhà các học viên ở thành phố Cẩm Châu, tỉnh Liêu Ninh từ tháng 7 năm 2014. Khi học viên Lưu Á Nhân thắc mắc thì cảnh sát Vương Tân (Số thẻ nghiệp vụ là 651538) cho biết đó là lệnh của cấp trên. [104]

Cảnh sát và cán bộ Phòng 610 đưa học viên Ngô Thư Nguyên ở thành phố Liên Vân Cảng, tỉnh Giang Tô đến bệnh viện vào tháng 3 năm 2014. Sau khi bị lấy mẫu máu, đo nhiệt độ, và chụp X-quang ngực, anh bị giam giữ ở một trại tạm giam. Khi anh Ngô hỏi lý do vì sao anh bị giam lâu đến vậy thì một cán bộ trả lời: “Tất cả những học viên từ chối từ bỏ tín ngưỡng đều trở thành nạn nhân của nạn thu hoạch nội tạng – trừ phi gia đình anh trả 50.000 tệ thì mới chuộc anh ra được!” [105]

Ở tỉnh Giang Tô [106] và Sơn Đông [107] cũng xảy ra những tình huống tương tự. Khi Hầu Tuyết Linh, người ở thành phố Lai Châu, tỉnh Sơn Đông bị bắt và bị tống vào Trung tâm Tẩy não Diêm Tử, người của Phòng 610 Lai Châu có tên Trình Giang Đào nói với cô: “Tôi thấy tờ áp phích của học viên Pháp Luân Công các chị nói về nạn thu hoạch nội tạng. Thực ra, nó cũng xảy ra ở Lai Châu đấy. Chị còn trẻ và hai thận của chị còn rất tốt. Hay là chúng tôi đưa chị vào tù ở Tế Nam nhé, ở đó có nhu cầu lấy thận nhiều hơn đấy.”

Ngân hàng dữ liệu DNA của các học viên Pháp Luân Công

Mùa đông năm 2002, những học viên bị giam tại Trại Lao động Nữ số 2 ở Sơn Đông (còn gọi là Trại Lao động Vương Thôn) đều được gọi ra. Sau khi xác minh được danh tính của từng học viên, họ được đánh số, lấy dấu vân tay, và chụp ảnh. Khi các học viên thắc mắc về thủ tục này, cán bộ ở đây nói đó là để lập cơ sở dữ liệu các học viên Pháp Luân Công ở tỉnh Sơn Đông. [109]

Cảnh sát Quý Châu, năm 2014, còn nói thẳng với các học viên là họ thu thập mẫu máu để lập ngân hàng dữ liệu DNA của học viên Pháp Luân Công ở tỉnh. [108] Với công

nghệ hiện nay, cảnh sát và các bệnh viện trên toàn Trung Quốc có thể dễ dàng chia sẻ những thông tin thu thập được để phục vụ việc tìm nội tạng tương thích theo nhu cầu.

2. Thời gian tìm được nội tạng tương thích ngắn

Tiền lệ chưa từng có về việc hiến giác mạc

Theo báo cáo trên trang A10 của *Bản tin buổi tối Tề Lễ* ngày 5 tháng 4 năm 2007, một thanh niên bệnh nặng muốn hiến giác mạc. Nhà báo đã liên hệ với các bệnh viện và các cơ sở y tế lớn ở tỉnh Sơn Đông, song không có ai biết gì về quy trình này. Một người đầu mối ở Bệnh viện Trung tâm Tế Nam cho biết anh không biết phải làm sao vì trước nay chưa có tiền lệ hiến giác mạc.

Sự thực này càng chứng tỏ thực tế rằng việc tự nguyện hiến tạng thực ra không tồn tại ở Trung Quốc.

Năm ca ghép tạng sống tiến hành chỉ trong 17 giờ

Theo một bản tin ngày 6 tháng 3 năm 2014, 16 bác sỹ ở Bệnh viện Đa khoa Phúc Châu của Quân khu Nam Kinh đã hoàn thành năm ca ghép tạng chỉ trong vòng 17 giờ đồng hồ. [110] Năm người được báo cáo là bị chết gần như cùng giờ, cùng ngày khi hoàn tất việc tìm tạng tương thích. Điều đó cho thấy lệnh hành quyết các tù nhân đã được thực hiện trước khi bệnh viện quân y này tiến hành năm cuộc phẫu thuật nói trên.

Điều kỳ diệu xảy ra trong vòng 12 giờ

Trần Thiệu Dương là Phó khoa Gây mê ở Bệnh viện Tây Kinh của Đại học Quân Y số 4. Vào tháng 3 năm 2012, một hôm sau khi làm việc 8 tiếng liền, ông ngã xuống sàn. Hôm sau, ông được chẩn đoán là bị ung thư gan giai đoạn cuối. Trong vòng 12 giờ đồng hồ, ông đã được lên lịch phẫu thuật ghép gan. [111] Bản tin không hề nhắc đến việc làm sao tìm được lá gan tương thích chỉ trong một thời gian ngắn đến vậy.

Tìm được gan tương thích chỉ trong hai ngày

Theo một bản tin trên Kênh Khoa học của CCTV (Đài Truyền hình Trung ương Trung Quốc) ngày 8 tháng 1 năm 2008, cô Kim, một phụ nữ đang mang thai đến từ Thượng Hải, bị suy gan do quá trình thai nghén. Các bác sỹ quyết định cho đưa trẻ ra trước bằng phương pháp sinh mổ. Hôm sau, người mẹ rơi vào tình trạng hôn mê, hai hôm sau thì bị suy thận. Đến ngày thứ tư, các bác sỹ quyết định cô Kim cần phải ghép gan, và ca phẫu thuật đã được hoàn tất vào ngày thứ sáu.

Khả năng xoay chuyển tình thế trong một thời gian ngắn như vậy không chỉ có ở các thành phố lớn. Khi ông Vương Tăng Vinh ở quận Quảng Lăng, tỉnh Sơn Tây cần ghép tim, một bệnh viện ở Bắc Kinh đã tìm được tim tương thích của một người tầm 30 tuổi chỉ trong vòng 3 ngày. Ông Vương, khi đó đã gần 60 tuổi, đã được ghép tim. Sự việc này được *Báo Tam Tấn đô thị* đưa tin vào ngày 18 tháng 8 năm 2011.

Chương XIV: Bạn có thể giúp đỡ như thế nào?

“Trời ơi! Tôi không thể tin đó là sự thật!” Bạn có thể thốt lên câu này khi nghe nói đến nạn thu hoạch nội tạng sống lần đầu.

Bạn không đơn độc đâu. Cách đây 60 năm, Felix Frankfurter, Thẩm phán Tòa án Tối cao Hoa Kỳ, đã nói điều tương tự khi ông nghe nói đến Đức Quốc Xã giết hại người Do Thái.

1. Một đoạn trích từ câu chuyện "Karski: Một người tìm cách ngăn chặn nạn diệt chủng"

Ngày nay chúng ta đều biết một sự thật không thể chối cãi về nạn diệt chủng, vụ thảm sát người Do Thái một cách có hệ thống ở các trại tập trung của Đức Quốc Xã. Chúng ta thường cho rằng khi đó ai cũng biết đến sự tồn tại của các trại tử thần của Đức Quốc Xã. Người ta có thể tự hỏi: Làm sao mọi người đều biết được nạn diệt chủng của Đức Quốc Xã, trong khi chỉ một số ít người biết được câu chuyện bên trong của nạn thu hoạch nội tạng ở Trung Quốc?

Trên thực tế, khi Đức Quốc Xã tàn sát người Do Thái, thế giới bên ngoài không hề hay biết gì đến việc này, ngoại trừ một số ít người đã đánh liều mạng sống để nói lên sự thật. Đôi khi sự mô tả lại sơ sài và mâu thuẫn. Thời đó cũng rất khó khăn để có được thông tin xác thực, cũng như việc ĐCSTQ ngày nay lấy nội tạng sống từ các học viên Pháp Luân Công vậy.

Karski: Một người tìm cách ngăn chặn nạn diệt chủng là câu chuyện hấp dẫn về lòng can đảm. Ông Jan Karski, một nhân viên ngoại giao người Ba Lan, đã thoát khỏi một nhà tù Xô Viết và từng bị Đức Quốc Xã tra tấn. Ông Karski đã lẻn vào khu người Do Thái ở Warsaw, Ba Lan và một trại tử thần của Đức Quốc Xã để có thể trực tiếp chứng kiến nạn thảm sát hàng loạt. Năm 1942-1943, ông Jan Karski đã báo cáo lên các lãnh đạo Anh và Hoa Kỳ về nạn thảm sát người Do Thái. Theo sự phân công của ông Jan Ciechanowski, Đại sứ Ba Lan tại Hoa Kỳ, ông Karski đã gặp ông Felix Frankfurter, Thẩm phán Tòa án Tối cao Hoa Kỳ, trong bữa tối đầu tiên khi đặt chân đến thủ đô Washington.

Đoạn hội thoại dưới đây diễn ra sau bữa tối.

Vị thẩm phán ngồi đối diện với ông Karski, nhìn vào mắt ông hỏi: “Ông Karski, ông có biết tôi là người Do Thái không?”

Ông Karski gật đầu.

Ông Frankfurter nói: “Có quá nhiều báo cáo trái ngược nhau về chuyện xảy ra với người Do Thái ở nước ông. Làm ơn nói cho tôi biết chính xác những gì ông đã thấy.”

Ông Karski đã dành nửa giờ đồng hồ kiên nhẫn giải thích những chuyến đi [đưa thư] của ông đến khu người Do Thái và trại tập trung. Ông tả tỉ mỉ về những gì đã chứng kiến. Kể xong, ông Karski chờ xem vị khách phản ứng ra sao.

Ông Frankfurter lặng lẽ đứng dậy. Một lát sau, ông đi đi lại lại trước mặt Karski và vị Đại sứ với vẻ mặt khó hiểu. Sau đó, cũng rất lặng lẽ, ông lại ngồi xuống ghế.

“Ông Karski”, ông Frankfurter nói sau một hồi ngập ngừng, “một người như tôi nói chuyện với một người như ông phải thẳng thắn tuyệt đối. Nên tôi phải nói là: Tôi không thể tin ông.”

Ciechanowski đứng bật dậy. “Ông Felix, ý ông không phải vậy chứ!” ông gào lên. “Làm sao ông có thể gọi Karski là người nói dối ngay trước mặt ông ấy được! Chính phủ của tôi ủng hộ ông ấy. Ông biết ông ấy là ai rồi đây!”

Ông Frankfurter trả lời, giọng dịu lại, có chút nhượng bộ: “Ngài Đại sứ, tôi không nói người thanh niên này nói dối. Tôi nói rằng tôi không thể tin anh ta được. Đó lại là chuyện khác.” [112]

Hơn 60 năm sau, tình huống này lại lặp lại đúng như hồi đó.

2. Một trường hợp thu hoạch nội tạng sống cũng có thể cấu thành tội ác tày trời

ĐCSTQ liên tục cản trở các cuộc điều tra bên ngoài. Họ bảo vệ thông tin liên quan đến các tử tù như bí mật quốc gia. Việc phân tích nguồn nội tạng từ các tử tù và từ học viên Pháp Luân Công còn sống vấp phải trở ngại to lớn. Tuy nhiên, dựa vào các dữ liệu đã công bố và các quan sát, sự hạn chế về nguồn cung nội tạng từ các tử tù và đặc điểm của thị trường nội tạng Trung Quốc, đặc biệt là lời khai của nhiều nhân chứng có thông tin nội bộ, dựa vào việc điều tra qua điện thoại trên diện rộng và lời khai của các trung

gian cung cấp nội tạng, tất cả đều khiến chúng tôi tin rằng mức tăng mạnh của thị trường nội tạng Trung Quốc trong giai đoạn 2003-2006 chính là lấy nguồn từ các học viên Pháp Luân Công còn sống.

Cô Trương Chí Tân, một phụ nữ trẻ can đảm, đã bị giết trong thời Cách mạng Văn hóa vì dám chất vấn chính sách của ĐCSTQ và lãnh đạo tối cao của đảng là Mao Trạch Đông. Điều gây sốc cho cả Trung Quốc là trước khi cô bị xử tử, các quan chức ĐCSTQ đã cắt thanh quản của cô Trương để cô không hô được điều gì bất lợi cho chế độ. Sau đó, nhiều người nghĩ rằng Cách mạng Văn hóa đã là quá khứ. Tuy nhiên, đến năm 1999, sự vụ khổng lồ ngập trời và việc bức hại Pháp Luân Công đã làm sống lại những gì đã xảy ra trong thời Cách mạng Văn hóa. Thanh danh của cô Trương đã được khôi phục, song bộ máy giết cô vẫn chưa bị giải thể ở Trung Quốc. Nếu các cáo buộc về việc thu hoạch nội tạng là sự thật, thì theo lời của hai ông Kilgour và Matas, nó đại diện cho “một dạng tội ác đáng ghê tởm, so với tất cả những hành vi đồi bại mà con người từng thấy, đây là tội ác mới xuất hiện trên hành tinh này.”

Chỉ cần một trường hợp mô cướp nội tạng thôi, chứ chưa cần kể đến nạn thu hoạch tạng có hệ thống trên quy mô lớn đến vậy, cũng đã là tội nặng như núi rồi. Đây là những phản ánh rõ rệt nhất về sự ngang nhiên coi thường sinh mệnh của chế độ độc tài này.

3. Cái gọi là “những phép màu của nền kinh tế” không phải là lý do cho cuộc bức hại

Khi nói về việc ĐCSTQ vi phạm nhân quyền, nhiều người đã lấy sự tăng trưởng kinh tế của Trung Quốc như cái cớ. Không thể lấy phát triển kinh tế làm cớ mà che đậy việc ĐCSTQ đàn áp người dân Trung Quốc. Adolf Hitler chỉ mất không đầy ba năm để đạt được cái gọi là “phép màu của nền kinh tế” ở Đức. Hitler đã thành công trong việc giảm tỷ lệ thất nghiệp từ hơn 30% xuống gần 0%, làm tăng vị thế nước Đức trên trường quốc tế và một lần nữa biến Đức thành một cường quốc ở Châu Âu chỉ trong một thời gian ngắn. Tuy nhiên, việc thảm sát người Do Thái trong các trại tập trung đã quyết định tên gọi của thời đại của Hitler. Chẳng còn ai ca ngợi Hitler về sự tăng trưởng kinh tế trong thời gian ông ta lên nắm quyền nữa.

Sự tăng trưởng của Trung Quốc trong những năm gần đây còn mong manh hơn cả Đức trong những năm 1930. Sự tăng trưởng của nó phải trả giá bằng sự tàn phá môi trường, cạn kiệt tài nguyên, và suy đồi đạo đức; đó là cái giá mà các thế hệ sau này sẽ phải trả. Tất cả những điều này đều gây ra sự biến chất đạo đức xã hội. Nếu chúng ta không lên tiếng để chấm dứt tội ác thu hoạch nội tạng sống, Trung Quốc sẽ không có tương lai cho đất nước.

Nhiều người đã bị lợi ích kinh tế thôi thúc mà nhắm mắt làm ngơ việc ĐCSTQ đàn áp tàn bạo chính công dân của họ. Tuy nhiên, càng ngày càng có nhiều người lên tiếng phản đối những tội ác đó. Trong bức thư gửi Tổng thống Mỹ George W. Bush vào tháng 4 năm 2006, ông Dana Rohrabacher, thành viên cấp cao của các Tổ chức quốc tế, Tiểu ban Giám sát Nhân quyền thuộc Ủy ban Ngoại vụ Hạ viện, có ghi: “Đồng lõa với việc mô cước và bán nội tạng người rõ ràng là điều rất lạ. Với tư cách là những nhà lập pháp, chính khách và là người Mỹ, chúng ta không được đồng lõa với những tội ác này bằng việc giữ im lặng. Lịch sử không quan tâm đến việc chúng ta ký kết thêm được thỏa thuận thương mại nào hay giúp bán thêm được chiếc Boeing 747 nào, nhưng lịch sử sẽ phán xét chúng ta nếu chúng ta chọn ngoảnh mặt đi khi đối diện với khổ nạn khôn tả của con người trên diện rộng đến thế này.”

4. Bạn có thể giúp gì?

Chúng ta đã thấy rằng ĐCSTQ đã phản ứng trước các cáo buộc về nạn thu hoạch nội tạng bằng cách điều chỉnh thị trường nội tạng ở Trung Quốc để đánh lừa thế giới bên ngoài, đồng thời tìm mọi cách để ngăn cản các cuộc điều tra độc lập của nước ngoài tại Trung Quốc. Việc trắng trợn bác bỏ các cuộc điều tra của nước ngoài là một biểu hiện cho thấy bàn tay của ĐCSTQ trong việc che giấu tội ác của nó. ĐCSTQ còn hy vọng người ta sẽ quên đi sự tăng trưởng mạnh mẽ của thị trường nội tạng ở Trung Quốc trong giai đoạn 2003-2006, mà cơ sở của nó là chiến dịch đàn áp Pháp Luân Công tàn ác chưa từng có trong lịch sử.

Ông Milan Kundera, một nhà văn người Séc từng mô tả cuộc đấu tranh chống Chủ nghĩa Cộng sản là “cuộc đấu tranh giữa ký ức và sự quên lãng”. Điều mà ĐCSTQ muốn là khiến người dân “quên đi”. Điều mà người dân Trung Quốc đang đấu tranh giành lại là “ghi nhớ”.

Việc ĐCSTQ cắt thanh quản của cô Trương Chí Tân trước đây mà không bị trừng phạt cũng chẳng khác nào việc ĐCSTQ ngày nay có thể thu hoạch nội tạng từ các học viên Pháp Luân Công còn sống. Chừng nào ĐCSTQ, nguồn gốc gây ra bao đau khổ cho Trung Quốc hàng thập kỷ nay, còn tiếp tục tồn tại, thì ai cũng có thể trở thành nạn nhân của nó trong tương lai.

Mọi người đều có thể góp sức của mình trong việc thu thập chứng cứ, yêu cầu ĐCSTQ cho phép tiến hành điều tra độc lập từ bên ngoài, phơi bày sự thật về giai đoạn này của lịch sử, và chấm dứt cuộc bức hại Pháp Luân Công, bức hại Chân-Thiện-Nhẫn.

Nếu bạn là một bác sỹ từng tham gia thu hoạch nội tạng từ các học viên Pháp Luân Công còn sống, chúng tôi hy vọng bạn sẽ không bị mờ mắt bởi lợi ích nhất thời. Việc

bạn tham gia vào việc thu hoạch nội tạng sống là do ĐCSTQ gây ra. Nếu không có chiến dịch vu khống ồ ạt và chính sách “đánh [các học viên Pháp Luân Công] đến chết sẽ được coi là tự sát” thì đã không tồn tại môi trường cho việc thu hoạch nội tạng sống. Điều gì xảy ra cũng đã xảy ra. Ngậm chặt miệng và bảo vệ những bí mật của ĐCSTQ không thể giảm bớt tính nghiêm trọng của những tội ác này hay sự day dứt của bạn. Bằng việc phơi bày sự thật, bạn có thể sống với lương tâm của mình, và giảm bớt hay thậm chí là bù đắp cho những tội ác đã cố ý hay vô tình phạm phải. Đó là lối thoát duy nhất.

Phụ lục

Các phụ lục có tại [phiên bản tiếng Trung](#) của báo cáo này (tìm 附录).

Tài liệu tham khảo

[6] Henan Province Kidney Transplant Center, “Science enhances family ties - an overview of family and relative organ donors”, <http://www.china-kidney.com/shownews.asp?id=819> (Archived: <https://archive.is/PcDIc>)

[7] China Daily, “Public Call for Organ Donations”, http://www.chinadaily.com.cn/china/2009-08/26/content_8616938.htm (Archived: <https://archive.is/Xu5Xg>)

[8] Caijing magazine, No. 24, 2005, “Organ transplants - an area of accelerated regulation”, <http://magazine.caijing.com.cn/2005-11-28/110062607.html> (Archived: <https://archive.is/YFTdJ>)

[9] Life Week magazine, “The difficulty of organ transplant regulation”, <http://www.lifeweek.com.cn/2006-04-17/0005314976.shtml> (Archived: <https://archive.is/KgReQ>)

[10] China Liver Transplant Registration website, “2006 annual report by the China Liver Transplant Registration”, <https://www.cltr.org/view.jsp?id=76>

[11] Huang Jiefu, Mao Yilei, and J. Michael Millis, “Government Policy and Organ Transplantation in China”, *The Lancet*, 2008;372(9654):1937–8.

- [12] Xinhuanet.com, “Interview with Shi Bingyi - A detailed look at organ transplants”, http://news.xinhuanet.com/mil/2009-09/11/content_12035251_2.htm (Archived: <https://archive.is/zRM90>)
- [13] China Medicine newspaper, issue No. 2887, “Establishing an organ transplant registration network, passing the law on brain death - a solution to the scarcity of organ suppliers,” November 15, 2004, <http://www.100md.com> (Archived: <https://archive.is/TM4HI>)
- [14] Sunshine [Yangguang] Volunteers' Association of Beijing University, “Basic knowledge of HLA”, http://www.isun.org/ch_cure/article_156.html (Archived: <https://archive.is/Aawem>)
- [15] Jiaozuo Daily, “Crime under the sun”, http://epaper.jzrb.com/shck/html/2009-10/19/content_139678.htm (Archived: <https://archive.is/95YW1>)
- [16] Morning News, “People's Congress representative urges to clean up the underground kidney market”, January 14, 2004, <http://www.spcsc.sh.cn/renda/node103/node124/node143/userobject1ai1562.html> (Archived: <https://archive.is/piHfr>)
- [17] “Racial and Ethnic Distribution of ABO Blood Types”, <http://www.bloodbook.com/world-abo.html> (Archived: <https://archive.is/Qkhh>)
- [18] Yangzi Evening News, “690 million infected with Hepatitis B?” <http://www.hbver.com/Article/ygfz/ygzs/200404/2789.html> (Archived: <https://archive.is/rGKIb>)
- [19] China News Agency, “Steady reduction of death row executions in China”, Chinanews.com.cn, September 6, 2007, http://www.sh.chinanews.com.cn/Article_Show.asp?ArticleID=31395 (Archived: <https://archive.is/sTECB>)
- [20] Amnesty International, Facts and Figures on the Death Penalty (1 January 2007), <http://www.amnesty.org/en/library/info/ACT50/002/2007> (Archived: <https://archive.is/zslK7>)
- [21] Hands Off Cain 2007 Report, http://news.bbc.co.uk/chinese/trad/hi/newsid_6970000/newsid_6971700/6971753.stm (Archived: <https://archive.is/Xi5dr>)

[22] Wang Guangze, "The Puzzle of the Number of Death Row Executions in China", http://crd-net.org/Article/Class7/200703/20070320091911_3703.html (Archived: <https://archive.is/4UrmE>)

[23] Wang Guoqi, "I have removed skins from the corpses of executed prisoners - testimony by Wang Guoqi, a surgeon at the Tianjin Armed Police Corps Hospital", cited from The World Journal at <http://www.chinamonitor.org/news/qiguang/wqgzbt.htm> (Archived: <https://archive.is/z3NTP>)

[24] Phoenix Weekly (number 21, 2005), "Investigation of Organ Donation from Death Row Inmates", <http://www.ifeng.com/phoenixtv/72951501286277120/20050823/6171113.shtml> (Archived: <https://archive.is/sbt9m>)

[25] Southern Weekly [Nanfang Zhoumo], "China stops the organ transplant tourism," <http://www.infzm.com/content/9556> (Archived: <https://archive.is/NvGIj>)

[26] U.S. Department of Health and Human Services, "The Matching Process – Waiting List," website maintained by the Health Resources and Services Administration (HRSA), Healthcare Systems Bureau (HSB), Division of Transplantation, an agency of the U.S. Department of Health and Human Services, http://www.organdonor.gov/transplantation/matching_process.htm

[27] Chen Yanhui, "Investigation on Global Organ Transplants - Thousands of Foreigners Rushing to China for Organ Transplants, Mainland China Becoming New Center for Global Organ Transplants," *Phoenix Weekly*, 2006, No. 5, <https://web.archive.org/web/20100611090330/http://news.ifeng.com/phoenixtv/83932384042418176/20060222/751049.shtml>

[28] Organ Transplant Center of the 309th Hospital of the PLA, "Brief Introduction of the Organ Transplant Center of the 309th Hospital of People's Liberation Army", the Center has deleted certain contents in its introduction, but Chinaaffairs.org has saved all related information, <http://www.chinaaffairs.org/gb/detail.asp?id=61744> (Archived: <https://archive.is/qJnJM>)

[29] Life Week magazine, <http://www.lifeweek.com.cn/2004-09-23/000019783.shtml> (Archived: <https://archive.is/5PGW6>)

[30] The 309th Hospital of the Chinese People's Liberation Army, http://309ent.haodf.com/zhuanjiaguandian/309ent_5317.htm (Archived: <https://archive.is/NvKbX>)

- [31] Page 157 of History of Urology Surgery at the Military Kidney Disease Center.
<http://www.xqhospital.com.cn/>
- [32] Jiaodong Net, <http://health.jiaodong.net/system/2015/03/27/012643942.shtml>
- [33] Changsha Evening News, <http://news.sina.com.cn/c/2006-04-28/09258810979s.shtml>
- [34] Epochtimes, www.epochtimes.com/gb/6/9/14/n1454351.htm
- [35] Website of Gaoxin Hospital, <http://www.gxyy.net/ksnewsshow-1886.html>
(Archived: <https://archive.is/thn12>)
- [36] “Meeting the expert—Li Hongdao”, *Kidney Transplant Center in Western Henan Province*.
- [37] Guangzhou Daily, <http://news.qq.com/a/20130313/000489.htm> (Archived: <https://archive.is/zm6Pt>)
- [38] World Organization to Investigate the Persecution of Falun Gong (WOIPFG), “Telephone Messages: Evidences of Harvesting Organs from Live Falun Gong Practitioners in China”, <http://www.zhuichaguoji.org/node/1571>
- [39] Science Times, “Shortage of Organ Donors is the Bottleneck in Developing Organ Transplants”, <http://www.sciencenet.cn/html/showsbnews1.aspx?id=182075>
(Archived: <https://archive.is/4o0sL>)
- [40] Xinhua News Agency, “China's Death Row Sentences with Immediate Execution Dramatically Reduced”, March 10, 2008. http://news.xinhuanet.com/misc/2008-03/10/content_7761537.htm (Archived: <https://archive.is/In3lO>)
- [41] The People's Daily website, “Tianjin Orient Organ Transplant Center Performed 84 Cases of Live Donor Liver Transplants in 2007”, Windows on Tianjin section, <http://www.022net.com/2007/12-25/425567353391331.html> (Archived: <https://archive.is/NiDkV>)
- [42] “The Journey of Falun Dafa: A Bright but Arduous Path”, <http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2004/9/26/52823.html>
- [43] U.S. Department of State, 2008 Human Rights Report: China (including Tibet, Hong Kong, and Macau), February 25, 2009,

<http://www.state.gov/g/drl/rls/hrrpt/2008/eap/119037.htm>
<https://archive.is/vTa8>)

(Archived:

[44] “New Leads in the Investigation of the Sujiatun Concentration Camp”,
<http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2006/3/22/71075.html>

[45] “Military Doctor Reveals the Official Process of the CCP's Stealing and Selling of
Organs from Live Falun Gong Practitioners”,
<http://www.epochtimes.com/gb/6/4/30/n1303902.htm>

[46] Xinhua Net, “Hearing of Commutation Cases Is a Beneficial Exploration”,
http://news.xinhuanet.com/legal/2004-03/29/content_1389507.htm (Archived:
<https://archive.is/ATpw8>)

[47] Xinhua Net, “Thirty Years of a Big Leap in Chinese Military Health Care
Condensed in Seven Groups of Data”, http://news.xinhuanet.com/newscenter/2008-12/17/content_10520230.htm (Archived: <https://archive.is/sgErN>)

[48] Morning News, “Kidney for Sale Ads Taking Advantage of Internet, Shanghai
Government Trying to Cut Underground Chain of Kidney Trade”,
http://news.xinhuanet.com/legal/2004-01/14/content_1274416.htm (Archived:
<https://archive.is/VIShU>)

[49] Sina News Center, “Illegal Kidney Trading Rampant in Shanghai, Black Market
Built on Legal Loophole”, <http://news.sina.com.cn/c/2004-01-14/15361586708s.shtml>
(Archived: <https://archive.is/asCff>)

[50] China Business Morning Post, “Hospitals Infested with Organ for Sale Ads, Doctor
Claims Shenyang Has Plenty of Kidneys”, http://news.hsw.cn/gb/news/2004-12/24/content_1520547.htm (Archived: <https://archive.is/dql0B>)

[51] “Policemen Scheme to Sell the Organs of Jailed Falun Gong Practitioners”,
December 22, 2000, <http://minghui.ca/mh/articles/2000/12/22/5759.html> (English
version: <http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2000/12/31/3661.html>)

[52] “Falun Gong Practitioner Ren Pengwu Was Murdered and All His Bodily Organs
Were Removed by the Hulan County Police in Heilongjiang Province”, April 19, 2001,
<http://minghui.ca/mh/articles/2001/4/19/10084.html> (English version:
<http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2001/4/21/6812.html>)

[53] “Further Facts Regarding the Death Case of Dafa Practitioner Hao Runjuan, Fatally
Tortured at Baiyun District Detention Center of Guangzhou City, Guangdong Province”,

July 6, 2002, <http://minghui.ca/mh/articles/2002/7/6/32910.html> (English version: <http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2002/7/11/24004.html>)

[54] “Request to Investigate the Cause of the Death of Sun Ruijian”, December 16, 2000, <http://minghui.ca/mh/articles/2000/12/16/4707.html>

[55] “Organ Harvesting Suspected in the Murders of Ms. Fu Keshu and Mr. Xu Genli, Practitioners Visiting the Jinggang Mountain Area (Photos)”, August 8, 2006, <http://minghui.ca/mh/articles/2006/8/8/135079.html> (English version: <http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2006/8/12/76758.html>)

[56] “International Community's Immediate Attention Needed: Bodily Organs Removed and Sold From Falun Dafa Practitioners Tortured to Death in China”, June 16, 2004, <http://minghui.ca/mh/articles/2004/6/16/77099.html> (English version: <http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2004/6/25/49505.html>)

[57] False Fire, a documentary by NTDTV, <http://www.falsefire.com>

[58] United Nations Sub-Commission on the Promotion and Protection of Human Rights, “Terrorism, Transnational Corporations, Traditional Practices Discussed”, Press Release by United Nations Sub-Commission on the Promotion and Protection of Human Rights, 53rd session. August 14, 2001, <http://www.unhchr.ch/huricane/hurricane.nsf/0/D1D7C610CB97B340C1256AA9002678B0?opendocument> (Archived: <https://archive.is/btaeZ>)

[59] False Fire, which examined and analyzed the suspicious points of the staged self-immolation incident on Tiananmen Square, won an honorable mention at the 51st Columbia International Film Festival on November 8, 2003. <http://ca.ntdtv.com/xtr/gb/2003/11/14/a10510.html>

[60] Jiefang Daily, “Nine-Hour Miracle”, <http://old.jfdaily.com/gb/node2/node4085/node4086/node37049/userobject1ai784128.html> (Archived: <https://archive.is/fB2OF>)

[61] Karl Binding and Alfred Hoche, Die Freigabe der Vernichtung Lebensunwerten Lebens (Allowing the Destruction of Life Unworthy of Life), 1920.

[62] Robert Jay Lifton, The Nazi Doctors: Medical Killing and the Psychology of Genocide, 1986.

- [63] South Wind Window magazine, No. 14, 2007, “Organ Deal Behind the Death of a Beggar”, <http://www.qikan.com.cn/Article/nafc/nafc200714/nafc20071413.html> (Archived: <https://archive.is/QQ79h>)
- [64] Chinese-edition website of Deutsche Welle, “What responsibilities the medical community has - Organ deal behind the death of a beggar”, <http://www.dw-world.com/dw/article/0,2708033,00.html> (Archived: <https://archive.is/tKkDi>)
- [65] Ouyang Hongliang and He Xin, “The case of killing for organs”, Caijin [Finance and Economics] magazine, <http://magazine.caijing.com.cn/2009-08-30/110230843.html> or <http://www.transplantation.org.cn/zyienizhonghe/2009-09/3906.htm> (Archived: <https://archive.is/80b1D>)
- [66] The Epoch Times, “Exposing Shocking Horrors Inside Sujiatun Concentration Camp”, March 9, 2006, <http://epochtimes.com/gb/6/3/9/n1248687.htm> (English version: <http://theepochtimes.com/news/6-3-11/39169.html>)
- [67] The Epoch Times, “New Witness Confirms Existence of Chinese Concentration Camp, Says Organs Removed from Live Victims”, March 17, 2006, <http://epochtimes.com/gb/6/3/17/n1257362.htm> (English version: <http://theepochtimes.com/news/6-3-17/39405.html>)
- [68] The Epoch Times, “Sources Reveal Other Chinese Concentration Camps”, March 31, 2006, <http://epochtimes.com/gb/6/3/31/n1271996.htm> (English version: <http://theepochtimes.com/news/6-3-31/39910.html>)
- [69] WOIPFG, http://www.zhuichaguoji.org/sites/default/files/record/2009/12/2677-report-2677_report.pdf
- [70] Between Life and Death, a video production by NTDTV, <http://minghui.ca/mh/articles/2009/9/1/207542.html>
- [71] David Matas and David Kilgour, Bloody Harvest, 2007, <http://organharvestinvestigation.net/report0701/report20070131-ch.pdf> (English version: <http://organharvestinvestigation.net/report0701/report20070131-eng.pdf>)
- [72] “At Masanjia Forced Labor Camp, 'Sujiatun' Was Used as an Euphemism for Organ Harvesting”, <http://en.minghui.org/html/articles/2014/9/13/3235.html>
- [73] China News Service, <http://health.people.com.cn/n/2015/0418/c14739-26864886.html>

- [74] China Economic Weekly, http://news.xinhuanet.com/legal/2013-09/03/c_125305093.htm (Archived: <https://archive.is/BvIUu>)
- [75] Dragon Design Foundation, <http://www.ddfchina.org/index.php/Index/content/id/108> <https://archive.is/eFUJs>)
- [76] Fudan University, <http://jpkc.fudan.edu.cn/>
- [77] Caijing China, <http://www.caijingba.cn/q/r/i.html> (Archived: <https://archive.is/r5bB2>)
- [78] The Beijing News, <http://scitech.people.com.cn/GB/13400531.html> (Archived: <https://archive.is/Sbumt>)
- [79] China Youth International, <http://wen.oooo.com/a/20120823/1049898.html> (Archived: <https://archive.is/3zs4O>)
- [80] “Von Hagens forced to return controversial corpses to China” , The Guardian, <http://www.theguardian.com/world/2004/jan/23/arts.china> (Archived: <https://archive.is/KXQN4>)
- [81] <http://www.epochtimes.com/gb/15/11/23/n4579773.htm>
- [82] Phoenix Television, http://news.ifeng.com/a/20150316/43349299_0.shtml (Archived: <https://archive.is/YRmiK>)
- [83] <http://www.epochtimes.com/gb/15/3/25/n4396013.htm>
- [84] CCP Sujiatun District Organization Department, “Japanese Army Fortification System Appears in Our District”, August 8, 2005, <http://www.sjtdj.gov.cn/xuancuan/show.asp?ids=2643> (Archived: <https://archive.is/rJXtl>)
- [85] <http://www.ntdtv.com/xtr/gb/2009/04/08/a278863.html#video>
- [86] www.minghui.org/mh/articles/2013/1/3/267380.html
- [87] “Ms. Cheng Bi from Dezhou City, Persecuted in Shandong Province”, <http://www.clearwisdom.net/html/articles/2010/6/15/117863.html>
- [88] www.minghui.org/mh/articles/2012/8/25/261987.html

- [89] “Crimes Committed in Women's Forced Labor Camps in Beijing and Inner Mongolia Include Monthly Blood Draws”, <http://en.minghui.org/html/articles/2012/12/17/136688.html>
- [90] <http://www.minghui.org/mh/articles/2012/10/21/264222.html>
- [91] <http://www.minghui.org/mh/articles/2012/10/17/264129.html>
- [92] <http://www.minghui.org/mh/articles/2012/9/13/262733.html>
- [93] “Additional Persecution News from China – October 12, 2012 (22 Reports)”, <http://en.minghui.org/html/articles/2012/10/25/136031.html>
- [94] <http://www.minghui.org/mh/articles/2014/2/19/287808.html>
- [95] <http://www.minghui.org/mh/articles/2013/7/10/276475.html>
- [96] <http://www.minghui.org/mh/articles/2015/3/8/305992.html>
- [97] <http://www.minghui.org/mh/articles/2012/9/5/262434.html>
- [98] <http://www.minghui.org/mh/articles/2013/7/13/276601.html>
- [99] <http://www.minghui.org/mh/articles/2014/11/5/299841.html>
- [100] “Yongchuan Prison in Chongqing Draws Blood from Unwilling Falun Gong Practitioners”, <http://en.minghui.org/html/articles/2013/4/3/138750.html>
- [101] “Additional Persecution News from China – February 19, 2013 (5 Reports)”, <http://en.minghui.org/html/articles/2013/3/6/138384.html>
- [102] “Additional Persecution News from China – January 14, 2014 (10 Reports)”, <http://en.minghui.org/html/articles/2014/2/5/145251.html>
- [103] <http://www.minghui.org/mh/articles/2013/10/4/280728.html>
- [104] “Additional Persecution News from China – September 9, 2014 (8 Reports)”, <http://en.minghui.org/html/articles/2014/9/19/3328.html>
- [105] “Falun Gong Practitioner Ms. Wu Shuyuan Threatened with Organ Harvesting”, <http://en.minghui.org/html/articles/2014/5/26/1361.html>
- [106] <http://www.minghui.org/mh/articles/2015/1/19/303386.html>

- [107] “845 Falun Gong Practitioners Arrested in Shandong Province in 2014”, <http://en.minghui.org/html/articles/2015/3/14/149330.html>
- [108] <http://www.minghui.org/mh/articles/2015/1/28/303711.html>
- [109] “Investigation: I Almost Became a Victim of the CCP Organ Harvesting”, <http://en.minghui.org/html/articles/2013/5/29/140192.html>
- [110] Dongnan Kuaibao, <http://news.fznews.com.cn/shehui/2014-3-6/201436GBnLApFSxx103423.shtml> (Archived: <https://archive.is/wmebj>)
- [111] Xinhua Net, http://news.xinhuanet.com/mil/2013-12/25/c_125915520.htm
- [112] E. Thomas Wood and Stanislaw M. Jankowski, Karski: How One Man Tried to Stop the Holocaust, Wiley and Sons, 1996